

BOON

စာအုပ်အုပ်စု
အ.ပျက်စွာ

BURMESE
CLASSIC

ပုနှံပုတီတမ်

BURMESE CLASSIC

အတွင်းနှင့်ပျံ့
ဖြန့်ချိရေး

ရန်ကင်း
၀၃၃ ၂၅၁၆၆၆

၁၉၅-၈၅

ဒေဝတာ

တစ္ဆေမျက်ရည်/ဒေဝတာ။ - ရန်ကုန်၊
အောင်မြင်စာပေ၊ ၂၀၀၆။
၁၆၆ - စာ၊ ၀၃.၅ x ၂၁ စင်တီ။
(၀) ဒေဝတာ

www.burmeseclassic.com

BOOM

BURMESE
CLASSIC

တုတ်နေအောင်မှိတ်ထားသော မျက်လုံးကို ဖြည်းဖြည်း
ချင်း ပြန်ဖွင့်ရင်း စောစောကနေရာသို့ ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။

ဘာမှမတွေ့တော့ . . ။

“ဟင်း . . . ငါ ဘာတွေလျှောက်မြင်နေတာလဲ”

သည်အိမ်မှာ . . လူသားဆိုလို့ သူမတစ်ဦးတည်းသာရှိ
သည်။ ဘာကြောင့်များ လူတစ်ယောက်၏ပုံရိပ်ကို လျှပ်တစ်ပြက်
တွေ့ခြင်လိုက်ရပါသနည်း။ သူမ မတွေ့ရဲအောင် ဖြစ်မိသည်။

သံစဉ်၏ဘဝတွင် တစ္ဆေသရဲတွေကို ကြောက်လန့်တတ်
ခြင်းဆိုတာ မရှိခဲ့ . . ။ သတ္တိကောင်းသည်ဟု ခံယူထားလို့လည်း
ယခုလို လူတွေနဲ့ဝေးရာ သီးခြားကမ္ဘာငယ်လေးတစ်ခုမှာ မိန်းမ
သားတစ်ယောက်တည်း လာနေခြင်းဖြစ်သည်။

သူမ တကယ်တမ်းကြောက်တာက လူသားတွေကိုပင်။
လူသားတစ်ယောက်၏ အတ္တနှင့် ဂရုဏာတရား ခေါင်းပါးမှုကို
သာ သူမ ကြောက်သည်။

ကိလေသာကို ကွယ်ဝှက်၍ ရောင့်ရဲတတ်သော မျက်နှာ
ထားနှင့် ဟန်ဆောင်ထားသောအပြုံးကို သူမ ကြောက်သည်။

‘မြတ်နိုးမှု . . ’ဟု အလွယ်ခေါင်းစဉ်တပ်၍ ပေးလာသော
ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ နှင်းဆီပန်းတစ်ပွင့်မှ ဆူးတွေကို သူမ
လန့်သည်။

မိန်းမမာယာထက်သာသော ယောက်ျားတစ်ယောက်
၏ ပရိယာယ်ကို သူမ မုန်းသည်။ အိပ်မက်တွေ တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်
နှင့် နိုးထလာသော စက်ရုပ်ဆန်ဆန် လူသားတစ်ယောက်၏

ယောတရုပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။
ထိတ်ခနဲ တုန်လှုပ်မှုနှင့်အတူ ချာခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်
သည်။ နောက်ဘက်တွင် ဘာမှမတွေ့...။

“ငါ ဘာတွေ့မြင်နေပါလိမ့်”

သံစဉ် ဇေဝဇေဝီနှင့် ဝေခွဲမရဖြစ်နေသည်။

စိတ်ထဲမှာလည်း မတင်မကျနှင့်...

ထိုစဉ်...

“ဒေါက်!... ဒေါက်!... ဒေါက်!...”

ရုတ်တရက်ပေါ်လာသော တံခါးခေါက်သံကို ပီပီသသ
ကြီး ကြားလိုက်ရသည်။

အခုလိုအချိန်မတော်ကြီးမှာ ဘယ်သူပါလိမ့်...။

အိပ်ရာနံဘေးတွင် အသင့်ထောင်ထားသော သစ်သား
တုတ်ကို ကောက်ကိုင်၍ ဓာတ်မီးကိုယူကာ တံခါးရိုရာသို့ ခြေ
ဖော့နင်းပြီး လျှောက်လာလိုက်သည်။

ရင်အစုံကတော့ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်လျက်...

ဘယ်လောက်သတ္တိကောင်းကောင်း မိန်းမဆိုတာ မိန်းမ
ပါပဲလေ...။ ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ သန်မာမှုမျိုး သူ့မှာမရှိ
နိုင်ဘူး မဟုတ်လား...။

သံစဉ် အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်၊ သံတုတ်ကို ကျစ်ကျစ်
အောင်ဆုပ်ရင်း တံခါးမကြီးကို နားနှင့်ကပ်ကာ နားထောင်ကြည့်
လိုက်သည်။ တစ်စုံတစ်ရာ ထူးခြားမှုကိုတော့ ထပ်မံကြားရ
ထိုအခိုက်မှာပင် တံခါးခေါက်သံက ပေါ်ထွက်လာပြန်

www.burmeseclassic.com

သည်စိုက်ပျိုးရေးခြံကျယ်ကြီးက သံစဉ်၏ဦးလေး ပိုင်ဆိုင်
သောခြံကြီးဖြစ်သည်။ ဧကများစွာ ကျယ်ဝန်းရှည်လျားလှသော
ခြံကျယ်ကြီးတွင် ခြံစောင့်အဖြစ် အမိုးတို့လင်မယားနှစ်ယောက်ကို
ထားထားခြင်းဖြစ်သည်။

အမိုးတို့နေသော တဲအိမ်ကလေးနှင့် ယခု သံစဉ်ရောက်
နေသောသစ်သားအိမ်ကလေးမှာ အလှမ်းတော့ဝေး၏။ ထိုမှ
တပါး အနီးအနား၌ အခြားအိမ်မရှိ။ ။ ဦးလေးလာလျှင် ယာယီ
နေနိုင်ရန်ဆောက်ထားသော သစ်သားအိမ်ကလေး၌ သံစဉ် လာ
နေခြင်းဖြစ်သည်။

ဤမျှအေးချမ်းတိတ်ဆိတ်သောနေရာက သံစဉ်အ
တွက် စာရေးရန် အသင့်တော်ဆုံးနေရာတစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့၏။
ဦးလေးဖြစ်သူကလည်း လိုလိုလားလားနေခွင့်ပြုခဲ့၍ သံစဉ်အ
တွက် ရေကန်အသင့် ကြာအသင့် ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ ဒီညကတော့
သုံးညမြောက်ပင်တည်း.. ။

အမိုးယူလာပေးသောအထုပ်ကို သိမ်းဆည်း၍ အိပ်ရာ
ဝင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ တစ်ခုစိတ်သက်သာရာရသည်က
လျှပ်စစ်မီးရနေခြင်းပင်။ ညရေးညတာအတွက် သံစဉ်က မီးကို
ဖွင့်အိပ်၏။ ရောက်ကာစကတော့ မီးအလင်းရောင်ကြောင့် အိပ်
၍မရ။ သို့သော် မှောင်မှောင်မည်းမည်းနှင့်စာလျှင်တော့ အလင်း
ရောင်က စိတ်သက်သာရာရစေ၏။

အေးစိမ့်စိမ့် ရာသီဥတုကြောင့် ခပ်ပါးပါးအနွေးတည်ကို
ဝတ်ဆင်၍ ခုတင်ပေါ်တက်ကာ လှဲချလိုက်တော့သည်။ ခေါင်းနဲ့

အခန်း(၂)

ထင်

တွေက ခြောက်သွေ့နေသည်မို့ မီးအရှိန်
ကောင်းလှ၏။ တခဏအတွင်းမှာပင် မီးဖိုက တဟုန်းဟုန်းထ
တောက်နေလေပြီ။ သံစဉ်က ဝက်အူချောင်းကို ခပ်ပါးပါးလှီးကာ
ဒယ်အိုးထဲထည့်ပြီး ကြက်သွန်နီတစ်လုံးကို အကွင်းလိုက်လှီးကာ
ထည့်လိုက်သည်။

နေ့လယ်စာကိုတော့ ဝက်အူချောင်းကြော်၊ ပဟင်းနှင့်

ရှောက်သီးသုပ်ဆို လုံလောက်ပြီ။ ဒါတောင် တော်တော်အချိန် ပေး လုပ်နေရသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင်တော့ ဒါတွေမလုပ်ဘဲ စာပဲရေး ချင်မိသည်။

အသီးအရွက်အတွက် မပူရသော်လည်း သားငါးကို တော့ သုံးလေးရက်မှတစ်ခါ ပို့ပေးမည်ဟုတော့ ဦးလေးပြောခဲ့ သည်။ အိမ်ကလေးသို့ သံစဉ်ရောက်ခဲ့သည်မှာ ဒီနေ့က လေး ရက်မြောက်နေ့ဖြစ်သည်။ လောလောဆယ်တော့ ရိက္ခာခြောက် နှင့်ပင် နှစ်ပါးသွားနေရ၏။

“ဟူး. . . အစားတလုပ်အတွက် မောလိုက်တာနော်. . .”

စားသောက်အပြီး. . . အိမ်ရှေ့ဝရန်တာရှို ရှေးဟောင်း ပက်လက်ကုလားလေးထိုင်တစ်လုံးတွင် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချ လိုက်သည်။ ခန္ဓာကိုယ်က အနားရသော်လည်း စိတ်ကအနားမရ သေး. . . ။ ရေးလက်စဝတ္ထုဆို စိတ်ကရောက်သွားရပြန်သည်။

ဇာတ်လမ်း၏ အခက်အခဲဆုံး ဇာတ်သိမ်းပိုင်းအတွက် အသည်းအသန် စဉ်းစားနေမိသည်။ ဘယ်လိုဇာတ်သိမ်းရမလဲ မင်းသားကို သေခိုင်းရမလား၊ ဆက်အသက်ရှင်ခွင့်ပေးမလား။

ဇာတ်နာနေသော ချစ်သူနှစ်ယောက်အတွက် ဆုံစည်း ခွင့်ကမရှိ. . . ဒါသေချာသည်။ သေကွဲမကွဲလည်း ရှင်ကွဲကွဲရပေ လိမ့်မည်။ သို့သော် မိမိဆန္ဒထက် စာဖတ်ပရိသတ်၏အကြိုက်ကို ဦးစားပေးရပေမည်။ ပရိသတ်က ဘာကိုလိုချင်ပါသလဲ. . . ။

“ဟူး. . . ခေါင်းစားလိုက်တာနော်. . .”

စဉ်းစားရင်း မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားသလိုရှိချိန်တွင် အသံ

တစ်ခုကို သူမ ကြားလိုက်ရသည်။

နားထဲသို့ တိုးညှင်းစွာ စီးဝင်လာသော အသံတစ်ခု . .

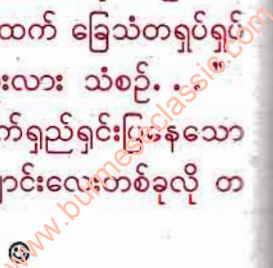
“ဖတ်လမ်းကကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် . . ဝါကျရှည်တွေ သိမ်မသုံးနဲ့လေ၊ လှုပ်ရှားမှုတွေမှာ ဝါကျတိုတွေသုံး၊ ဖတ်ပိုသွက်လာလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

မယုံကြည်နိုင်စွာဖြင့် ဖျတ်ခနဲ လန့်နိုးလာသည်။ စိတ်ထဲမှာလည်း နဝေတိမ်တောင်ဖြစ်လျက် ဘေးဘီဝဲယာလှည့်ကြည့်တော့ ဘယ်သူမှမရှိ . . ။

အိပ်မက်လေလား . . ။ သူမ ကြားလိုက်ရတာကတော့ အမှန်တကယ်ပင် ဖြစ်သည်။ မျက်ခွံတွေက ပြန်လေးလံ၍ ပိတ်ကျသွားပြန်သည်။ အနားယူရန် လိုနေပြီဟူသော အသိဖြင့် သည်တစ်ခါတော့ စိတ်ကိုတင်းမထားတော့ပဲ သက်တောင့်သက်သာ ဖြေလျော့ချလိုက်ချိန်တွင် . . .

“ဝါကျတွေမှာ စကားလုံးပြင်းအားတွေ ပျော့နေတယ် . . ၊ ဒီတော့ သိပ်ရုပ်လုံးမကြွဘူး သံစဉ်၊ တချို့နေရာတွေမှာ မြည်သံစွဲ အလင်္ကာတွေ ညှပ်သုံးရမယ် . . ၊ မိုးရွာတယ် . . လေတိုက်တယ် ဆိုတာနဲ့ ရုပ်မကြွဘူးလေ၊ မိုးတွေတဝုန်းဝုန်း . . လေတွေကတဝေါဝေါဆိုရင် ဖတ်သူရဲ့နားထဲမှာ ကြားလာတယ်၊ ပုံဖော်မြင်လာတယ် သံစဉ်ရဲ့၊ ခြေသံကြားသည် ဆိုတာထက် ခြေသံတရှုပ်ရှုပ် ကြားလိုက်ရတယ်ဆိုတာက ပိုရုပ်မကြွဘူးလား သံစဉ် . . ။”

ညင်ညင်သာသာနဲ့ စိတ်ရှည်လက်ရှည်ရှင်းဖြုန်းနေသော စကားလုံးများက သံစဉ်၏နားထဲ စမ်းချောင်းလေးတစ်ခုလို တ

သွင်သွင်စီးဝင်သွား၏။

တစ်ကိုယ်လုံး သွေးကြောတွေက ဖျဉ်းခနဲ လှုပ်ရှားရုန်း
ကြွ၍ ဖျတ်ခနဲ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ထူးခြားသောအသံ
တွေကို သူမ ဘာလို့ကြားနေရတာလဲ...။

အခန်း(၃)

သံစဉ် မှန်တင်ခုံရှေ့တွင်ထိုင်ရင်း မျက်နှာသုတ်
ပဝါကို ရင်ဘတ်ပေါ်မှ ခွာလိုက်၏။ ဝေ့ဝဲကျလာသော ဆံနွယ်စ
များကို လက်ဖြင့်သပ်တင်လိုက်ရင်း မှန်ထဲသို့ ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်! . . ဒါ. . ဒါ. . ”

မှန်ပေါ်တွင် အသည်းနှလုံးပုံတစ်ခု . .

နှုတ်ခမ်းနီကို အသုံးပြု၍ ဆွဲသွားသောအသည်းနှလုံးပုံ

ဗတာ ဆူပွက်စေခဲ့သူ...။

သံစဉ်၏ နှလုံးသားကို အပြာရောင်ဖဲကြိုးတစ်စဖြင့် လှပ ကျွမ်းကျင်စွာ ချည်နှောင်ခဲ့သော ‘သူရိန်’ဆိုသည့် ချစ်ဦးသူ...။

“သူ... သူရိန်... နင်... နင် သေပြီမဟုတ်လား”

မှန်ပေါ်မှ သူရိန်၏ မျက်ဝန်းအစုံက သံစဉ်ကို စူးစိုက် ကြည့်နေ၏။ သူ့နှုတ်ခမ်းက တစ်ခုခုထုတ်ပြောချင်သလို တဆတ် ဆတ်တုန်ခါလျက်...။

သူရိန်က သေခဲ့ပြီပဲ၊ လွန်ခဲ့တဲ့တစ်နှစ်ကပဲ ကားအက်ဆီး ဒင့်ဖြစ်ပြီး ပွဲချင်းပြီး သေဆုံးသွားခဲ့တာလေ...။

ကြေကွဲတုန်လှုပ်စွာဖြင့် သံစဉ်တစ်ယောက် မှန်တင်ခုံရှေ့ မှ ပြေးသွက်လာခဲ့သည်။ ကြိုးတန်းပေါ်က တီရှပ်ခပ်ပွပွတစ်ထည် ကို လှမ်းဆွဲလိုက်ရင်း အိမ်ရှေ့တံခါးမှတဆင့် အပြင်သို့ပြေးထွက် လိုက်သည်။

တလှုပ်လှုပ် ခုန်နေသောရင်ကို တည်ငြိမ်အောင် ကြိုးစား ရင်း အသက်ကို လုရှုနေရသည်။

“သူဘာကြောင့် ငါ့ဆီရောက်လာတာလဲ”

“ဝူး!... ဝူးဝူး!!...”

ရုတ်တရက်ကြားလိုက်ရသော အသံကြောင့် သံစဉ် ပတ် ဝန်းကျင်ကို ဝေ့ကြည့်မိသည်။

အသံက အတော်ဝေးဝေးမှ ပျံ့လွင့်လာနေသည်။ လှမ်း မျှော်ကြည့်လိုက်တော့ မြေနီလမ်းလေးအတိုင်း မောင်းလာနေ သော ကားတစ်စီး...။

“ဟယ်. . . ဦးလေး. . . ”

သံစဉ် အားတက်သွားသည်။ ဝမ်းသာအားရဖြင့် လက်
ဆွဲယမ်းပြရင်း ဆင်ခြေလျှောလေးအတိုင်း သံစဉ်ပြေးဆင်းလာခဲ့
သည်။

ကားပေါ်မှာ ဦးလေးတစ်ယောက်တည်းဟု ထင်ထားခဲ့
သော်လည်း အနီးကပ်ရောက်တော့မှ သံစဉ်အမြင်မှားသွား၏။

ကားနောက်ခန်းတွင် လူတစ်ယောက် ပါလာသည်ကို
တွေ့ရသည်။ သံစဉ် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသူတစ်ယောက်
ဖြစ်သည်။ အသက်ငါးဆယ်ခန့် ရှိပုံရသော ထိုလူကြီးက သံစဉ်
ကို စိုက်ကြည့်နေ၏။

ထူထဲသော နှုတ်ခမ်းကို မပွင့်တပွင့်ပြုံးရင်း ကြည့်နေ
သော ထိုလူကြီးကိုဆက်မကြည့်တော့ဘဲ မျက်နှာလွဲလိုက်ရ၏။
သူ့အကြည့်တွေက တည်ငြိမ်မှုမရှိကြောင်းကိုလည်း သံစဉ် သိ
သိတ်၏။

“ဘယ်လိုလဲ. . . ငါ့တူမ၊ နေရထိုင်ရတာ အဆင်ပြေရဲ့
သားကွယ်”

ဦးလေးကနှုတ်ဆက်ရင်း ဟိုင်းလတ်ကားပေါ်မှ လွှားခနဲ
ဆင်းလိုက်သည်။ အသက်ငါးဆယ်ကျော်တာတောင် လူငယ်
အင်ဦးပမာ သွက်လက်နေဆဲဖြစ်နေသော ဦးလေးကိုကြည့်ရင်း
သိင်္ဃော့အားကျမိ၏။

“ပြေ. . . ပြေပါတယ်. . . ဦးလေး၊ အခု ဘာတွေလာပို့တာ
လဲဟင်. . . ”

“ဪ... ငါ့တူမ စားရေးသောက်ရေး အဆင်ပြေ အောင်လို့ပါ။ အသီးအရွက်တွေချည်းဆို အာဟာရပြတ်မှာစိုးလို့ ကြက်တစ်ကောင်ယူလာတယ်။ ဒါက နွားနို့တစ်ပုလင်း၊ ဟောဒါ ကပျားရည်၊ ညအိပ်ရာဝင်တိုင်း တစ်ဖွန်းသောက်ကွဲ့... ကျန်းမာ ရေးကောင်းတယ်”

မိဘတစ်ယောက်လို ဝရုစိုက်တတ်သော ဦးလေးကြောင့် သံစဉ် မျက်ရည်လည်လာမိ၏။ ဦးလေးမရိပ်မိစေရန် ကျလုဆဲ မျက်ရည်တစ်ပေါက်ကို အချိန်မီထိန်းရင်း ကျေးဇူးတင်စကား ဆို လိုက်မိသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးလေးရယ်၊ သမီးအတွက် သိပ် ဒုက္ခမရှာပါနဲ့ သမီးက အစားအသောက် ဇီဝမကြောင်ပါဘူး။ ရှိတာနဲ့စားတတ်ပါတယ်”

“ဒီလိုလည်းဘယ်ဟုတ်မလဲကွယ်၊ ဥတု အာဟာရ မျှတ ဖို့လိုတယ်လေ သံစဉ်ရဲ့၊ ဥစ္စာကံစောင့် အသက်ဉာဏ်စောင့်လို့ ဆိုထားတယ်မဟုတ်လားကွဲ့၊ ရော့... ဒီမှာကျန်သေးတယ်၊ ဒါ တွေက ကြက်ဥတွေ၊ ပြီးတော့... ဒီမှာဝက်အူချောင်း၊ ဒီဗူးက သရက်သီးသနပ်၊ ဒါက... ပဲနီလေးနဲ့ ကြက်သွန်နီ၊ ကြက်သွန်ဖြူ ဆီတစ်ပုလင်းလည်းပါတယ် သံစဉ်... ”

“အိုး... စုံနေတာပဲဦးလေးရယ်... ”

ပစ္စည်းတွေကို နှစ်ယောက်သားဆွဲ၍ အိမ်ထဲသယ်လာခဲ့ သည်။ စိတ်ထဲကတော့ ကားပေါ်ကလူကို စိတ်ကွက်နေမိသည်။

“ဟွန်း... ဘယ်လိုလူကြီးပါလိမ့်၊ နည်းနည်းပါးပါး တူ

ဆွဲပေးမယ်မရှိဘူး”

ပါးစပ်ကတော့ ထုတ်မပြောမိ၊ ပစ္စည်းတွေကို စားပွဲပေါ် စုပုံရင်း သံစဉ်က. . . .

“ဦးလေး. . . အရင်က ဒီအိမ်မှာနေတယ်ဆို. . . .”

“အာ. . . အမြဲမဟုတ်ပါဘူး တစ်ခါတစ်ရံမှပါ။ မျိုးစေ့ချတဲ့ အချိန်တွေ၊ မြေပြင်တဲ့အခါမျိုးတွေမှသာ နေတာပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲသမီး. . . .”

“မဖြစ်. . . မဖြစ်ပါဘူး၊ ဒါဆို အိမ်မှာ ဘယ်သူမှမရှိဘူးပေါ့နော်. . . .”

“မရှိဘူးသမီး. . . သော့ခတ်ထားတာပဲ၊ ဟိုဘက်မှာ ဖထီးတို့လင်မယားတဲလည်း ရှိတယ်လေ”

“ဦးလေးနေတဲ့ ညတွေမှာကော. . . ဘာထူးခြားတာတွေ ခံခဲ့ရလဲဦးလေး”

သံစဉ်၏စကားကြောင့်. . . ဦးလေးက မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်ရင်း. . .

“နေပါအုံးကွယ်. . . ငါ့တူမစကားက အဆန်းပဲ၊ ဘာတွေ ထူးထူးခြားခြား ကြုံနေရလို့လဲသမီး”

သံစဉ်က သူ့ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက်ကို အတိုအခွဲပြောပြလိုက်သည်။ သို့သော်. . . ဦးလေးဖြစ်သူက ယုံကြည်တန်မပေါ်ပေ။

“သမီး. . . အိပ်ရေးပျက်တာများပြီး ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်တာနေမှာပါ။ ပြီးတော့. . . တူမက စာရေးတာဆိုတော့ ဇာတ်

လမ်းတွေပုံဖော်စဉ်းစားရင်းနဲ့ စိတ်ဆွဲပြီး ပုံရိပ်တွေမြင်တာ ဖြစ်မှာ ပါ။ ဒီမှာဘာမှမရှိဘူး၊ ကဲ... ဦးလေးလည်း လယ်တွေလိုက် ကြည့်လိုက်ဦးအုံးမယ်... နောက်မှပဲ အေးအေးဆေးဆေး လာခဲ့ မယ်နော်”

ပစ္စည်းတွေတစ်ပွေ့တစ်ပိုက်ကြီး သယ်လာပြီးနောက် ဦး လေးဖြစ်သူက နှုတ်ဆက်၍ပြန်သွား၏။ အိမ်လှေကားထစ်အ ဆင်းမှာပင် ဦးလေးကစိတ်မချစွာဖြင့်...

“ငါတူမအဖော်ရအောင် အမိုးကိုခေါ်ထားပါလားကွယ်၊ ဦးလေးပြောပေးရမလား...”

“အို... ရပါတယ်ဦးလေး၊ သမီးဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ သတ္တိ ရှိပါတယ် စိတ်မပူပါနဲ့... တော်ကြာ... ဟိုမှာဖထီးတစ်ယောက် တည်း ဖြစ်နေပါအုံးမယ်”

“အေးကွယ်... အစစအရာရာတော့ ဂရုစိုက်နေပါကွယ်၊ ညဉ့်သိပ်နက်အောင်လည်း စာရေးမနေနဲ့နော်၊ ကျန်းမာရေး ထိ ခိုက်နေအုံးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ... ဦးလေး...”

မေးသင့်မမေးသင့် ဒွိဟဖြစ်နေရာမှ ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီး မေးခွန်းတစ်ခုကို ထုတ်မေးလိုက်မိသည်။

“ဒါနဲ့ဦးလေး...”

“ဘာများလဲကွယ်တူမကြီး...”

“ဟိုလေ... ကားပေါ်မှာ ပါလာတဲ့လူက ဘယ်သူလဲဦး

လေး”

အသားတုံးတစ်ခုကို ကိုက်ဝါးဟောင်းတူသည်။
အသားကုန်လည်း အသားစိမ်းဖြစ်မည်။
သွေးတွေက ခိုရွံ့နေပြီး တထောက်ထောက်ကျနေ၏။
သူ့နှုတ်ခမ်းမှာလည်း သွေးများပေါက်ပျက်... ။

အခန်း(၄)

အဆင်မပြေတာတစ်ခုက အိမ်သာ...။

အိမ်သာက လုံလုံခြုံခြုံ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ရှိနေသော်ငြား
လည်း အိမ်နှင့်ဝေးကွာလွန်း၏။ အိမ်အနောက်ဘက် သစ်ပင်
အုပ်ကိုကျော်လွန်ပြီးမှ အိမ်သာသို့ရောက်နိုင်သည်။ အိမ်နှင့် အိမ်
သာကို ဘာကြောင့် ဤမျှအထိ ဝေးကွာစွာတည်ဆောက်ထား
မှန်းမသိ...။

ဤတစ်ချက်ကိုတော့ ဦးလေးကိုအပြစ်တင်မိသည်။ နီးနီးနားနား ဘာကြောင့်မဆောက်ထားတာလဲဟဲ့. . မေးချင်နေမိသည်။ အလင်းရောင်ရှိသော နေ့ဘက်က အကြောင်းမဟုတ်. . ၊ အခုလို ညဘက်မျိုးဆို အဆင်မပြေပါ။

မီးသွယ်တန်းထားခြင်းမရှိ၍ မှောင်မှောင်မည်းမည်းတော့အုပ်ကို လက်နှိပ်ခါတ်မီးအကူအညီဖြင့် သွားရပေလိမ့်မည်။

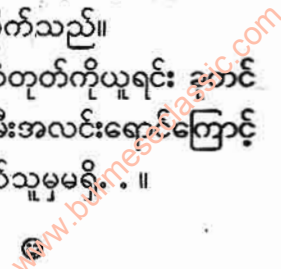
စားထားသော ပဲဟင်းနှင့်ရှောက်သီးသုပ်က အစွမ်းပြုပြီလားမသိ၊ ဗိုက်ထဲက တရစ်ရစ်နာလာသည်။ တစ်ညလုံး ဤခုကွကို လွယ်ပိုးထား၍ မဖြစ်။ နာရီကိုကြည့်လိုက်တော့ ဆယ်နာရီဆယ့်ငါးမိနစ်ပင်ရှိနေပြီ. . . ။

“မထူးပါဘူး၊ သွားလိုက်တာပဲ ကောင်းပါတယ်”
“ဒုန်း! . . ”
“ဟင်! . . ”

အိပ်ရာကထလိုက်စဉ်မှာပင်. . ဒုန်းခနဲ အသံတစ်ချက်ကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ အခန်းအပြင်ဘက်မှ ရိပ်ခနဲဖြတ်သွားသော ခြေထောက်တစ်ချောင်းကို ဖျတ်ခနဲတွေ့လိုက်ရ၏။

သူမ ကြက်သီးတွေ တဖြန်းဖြန်းထသွားရသည်။
သံစဉ် အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်သည်။

မာန်တင်းရင်း ခါတ်မီးကိုဖွင့်၊ သံတုတ်ကိုယူရင်း ခုဘင်ပေါ်ကဆင်းလိုက်၏။ ခြောက်ဆယ်အားမီးအလင်းရောင်ကြောင့် မြင်ကွင်းက အထင်အရှားဖြစ်၏။ ဘယ်သူမှမရှိ. . ။

သံစဉ် နောက်ဖေးတံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ တစ်ဆက်တည်း ရာဘာလည်ရှည်ဖိနပ်ကို စီးလိုက်၏။ ထိုဖိနပ်က မစီး၍ မဖြစ်. . . ။ ဤနေရာမျိုးမှာ မြွေတွေမရှိဟု ဘယ်သူပြောနိုင်မည်နည်း။ ဝေးလံသော အိမ်သာကို ရောက်ဖို့အတွက် ဒီရာဘာဖိနပ်က အသင့်တော်ဆုံးဖြစ်သည်။

“ဘုတ်!. . .”

“အ. . . အမယ်လေး!. . .”

ရုတ်တရက် သူ့ပခုံးပေါ်ကျလာသော လက်တစ်ဖက်။ မမြင်လိုက်ရသော်လည်း အေးအေးစိမ့်စိမ့် အထိအတွေ့က အသိသာကြီးပင်. . . ။ သံစဉ်တစ်ယောက် လန့်ဖျပ်ကာအော်ဟစ်ရင်း ထခုန်မိသည်။ ဓါတ်မီးနှင့် လှည့်ထိုးကြည့်တော့ ဘာမှ မရှိ. . . ။

“ဘုရား. . . ဘုရား. . .”

‘တဖြည်းဖြည်း အတင့်ရဲလာပြီကော’ ဟူသော အသိက သူမကို စတင်ခြောက်လှန့်စပြုချေပြီ။ နောက်ထပ် ဘာဆက်ဖြစ်အုံးမလဲဟူ၍ တဒင်္ဂစောင့်ကြည့်နေလိုက်သေးသည်။

သို့သော်. . . အထူးအထွေထပ်မဖြစ်၊ ဘာအသံမှထပ်မကြားရတော့သဖြင့်. . . မလုံမလဲဘဝနှင့် တံခါးဖွင့်ကာ အိမ်သာဘက်သို့ လျှောက်လာလိုက်သည်။ ကောင်းကင်မှာ လခြမ်းကွေးလေးက အလင်းရောင် မစို့မပို့. . . ။ နားကွဲလောက်အောင် ဟစ်အော်နေကြသော ပုစဉ်းရင်ကွဲကောင်များ၏အသံက ညစ်နဲ၏။

သံတုတ်ဖြင့် မြက်ပင်များကို မွှေ့ယမ်းခြောက်လှန့်ရင်း ဓါတ်မီးအလင်းရောင်အားကိုးဖြင့် လျှောက်လာခဲ့သည်။

ခြေလှမ်းငါးလှမ်းပင် မပြည့်သေး...

“ရှပ်!... ရှပ်!... ရှပ်!...”

သူ့နောက်ကထွက်ပေါ်လာသောခြေသံ...

မိမိဖိနပ်သံ တဂွပ်ဂွပ်နှင့်မတူသော ခြေသံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရ၍ သံစဉ် ခြေလှမ်းကို တုံ့ခနဲရပ်ပစ်လိုက်သည်။

နားစွင့်ကြည့်တော့ ဘာသံမှမကြားရတော့။ ပုစဉ်းရင်ကွဲအော်သံများကြောင့်လည်း အားစိုက်နားထောင်နေရသည်။

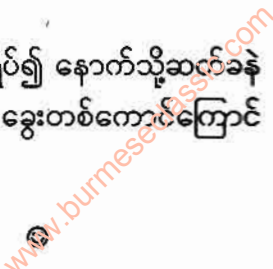
ခြေသံကို ထပ်မကြားရတော့...။ ဓါတ်မီးဖြင့် အနောက်လှည့်၍ မွှေ့နှောက်ထိုးလိုက်သည်။ မည်သည့်အရာမှမတွေ့သလို ဘယ်သူမှလည်းမရှိပေ။ အနည်းငယ်စိတ်အေးစွာဖြင့် ဆက်လျှောက်လာလိုက်သည်။ သို့သော်...

“ရှပ်!... ရှပ်!... ရှပ်!...”

အံ့ဩစွာပင် ‘တရှပ်ရှပ်’ခြေသံကို ထပ်ကြားရပြန်သည်။ သည်တစ်ခါတော့သံစဉ်က ခြေလှမ်းမရပ်တော့၊ ခြေကိုညင်သာစွာ ဖွနင်းရင်း လျှောက်လိုက်သည်။ နောက်ကလိုက်လာသော ခြေသံက အထင်အရှား ကြားနေရချေပြီ။

“တောက်!...”

ဒေါသထွက်စွာဖြင့် ခြေလှမ်းကိုရပ်၍ နောက်သို့ဆက်ခနဲလှည့်၍ ရင်ဆိုင်လိုက်၏။ သက်ရှိဆို၍ ခွေးတစ်ကောင်ကြောင်တစ်မြီးမှမရှိပေ...။

“ဘယ်သူလဲဟေ့. . နောက်ကလိုက်နေတာ. . .”

တုန်လှုပ်မှုကို ထိန်းချုပ်၍. . အသံခပ်အုပ်အုပ်ဖြင့် မေးလိုက်သည်။ တုံ့ပြန်ဖြေကြားသံကိုတော့ မကြားရ၊ လှုပ်ရှားမှုကိုလည်းမမြင်ရပေ။ အနောက်က ခြေသံရှင်သည် သူလျှောက်လျှင်လိုက်လျှောက်သည်။ သူရပ်လိုက်လျှင်လိုက်ရပ်သည်။

သူမနောက်က ပါလာသည်ကိုတော့ အသေအချာသိနေရသည်။ ထိုစဉ်. . ဗိုက်က ပိုနာလာ၏။

မမြင်ရသောအရာတွေနှင့် လှည့်ပတ်ရန်ဖြစ်နေ၍ ဘာမှထူး၊ အိမ်သာရှိရာသို့ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်လိုက်မိသည်။

“ဝွပ်!. . ဝွပ်!. . ဝွပ်!. . ဝွပ်!. .”

တဝွပ်ဝွပ်ဖိနပ်အသံကို ပိုမိုကျယ်လောင်စွာ အသံမြည်စေရန် တမင်လုပ်လျှောက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုမှသာ နောက်ကလိုက်လာသောခြေသံကိုမကြားရဘဲ စိတ်သက်သာရာရမည် ဖြစ်သည်။

“ဝီး!. . ဝစ်!. .”

ညဉ့်ငှက်တစ်ကောင်၏ အော်သံကြောင့် ထိတ်ခနဲ. . .

“တောက်!. . အရေးထဲ ဒီငှက်စုတ်က တမှောင့်. .”

ခြေလှမ်းကို ပိုသွက်၍လျှောက်လိုက်သည်။

“ဝွပ်!. . ဝွပ်!. . ဝွပ်!. . ဝွပ်!. .”

ချွေးစို့အောင် လျှောက်လိုက်ပြီးမှ အိမ်သာကိုရောက်သည်။ ထိုဒုက္ခကို မအောင့်နိုင်သူများ လမ်းမှာပင် ပြဿနာတက်သွားနိုင်သည်။

ညဘက်တွင် ထိုသို့ဖြစ်မည်စိုးကာ သူမ ရေတောင်သိပ်
မသောက်ဖြစ်။ ညဦးပိုင်းကတည်းက ကိစ္စတွေရှင်းထားရသည်။

အိမ်သာထဲဝင်၍ တံခါးချက်ကို သေသေချာချာချသည်။
ခါတ်မီးကိုတော့ မပိတ်ရဲသေး၊ ဖွင့်လျက်သား နံဘေးမှာ ချထား
၏။ သံတုတ်ကို နံရံမှာထောင်ကာ သူမကိစ္စကို ရှင်းရသည်။

အိမ်သာက ကျဉ်းကျဉ်းကျပ်ကျပ်တော့မဟုတ်၊ အတန်
ငယ် ချောင်ချောင်ချိချိရှိသည်။ အိမ်သာ၏ ပျဉ်ပြားတွေက ဆွေး
မြည့်နေပြီ။ မိုးထဲ၊ လေထဲ၊ တောထဲမှာပစ်ထားပြီး ပြုပြင်သူ မရှိ
သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ တချို့နေရာတွေမှာ အပေါက်အပြဲတွေ၊
အက်ကွဲကြောင်းတွေနှင့် . . .

“ဝွမ်း! . . ”

“အမေ! . . ”

ရုတ်တရက် ထွက်လာသောအသံကြောင့် . . သူမ လန့်
ကာ အော်လိုက်မိသည်။ အသံက အိမ်သာအမိုးပေါ်သို့ တစ်စုံ
တစ်ခု ပြုတ်ကျလာခြင်းဖြစ်သည်။ သစ်ပင်မှ သစ်ကိုင်းခြောက်
တစ်ခုခု . . ၊ ဒါမှမဟုတ် သစ်သီးခြောက်၊ သစ်သီးမှည့်တစ်လုံးလုံး
ပြုတ်ကျတာပဲ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်ဟု သူမဖြေတွေးမိသည်။

“ကျွီ! . . . ကျွီ! . . . ”

“အိုး! . . . ”

ခြေထောက်ကို တစ်ခုခုလာထိသွားသည်။

ခါတ်မီးဖြင့်ထိုးကြည့်လိုက်တော့ . . ကြွက်တစ်ကောင်
ဖြတ်ပြေးသွားလေသည်။ ထိုကြွက်သည် ဘေးနံရံအက်ကြောင်း

၃၀ ဇေဝတာ

တစ်ခုမှ အပြင်တိုးထွက်ရင်း ဆင်းပြေးသွား၏။

“ဟူး. .”

အခုမှ သက်ပြင်းချနိုင်တော့သည်. .။ ကိစ္စပြီးသည်နှင့် ဓါတ်မီးနှင့် သံတုတ်ကိုကိုင်၍ တံခါးဖွင့်ရန်ပြင်လိုက်စဉ်မှာပင်. .

“ဟင်!. . . ဘုရား!. . . ဘုရား!. . . .”

အိမ်သာတံခါးပေါက်ကြားမှ လှမ်းမြင်လိုက်သည်က အိမ်သာနှင့် ဆယ်ပေလောက်အကွာတွင် လူတစ်ယောက်ရှိနေသည်။ သူ့ကိုတစောင်းပေး၍ ကျောက်တုံးတစ်ခုပေါ်ထိုင်ရင်း တစ်စုံတစ်ခုကို မြိန်ရေယှက်ရေစားနေ၏။

“ဒါ. . . ဒါ. . . သူရိန်စိုးလား. . .”

အသားတုံးတစ်ခုကို ကိုက်ဝါးနေဟန်တူသည်။ အသားကလည်း အသားစိမ်းဖြစ်မည်။ သွေးတွေကရွဲနေပြီး တတောက်တောက်ကျနေကာ သူ့နှုတ်ခမ်းမှာလည်း သွေးများပေကျံလျက်ရှိ၏။

ထိုထားသူက အသားကိုကိုက်ဆွဲပြီးနောက်. . လက်ထဲကျန်တဲ့အရာကို လွင့်ပစ်လိုက်သည်။ ထိုအရာက ဘုတ်ခနဲပြုတ်ကျလာပြီး. . မြေနိမ့်ဘက်ဖြစ်သော အိမ်သာဘက်လှိုမ့်ဆင်းလာသည်။

“အူး. . .”

သံစဉ်က ပါးစပ်ကိုလက်ဝါးနှင့်အုပ်ရင်း အသံမထွက်မီ စေရန် ကြိုးစားလိုက်သည်။ သူမ မြင်လိုက်ရသည်က စောစောက ခြေထောက်အောက်မှ ဖြတ်သွားသော ကြွက်ဖြစ်နေသည်။

www.burmeseclassic.com

ခဲ့သည်။

‘တဒိန်းဒိန်း’ ခုန်နေသော ရင်အစုံဖြင့် မပြေးရုံတမည်သာ လျှောက်လာခဲ့၏။

သံစဉ်ရှိရာသို့ သူရိန်စိုးရောက်လာခဲ့ပြီလား...။

သို့ဆိုလျှင် လူမရှိ၊ သူမရှိ ဤနေရာက အိမ်လေးတစ်လုံးတွင် သံစဉ်မှာ သရဲတစ္ဆေတစ်ကောင်နှင့် အတူနေရသောဘဝ ဖြစ်နေလေပြီ။

‘သူရိန်စိုး’ ဆိုသော သူဌေးသားလေးတစ်ယောက်၏ ဘဝထဲ သူတိုးဝင်ခဲ့မိသည်ကိုက သံစဉ်၏အမှားပင် ဖြစ်နေတော့သည်။ သူမာမိသိတော့ သံစဉ်တို့နေသော ရပ်ကွက်ထဲအထိ လိုက်လာပြီး လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးကာ...

“ဟဲ့... မုန့်ဟင်းခါးသည်မရဲ့သမီး၊ တန်ရာတန်ရာ မှန်းပါလား၊ ရွှေပေါ်မြတင်ထားတဲ့ ငါ့သားကိုမှ လာမှန်းရသလား၊ ရမယ်လိုကောထင်သလားကောင်မရဲ့ ညည်းလိုအဆင့်ကို ငါ့အိမ်က မာလီတောင် မယူဘူးဆိုတာ သိထား၊ လူဆိုတာ ကိုယ့်အဆင့်နဲ့ကိုယ် နေရတယ်... ဝတ္ထုတွေ၊ ဗီဒီယိုတွေထဲကလို စိတ်ကူးမယဉ်နဲ့ ဘယ်တော့မှ ဖြစ်မလာဘူးဟဲ့ သိရဲ့လား ပိုင်းလုံးမ”

သူရိန်စိုးအမေ ပြောဆိုသွားပုံက သူမတို့မိသားစုတစ်ခုလုံး ရပ်ကွက်ထဲတွင် ခေါင်းမဖော်နိုင်အောင်ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ သူရိန်စိုးအပေါ် ပထမဆုံးသောရင်ခုန်သံဖြင့် စွဲလမ်းချစ်မိခဲ့ပါသော်လည်း ထိုအချိန်မှစ၍ မေ့ပျောက်နိုင်ရန် သံစဉ် ကြိုးစားခဲ့ပါသည်။

ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး ပွင့်ထွက်သွားမတတ် ကြေလွန်နာကျင်

တစ်ယောက်ရဲ့ဘဝကို ပုံအပ်ပြီးအားကိုးအားထားပြုရမယ့် ယောက်ျားမျိုးမဟုတ်ဘူး။ သူ့မှာကိုယ်ပိုင်အရည်ချင်းမရှိဘူး။ မိဘစကားကို မလွန်ဆန်နိုင်ဘူး။ မရုန်းထွက်နိုင်ဘူး။ ချစ်သူအတွက် စွန့်စားလိုစိတ်ဆိုတာ သူ့ရဲ့စိတ်ကူးအိပ်မက်သက်သက်ပဲ။ သူ့အိမ်ကသဘောတူတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ စေ့စပ်ဖို့အတွက် သဘောတူလိုက်ပြီလေ”

နွေခေါင်ခေါင် မိုးကြိုးပစ်ချခံလိုက်ရသလိုပင်. . . ။

မေစံပယ့်ရင်ထဲမှာ ခေါင်းအပ်၍ သူမငိုပစ်လိုက်မိသည်။ နောက်တစ်ပတ်အကြာမှာ ထပ်ကြားလိုက်ရတာက သူ့ရိန်စိုးတစ်ယောက် ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ကာ ပွဲချင်းပြီးဆုံးသွားပြီဆိုသော သတင်းဖြစ်သည်။

သံစဉ်၏ ကမ္ဘာငယ်လေးတစ်ခု အကြွင်းမဲ့ ပြိုပျက်သွားခဲ့ရလေပြီ. . . ။

သားတောင်တောင်အိပ်၍ သူမကို စေ့စေ့ကြည့်နေသော
လူတစ်ယောက်...
ထိုသူ၏မျက်နှာနှင့် သံဓဉ်၏မျက်နှာနှစ်ခုက
ခြောက်ပက်မထက် ပိုမဝေးတော့...

အခန်း(၅)

မေ့ပျောက်ရန်ကြိုးစားထားသော အကြောင်း
အရာများက တဖွားဖွားပြန်ပေါ်လာနေသည်။ ဘယ်လိုမှ စာ
ဆက်ရေးလို့မရတော့...။ ဘောလ်ပင်ကိုချထားလိုက်ပြီး ဆံပင်
အုံ့ထဲ လက်နှစ်ဖက်ထိုးထည့်၍ ကုတ်နေမိသည်။

တည်ငြိမ်နေသောနှလုံးသားက အဘယ်ကြောင့် ပြန်လှုပ်
ရှားလာပါသနည်း။ မေ့ပျောက်ထားသော အကြောင်းအရာတွေ

၃၆ ဒေဝတာ

က သူ့အလိုလို ပြန်ပေါ်လာခဲ့သည်။ သံစဉ် မတွေ့တတ်တော့။
လောလောဆယ် သူမခေါင်းထဲ ချာချာလည်နေတာပဲ
သိသည်။ မျက်စိကို စုံမှိတ်၍ စားပွဲပေါ် မှောက်အိပ်လိုက်သည်။
စားပွဲတင်မီးချောင်းလေးကိုလည်း ပိတ်ထားလိုက်သည်။

ရုတ်တရက် လေအေးတစ်ချက်က ဝေခနဲဖြတ်တိုက်
သွားသည်။ သူမတစ်ကိုယ်လုံး အေးခနဲဖြစ်သွားသော်လည်း
အခန်းတံခါးတွေ ပြတင်းပေါက်တွေက လုံအောင်ပိတ်ထားလေ
သည်။ ‘လေက ဘယ်ကဘယ်လို ဝင်လာပါလိမ့်’ဟုတွေးမိသေး
သည်။

‘ဆက်ရေးလေကွာ ဘာလို့ရပ်လိုက်တာလဲ၊ အောင်မြင်
ခါနီးပြီလေ...’

တိုးညင်းလွန်းသောစကားသံတစ်ခု သူမနားရွက်နားကပ်
၍ ပီပီသသ ကြားလိုက်ရသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးကသွေးတွေ ဖျဉ်း
ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး ခါးကိုမတ်၍ ခေါင်းမော့လိုက်သည်။

“ဘယ်သူလဲ... ဘယ်သူလဲ...”

သံစဉ်က အသံခပ်အုပ်အုပ်ဖြင့် မေးလိုက်သည်။ တုံ့ပြန်
သံမကြားရဘဲ စားပွဲပေါ်က ဘောလ်ပင်ကိုတော့ တစ်ယောက်
ယောက်ကု လက်ညှိုးနဲ့ တောက်ထုတ်လိုက်သလို တစ်ပတ်လည်
သွားသည်ကို ထူးဆန်းစွာတွေ့လိုက်ရသည်။

ကြောက်လန့်မှုထက် အံ့ဩမှုက ပိုနေ၏။

“ဒါ... ဒါ... သူ... သူရိန်လား...”

သံစဉ်၏ ခပ်တိုးတိုးမေးသံအဆုံးမှာ သူမ၏ညာဘက်

နယ်နှိပ်နေမိသည်။ အခုတော့လည်း ပုံမှန်အတိုင်းပင် . . .

“ကိုသူရိန် . . ရှင် . . ရှင် . . ဒီမှာမနေပါနဲ့ ထွက်သွားပါ။ ကျွန်မနဲ့ဝေးရာကို ထွက်သွားပါရှင်၊ အားလုံးပြီးဆုံးခဲ့ပါပြီ . . အစွဲမကြီးပါနဲ့တော့၊ ရှင်နဲ့ကျွန်မက ဘဝချင်းခြားနေပါပြီ၊ ဘယ်လိုမှ ပေါင်းစပ်လို့ မရတော့ပါဘူး၊ သွားပါတော့ ရှင်ထွက်သွားပါတော့၊ ကျွန်မကိုတကယ်ချစ်တယ်ဆိုရင် ရှင်ထွက်သွားပေးပါ ကိုသူရိန်”

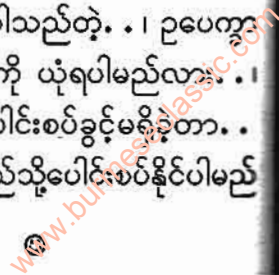
သံစဉ်က ရူးသွပ်နေသူတစ်ယောက်ပမာ တတွတ်တွတ် ပြောနေမိသည်။ အခုနေ တစ်ယောက်ယောက်ကသာ တွေ့သွားလျှင် ဤစာရေးဆရာမ ယဉ်ယဉ်လေးနှင့်ရူးနေပြီဟု သတ်မှတ်ကြပေလိမ့်မည်။ တစ်ယောက်တည်း စကားတွေပြောနေသူကို ထိုသို့ပင် မှတ်ယူကြမည်မှာ မလွဲပေ . . . ။

“ဟင်း!! . . ”

ထိုအခိုက် ခပ်လေးလေး သက်ပြင်းချသံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရပြီးမှာတော့ . . နောက်ထပ်မည်သည့်အသံမျှ ထပ်မကြားရတော့၊ မည်သည့်လှုပ်ရှားမှုမျှ မကြုံရ . . မမြင်ရတော့ပေ။

သူတကယ်ထွက်သွားလေပြီလား . . ။ သံစဉ်အပေါ် တကယ်ချစ်ပါသည်ဆိုတာကို သက်သေပြချင်၍ လားမသိ . . အခုတော့ အခန်းထဲမှာ သံစဉ်တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေလေသည်။

သူရိန်က သူမကိုတကယ်ချစ်ခဲ့ပါသည်တဲ့ . . ။ ဥပေကာပြု လျစ်လျူရှု ပစ်ထားခဲ့သောသူစကားကို ယုံရပါမည်လား . . ။ ဘဝချင်းတူသောအခြေအနေမှာပင် ပေါင်းစပ်ခွင့်မရှိခဲ့တာ . . အခုလို ဘဝခြားသောအနေအထား၌ မည်သို့ပေါင်းစပ်နိုင်ပါမည်

ဟု သိထား၍ဖြစ်မည်။

ထိုညသည်ကား သံစဉ်အတွက်တော့ အခြားထူးခြားမှု တစ်စုံတစ်ရာမရှိဘဲ နှစ်ခြိုက်စွာအိပ်စက်ခွင့်ရခဲ့သည်။ အိပ်မက် မျှပင်မမက်ဘဲ အိပ်ရေးဝဝအိပ်စက်ခဲ့ရ၍ အားပြည့်သလိုခံစားရ ၏။

သို့သော် . . ထိုမနက်အာရုံတက်မှာပင် ပြဿနာတက် တော့သည်။ သံစဉ်အိပ်ရာနိုးလာချိန်က မနက်ငါးနာရီအတိ . . အာရုံတက်၍ ရောင်ခြည်ဖြာနေပြီမို့ ကျေးငှက်များ၏ မင်္ဂလာ တေးသီကူးသံ၊ ရှဉ့်ငယ်များ၏ ပြေးလွှားဆော့ကစားသံများကို ကြားနေရပြီ။

သံစဉ်သည် အိပ်ရာပေါ်မှာ တစောင်းအိပ်ပျော်နေရာမှ နိုးထလာခဲ့သည်။ မျက်လုံးကိုဖွင့်လိုက်စဉ်မှာပင် . . .

“အား! . . . အမလေး . . .”

သံစဉ်တစ်ယောက် အာခေါင်ခြစ်ဟစ်အော်ရင်း ဝုန်းခနဲ အိပ်ရာပေါ်ကထပြေးလေ၏။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် အိပ်ရာထက် သူမ၏ဘေးတွင် သူမလိုပင် တစောင်းအိပ်၍ . . သူမအား စေ့စေ့ကြည့်နေသော လူတစ်ယောက် ရှိနေခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ထိုသူ၏မျက်နှာနှင့် သံစဉ်၏မျက်နှာနှစ်ခုကြား ခြောက် လက်မထက် ပိုမဝေးပေ။

မိမိအိပ်ရာဘေးရောက်နေပြီး အနီးကပ်ကြည့်နေသော မျက်နှာတစ်ခုအား ရုတ်တရက်တွေ့လိုက်ပါက မည်မျှပင်သတ္တိ

ကောင်းသူဖြစ်ပါစေ ရင်အစုံ ဗလောင်ဆူသွားမည်ဖြစ်သည်။

သံစဉ် ခုတင်ပေါ်မှခုန်ဆင်းပြေးပြီး အပေါက်ဝမှ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့စွာဖြင့် ခုတင်ဆီသို့ မဝံ့မရဲပြန်ကြည့်လိုက်မိသည်။

သို့သော် ခုတင်ပေါ်တွင် လုံးထွေးနေသော ခြုံစောင်မှ အပ ဘယ်သူမှရှိမနေပေ။

သူမ တွေ့လိုက်ရသူက . . သူရိန်စိုးဆိုတာကို နှစ်ခါပြန်ကြည့်စရာမလိုပေ။ သူရိန်စိုးက တစ်ညလုံးဒီလိုပဲ သူမနံဘေးတွင် အိပ်ပြီး တစ်မိမိမိမိကြည့်နေခဲ့သည်လား၊ ဘယ်လောက်ထိတ်လန့်စရာ အဖြစ်ဆိုးပါလဲ . . ။ သံစဉ် တစ္ဆေ့သရဲတစ်ကောင်နဲ့အတူ မအိပ်ချင် . . ။

ဒီအိမ်လေးကို သူရောက်လာရသည်က အေးဆေးဆိတ်ငြိမ်စွာစာရေးဖို့နဲ့ လူတွေနှင့်ဝေးရာမှာ (ယာယီ)ဇာတ်မြှုပ်နေဖို့ လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

အခုတော့ . . ဒီအိမ်သည် သူမအတွက် မငြိမ်းချမ်းတော့ပေ။ လုံခြုံမှုလည်းမပေးနိုင်တော့။ ဒီအိမ်မှာနေ၍ အလုပ်ဆက်လုပ်ဖို့ ဖြစ်နိုင်တော့မည်မဟုတ်၊ အကောင်းဆုံးကတော့ ဒီအိမ်မှ အမြန်စွန့်ခွာနိုင်ရန်သာဖြစ်သည်။ နောက်ထပ်လုံခြုံအေးချမ်းသော နေရာတစ်ခုကို ရှာဖွေရတော့မည်။

ဒါပေမယ့် သူမစိတ်ကူးတို့ အကောင်ထည်မဖော်နိုင်ခဲ့။ သံစဉ်၏နေအိမ်သို့ ဘယ်လိုမှမမျှော်လင့်ထားသော လူတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာခဲ့၍ဖြစ်သည်။

ခေါ်လာသူက အမိုး . . .

www.burmeseclassic.com

၄၂ အဝတ်

သူ့ကိုတွေ့လိုက်တော့... သံစဉ်၏ရင်ထဲမှာ နွေးခနဲ ဖြစ်
သွားပြီး အားလည်းတက်သွားရသည်။

အဖို့အမည်မသိ ဝေဒနာတစ်ခုလည်း စတင်ခံစားလိုက်
ရသည်။ သူသည် သံစဉ်အတွက်တော့ ကောင်းကင်ပေါ်ကကျ
လာသော ကယ်တင်ရှင်ပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

သူ့နာမည်က... ရဲမိုး။

“ပန်း”... ပန်းဆိုတာ ပန်းတိုင်းလည်းမပွေး...တဲ့
 ဥပမာ... “စက္ကူပန်း” လိုလို့...
 “ခမ်း”... ခမ်းဆိုတာလည်း ခမ်းတိုင်းလည်းမအေး...တဲ့
 ဥပမာ... “ရေခဲခမ်း” လိုလို့...

အခန်း(၆)

“ဟာ့!

... ကိုရဲမိုး၊ ရှင်.. ရှင်.. ဘယ်လို
 ရောက်လာတာလဲ”

မယုံနိုင်လောက်အောင် အံ့သြသောလေသံဖြင့် သံစဉ်က
 မေးလိုက်မိသည်။ ကိုရဲမိုးက ခရီးဆောင်အိတ်ကို ကြမ်းပေါ်ချ
 ရင်း ပြုံးပြ၏။ သူ့အပြုံးက တည်ငြိမ်အေးချမ်းသောအပြုံး။ သူ့က
 ရွန်းရွန်းလဲ့လဲ့ဖြင့် သံစဉ်ကိုကြည့်ရင်း ဖြေ၏။

www.burmeseclassic.com

“ကိုယ်. . သံစဉ်ကိုလိုက်ရှာနေတာ တစ်လရှိပြီ၊ အဲဒီ တစ်လလုံး သံစဉ်ကိုမနားမနေလိုက်ရှာနေခဲ့တယ်၊ သံစဉ် ရန်ကုန် ကထွက်သွားပြီလို့ ကြားလိုက်ကတည်းက. . ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ အမှန်တရားတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရတယ်သံစဉ်”

“ဘယ်လို. . ကိုရဲမိုး၊ ပျောက်ဆုံးနေသောအမှန်တရား ဟုတ်လား. . ဘာအဓိပ္ပါယ်လဲ”

ရဲမိုးက ရှေ့သို့ခြေတစ်လှမ်းတိုးလာသည်။ တစ်ယောက် ကိုတစ်ယောက် မျက်တောင်မခတ်စတမ်း စိုက်ကြည့်နေပြီးမှ သူ က စကားတစ်ခွန်းကို ခပ်တိုးတိုးဆိုလိုက်၏။

“သံစဉ်ကို အရမ်းချစ်နေမိပြီဆိုတဲ့ အမှန်တရားလေ. . ”

“အို! . . . ”

“သံစဉ်. . ကိုယ့်ကိုကြည့်ပါအုံး၊ ကိုယ် အားလုံးကို အ ကောင်းဆုံးနားလည်ခဲ့ပါပြီ၊ ဒါကြောင့်. . သံစဉ်ကို လိုက်ရှာရင်း ဟောဒီ မအူပင်ခရိုင်က ခုနစ်အိမ်တန်းရွာလေးအထိ ရောက်လာ ခဲ့တာပေါ့၊ ကိုယ်ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ. . သံစဉ်ဆိုတဲ့ဘဝထဲကို လိုက်နေ ကြည့်ဖို့လေ”

အံ့ဩစရာပါပဲ. . ဗိသုကာအင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက် ဖြစ်ပြီး လက်တွေ့ဆန်တဲ့ ရဲမိုးဆိုသူက သံစဉ်၏ဘဝထဲကို လိုက် နေကြည့်မယ်တဲ့. . .

လွန်ခဲ့တဲ့လေးလက သူနှင့် ပန်းချီပြခန်းတစ်ခုတွင် စပွေ့ ခဲ့သည်။ ယောက်ျားပီသသော ဆုံးဖြတ်ချက်ပြတ်သားသော ခတ် ထက်ထက်လူတစ်ယောက်ဟု ခြုံငုံ၍မှတ်ချက်ချခဲ့သည်ထက် မပို

ခဲ့။ အထူးသဖြင့် အချစ်တွေ သေဆုံးခြောက်ခန်းနေသော သံစဉ်
၏နှလုံးသားကို ရိုက်ခတ်ပုတ်နှိုးမည့်လူတစ်ယောက် ဖြစ်လာ
မည်ဆိုတာကိုတော့ လုံးဝတွေးထင်မထားခဲ့။ ထိုပြပွဲမှာပင် သူက
အတင်းလာမိတ်ဆက်၍ ဖုန်းနံပါတ်တောင်းသွားခဲ့သည်။

သံစဉ်အနေနဲ့ကတော့ မိတ်ဆွေအသစ်တစ်ယောက် တိုး
သည်ဟု သဘောထား၍ အပြန်အလှန် ဖုန်းနံပါတ်တွေ ပေးဖြစ်ခဲ့
သည်။

သို့သော် သူနှင့်တွေ့ဆုံမှုက အလွယ်တကူမပြီးသွားခဲ့
အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ ထပ်ဆုံဖြစ်ခဲ့သည်။ ဤသည်မှာလည်း သူ၏
ပဗ္ဗလက်ဆန်သော ပရိယာယ်ကြောင့်ပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ချစ်ဦးသူနှင့် သေကွဲကွဲခဲ့ရ၍ စိတ်ဒဏ်ရာအကြီးအ
ကျယ်ရနေသော သံစဉ်ဆိုတဲ့ ကြွပ်ဆတ်ဆတ် မိန်းကလေးတစ်
ယောက် ရဲမိုးဆိုသော ခတ်ထက်ထက် ယောက်ျားတစ်ယောက်
၏ ကျွမ်းကျင်စွာနှစ်သိမ့်ပေးမှုအောက်တွင် . . အရည်ပျော်ခဲ့ရ
သည်။

သို့သော် . . . လူကိုယုံသော်လည်း ကံကြမ္မာကို မယုံနိုင်
သောဘဝမှာ . . သံစဉ်အတွက် မျှော်လင့်ချက်မှန်သမျှ . . တံခါး
ပိတ်၍ အမှောင်ထဲမှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်ရင်း အလင်းရောင်ကို မွတ်
သိပ်စွာ စောင့်စားနေရုံမှတစ်ပါး အခြားမရှိတော့ပေ။

“ပန်း”

ပန်းဆိုတာ ပန်းတိုင်းလည်းမမွှေးတဲ့ . . .

ဥပမာ . . ‘စက္ကူပန်း’လိုပေါ့။

“စမ်း”

စမ်းဆိုရာမှာလည်း စမ်းတိုင်းလည်းမအေးတဲ့ . . .
ဥပမာ . . . ‘ရေပူစမ်း’လိုပေါ့။

သံစဉ်ဘဝမှာတော့ မွှေးသောပန်းနှင့် အေးသောစမ်းဆို
တာ ရှာနိုင်ပါဦးမလား။ ခဲမှန်ဖူးတဲ့စာသူငယ်လို လှေခွချိန်ရုံနှင့်
ကြောက်လန့်ခဲ့ရပြီပဲ။ ဒါကြောင့်လည်း သူ့ရဲ့ချစ်ခွင့်ပန်မှုကို ခေါင်း
မညိတ်နိုင်ခဲ့ . . . ပညာသားပါပါဖြင့် ရှောင်တိမ်းခဲ့သည်။

အလွယ်တကူ ခေါင်းညိတ်လို့လည်းမဖြစ်၊ ယောက်ျား
တစ်ယောက်ကို အပေါ်ယံသုံးသပ်ကြည့်ရုံနှင့် မိမိဘဝရဲ့ အရှင်
သခင်ဟူသောနေရာကို သူမ အလွယ်တကူမပေးနိုင်။

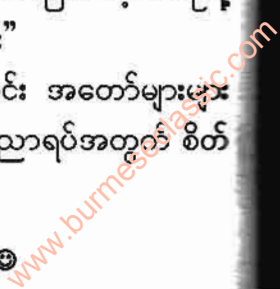
ဤဗျူဟာက မိန်းကလေးတို့၏ ရှေးရိုးစွဲ အစဉ်အလာ
တစ်ခုဆိုသော်ငြား . . . ယနေ့တိုင် အသုံးဝင်နေပါသည်။

“ကျွန်မဘဝထဲ လက်တွေ့ဆန်ဆန် တကယ်ဝင်လာနိုင်
လို့လား ကိုရဲမိုး၊ ကျွန်မဘဝ . . . ကျွန်မအကြောင်းကို လေ့လာပါ
အုံး၊ ပြီးတော့မှ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ပါ”

သံစဉ်က အလိမ္မာသုံး၍ ပြောခဲ့သောစကားဖြစ်သည်။
သူကလည်း လျှင်မြန်ထက်မြက်လွန်းလှသည်။

“အကုန်သိပြီးပါပြီ သံစဉ်၊ သံစဉ်ရဲ့ဘဝ၊ ပြီးတော့ သံစဉ်ရဲ့
သေသွားတဲ့ ပထမဦးဆုံးချစ်ရသူ သူရိန်စိုး”

သူသည်သံစဉ်၏ ဘဝဇာတ်ကြောင်း အတော်များများ
ကို သိနေခဲ့သည်။ သူ၏ကျွမ်းကျင်သော ပညာရပ်အတွက် စိတ်
ထဲမှ တိတ်တခိုး ချီးကျူးနေမိသည်။

“စဉ်းစားပါရစေဦး”

မရိုးနိုင်တဲ့ လက်စွဲစကားနဲ့ အဖြေတစ်ခုတုံ့ပြန်ခဲ့သည်။ ဒီနောက်တွင်တော့ အခုလိုလူသူကင်းရှင်းတဲ့ အရပ်ဒေသတစ်ခုမှာ တစ်ကိုယ်တည်း လာနေခဲ့သည်။ အရာရာကိုလည်း မေ့ဖျောက်ရင်းနဲ့ပေါ့. . . ။

အခုတော့ မေ့ဖျောက်ထားတာတွေက တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြန်ပေါ်လာနေပါပြီ။

ပထမဆုံးပေါ်လာတာ သူရိန်စိုး၊ သူပေါ်လာတဲ့ ဘဝက ပေတဘဝနှင့်ဖြစ်သည်။

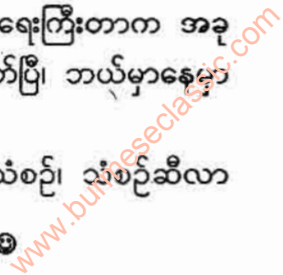
ဒုတိယတစ်ခါ ခြေရာလက်ရာဖျောက်၍ တိမ်းရှောင်ခဲ့သော်လည်း အနံ့ခံကောင်းစွာဖြင့် ရှာဖွေရောက်ရှိလာသော ရဲမှီးမှာ မိမိပုန်းအောင်းရာ တောတွင်းဂေဟာသို့ ဆိုက်ဆိုက်မြှုတ်မြှုတ် ရောက်လာခဲ့လေသည်။

“ကိုယ် အရမ်းအံ့ဩတယ်၊ ပြီးတော့ သံစဉ်ကိုလည်း ခိုးထားတယ်၊ ဒီလိုနေရာ ဒီလိုအိမ်မျိုးမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက် စည်း သတ္တိရှိရှိ လာနေရဲတာကိုပေါ့. . .”

ရဲမှီးက အိမ်ကိုဝေဝဲကြည့်ရင်း ခိုးကျူးစကားဆိုနေသည်။ သံစဉ်ကတော့ မချိပြီးတစ်ချက်ပြီးရင်း. . .

“ဒါတွေအရေးမကြီးပါဘူး. . . ၊ အရေးကြီးတာက အခုထိုရဲမှီးက သံစဉ်ဆီလိုက်လာတာတော့ဟုတ်ပြီ၊ ဘယ်မှာနေမှာလဲ. . .”

“ဘယ်မှာနေမလဲ. . . ဟုတ်လား သံစဉ်၊ သံစဉ်ဆီလာ

တာပဲ ဒီမှာပဲနေမှာပေါ့”

ဘာမှမဖြစ်သလို ခပ်အေးအေးပြောလိုက်သော စကားကြောင့် သံစဉ်မျက်လုံးပြူးသွားရသည်။

“ဟင်! . . . ဘယ်လိုဖြစ်မှာလဲ၊ မဖြစ်နိုင်တာ”

“ဘာဖြစ်လို့ မဖြစ်နိုင်တာလည်း”

“အို. . . စဉ်းစားကြည့်ပါဦး၊ ရှင်နဲ့ကျွန်မက ချစ်သူတွေလည်းမဟုတ်၊ ဘာမှလည်း မပတ်သက်သေးဘူး၊ အခုလို အိမ်တစ်လုံးမှာ ဘာမှမပတ်သက်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်က အတူနေရမလား”

“သံစဉ်ရယ်. . . ခက်တာပဲ၊ အင်းလေ. . . သံစဉ် ပြောတာလည်းမှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ပြောပြီးပြီလေ. . . သံစဉ်ကို ချစ်မြတ်နိုးလွန်းလို့. . . တစ်တိုင်းပြည်လုံးလိုက်ရှာပြီးမှ အခုလို ရောက်လာတဲ့သူကို သံစဉ်က နှင်ထုတ်မလို့လား၊ ဒီတောထဲမှာ ကိုယ်က ဘယ်မှာသွားနေရမလဲ သံစဉ်”

“ဒါပေမယ့် . . . ”

ရဲမိုးက ချက်ချင်းပင်. . .

“ဒီမယ်သံစဉ်. . . ဒီလိုနေရာမှာ သံစဉ်အတွက် အဖော်လိုအပ်တယ်၊ ဒါငြင်းလို့မရဘူး၊ ပြီးတော့ ကိုယ်က ဒီရှေ့ကဧည့်ခန်းမှာအိပ်မှာပါ၊ သံစဉ်ကအခန်းထဲမှာအိပ်ပေါ့. . . အဓိက ယုံကြည်မှုပဲ၊ ကိုယ်က မြတ်နိုးမှုနဲ့ အချစ်စစ်ကို တန်ဖိုးထားတဲ့သူ၊ ဒါတော့ သံစဉ်ယုံပေးပါ၊ ပြီးတော့. . . ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ လူသူလေးပါးမှ မရှိပဲ. . . ”

“ဒီမှာအစားအသောက်ဆင်းရဲတယ်၊ ကျွန်မလည်း ဖြစ်သလို စားပြီးနေတာ. . ကောင်းကွက်ဘာမှမရှိဘူး၊ ပြီးတော့ ရှင့်အတွက် ကျွန်မက ချက်ပြုတ်ပေးနေရရင်လည်း အဆင်မပြေဘူးနော်”

သံစဉ်ကလည်း အားမနာပဲ တဲ့တိုးပြောလိုက်သည်။
သူကတော့ ခပ်ပြုံးပြုံးပင်. . .

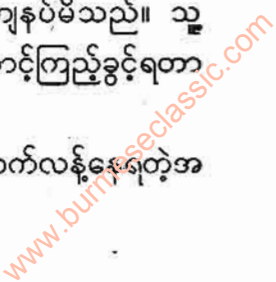
“အိုကေ. . . ရတယ်၊ ကိုယ့်မှာလည်း ရိက္ခာခြောက်တွေ၊ စည်သွတ်ဘူးတွေပါတယ်၊ ကိုယ့်အတွက် ဘာမှလုပ်ပေးစရာမလိုဘူး၊ ကိုယ်က သံစဉ်ကိုတောင် ကူညီပေးဦးမှာ. . . သံစဉ်ကို တတ်နိုင်သလောက်ကူညီပေးချင်လို့ ရောက်လာတာပါကွာ. . . ပြီးတော့ အကြာကြီးမနေပါဘူး၊

အဓိကကတော့ သံစဉ်ရဲ့ဘဝထဲကို ကိုယ်လာနေကြည့်တာပါ။ သံစဉ်ရဲ့ဘဝထဲ လက်တွေ့ဆန်ဆန် ဝင်လာနိုင်လို့လားဆိုတဲ့ သံစဉ်ပြောတဲ့စကားအတွက် အကောင်းဆုံးဖြေရှင်းချက်တစ်ခုကို လက်တွေ့တည်ဆောက်ပြချင်လို့ပါ သံစဉ်”

ကြည့်ပါအုံး. . . ဘယ်လောက် အမှတ်အတေးကြီးသူတစ်ယောက်လဲလို့။

သံစဉ်စိတ်မဆိုးပါ။ ‘သူ့စကားကို အလေးအနက် သဘောထားတတ်သူတစ်ယောက်အတွက် ကျေနပ်မိသည်။ သူ့စိတ်ဓါတ်၊ သူ့အကျင့်သိက္ခာကို အနီးကပ်စောင့်ကြည့်ခွင့်ရတာပေါ့။

ပြီးတော့. . . လောလောဆယ် ကြောက်လန့်နေရတဲ့အ

ချိန်မှာ သူဟာ အားကိုဖော်တစ်ယောက်များ ဖြစ်လေမလား။

“ကောင်းပြီလေ. . . ကျွန်မ ရှင့်ကို ယုံကြည်ပေးလိုက်မယ်၊ ရှင့်အိတ်ကို ဧည့်ခန်းမှာ သွားထားလို့ရပါပြီ”

“ဝမ်းသာပါတယ် သံစဉ်ရယ်. . . ကိုယ့်ကို ဒီထက်မက ယုံကြည်နိုင်အောင်ကို ကြိုးစားပါမယ်၊ ကိုယ်ဟာ သံစဉ်အတွက် ခွန်အားဖြစ်စေရမယ်လို့ ကတိပြုတယ်ကွာ”

နွေးထွေးသောအပြုံးနှစ်ခုက ဆက်စပ်ယှက်နွယ်သွားကြသည်။

သို့သော်. . . မျက်နှာကြက်တစ်နေရာမှ စိမ်းဖန့်ဖန့် မျက်လုံးတစ်စုံကိုကား သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး သတိမမူမိပါတာ. . . ။

သူ့ခေါင်းပေါ်ကိုမှ တည့်တည့်ပြုတ်ကျဟုသော သစ်ကိုင်းခြောက်ကို
သံစဉ် ကြည့်လိုက်မိသည်။ လက်မောင်းဆန်ရှိသော သစ်ကိုင်းတစ်ခု...

သို့သော်...သူထင်သလို သစ်ကိုင်းခြောက်တော့မဟုတ်။ မိမိမိမိမိ
လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် သစ်ကိုင်းစိုကြီး ပြစ်နေသည်။

အခန်း(၇)

“ မှာတော့ ကော်ဖီ၊ ပေါင်မုန့်နဲ့ ကြက်ဥဟဒ်ဖရိုဒ်
ခဲခိုတယ်”

သံစဉ်က ကော်ဖီကို တစ်ငုံချင်း အရသာခံသောက်နေ
ရင်းမှ ရဲမိုးကို လှမ်းပြောလိုက်၏။ ရဲမိုး ထမင်းစားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်
ထီတ်သည်။ သူ့ကြည့်ရံတာ တစ်ညလုံး အိပ်ရေးပျက်နေပုံရ၏။
သူ့မှတ်လုံးတွေက အိပ်ရေးမဝသဖြင့် နီကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေ

၏။

“ဘယ်လိုလဲ... ညကအိပ်ပျော်ရဲ့လား”

သံစဉ်၏အမေးကြောင့် ရဲမိုး သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ဟူးခနဲမှုတ်ထုတ်ရင်း ခေါင်းခါပြု၏။ အတော်လေး စိတ်မောလူမော ဖြစ်နေပုံလည်းပေါက်၏။ တစ်စုံတစ်ခုကို ထုတ်ပြောသင့်၊ မပြောသင့် ချိန်ဆနေပုံလည်းပေါ်သည်။

“အိပ်ရာပြောင်းလို့ အိပ်မပျော်တာလား၊ အင်း... ကျွန်မမှာလည်း မွေ့ရာအပိုမရှိတော့ ရှင့်အတွက် ဖျာပဲပေးနိုင်တယ်လေ၊ ဖျာနဲ့အိပ်ရလို့ ကျောတွေနာပြီး မအိပ်နိုင်တာများလား”

ရဲမိုး ခေါင်းကိုသာ တွင်တွင်ခါပြုပြီးနောက် သံစဉ်ကို စိုက်ကြည့်ရင်းဆို၏။

“မဟုတ်ပါဘူး သံစဉ်၊ ဖျာနဲ့အိပ်ရလို့ ပြဿနာမရှိပါဘူး၊ ကိုယ်အိပ်တတ်ပါတယ်၊ အင်း... အိပ်ရာပြောင်းလို့ အိပ်မပျော်တာထင်တယ် တော်တော်နဲ့အိပ်မပျော်ဘူး၊ ပိုဆိုးတာက...”

ရဲမိုး၏လက်ချောင်းများက စားပွဲကို တဒေါက်ဒေါက်ခေါက်နေ၏။ တစ်စုံတစ်ခုကို အသည်းအသန် လွန်ဆွဲစဉ်းစားနေဟန်တူသည်။ တစ်ခုခုကိုမျှသိပ်ထားမှန်းလည်း သံစဉ် တွက်ဆမိ၏။

“အရင်တုန်းက ဒီအိမ်မှာ သံစဉ်တစ်ယောက်တည်းနေတာလား... အဆင်ပြေရဲ့လား”

မထင်မှတ်သောစကားကြောင့်... အံ့ဩသွားရသည်။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ သံစဉ်တစ်ယောက်တည်းနေတာ သိ

www.burmeseclassic.com

ရက်သားနဲ့ . . . ဘာဖြစ်လို့မေးတာလဲ”

“ဪ . . . ကိုယ်က ဒီအိမ်မှာ သံစဉ်အပြင် နောက်တစ်
ယောက်များ ရှိနေသေးသလားလို့ . . . ”

“ရှင်! . . . ဘယ်လို . . . ”

ကိုရဲမိုးတစ်ယောက် ညက ဘာတွေကြုံတွေ့ခဲ့ရပါလိမ့်။

“ဒါနဲ့ သံစဉ် . . . ညက ဝုန်းဒိုင်းခလွမ်းနဲ့ ပြုလဲကျသံတွေ
မကြားဘူးလား”

“ရှင် . . . မကြားမိပါလား၊ ဘာတွေပြုလဲကျလို့လဲ ကိုရဲမိုး”

“အင်း . . . အဲဒါပဲ ကိုယ်စဉ်းစားနေတာပါ။ ထကြည့်တော့
ဘာမှမတွေ့ဘူး၊ အားလုံးက ခြေရာလက်ရာမပျက်ပဲ၊ အင်းလေ
တို့အိပ်မက်ဆိုးတွေ မက်တာဖြစ်မှာပါ”

“ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်ရှင်၊ ခရီးပန်းပြီး အိပ်ရာပြောင်းတော့
ထယောင်ချောက်ချားတွေ မက်တာနေမှာပါ။ ကဲပါလေ ကော်ဖီ
တွေအေးကုန်တော့မယ် . . . သောက်လိုက်ပါဦး”

“နောက်ဆို ဘာမှမလုပ်ထားနဲ့သံစဉ်၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ်
ထလုပ်ပုံမယ်၊ ကိုယ့်အတွက်သံစဉ်မှာ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးမဖြစ်ချင်ဘူး၊
တို့ကသာ သံစဉ်ကို ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးရမှာပါ”

“ဪ . . . ရပါတယ်၊ ဒါကလည်း တကူးတက လုပ်
တာမျိုးတော့ မဟုတ်ပါဘူးလေ၊ သံစဉ်ကိုယ်တိုင်လည်း မနက်စာ
အတွက် ပြင်ရတာပဲလေ၊ ပြီးတော့ သံစဉ်က အိမ်ရှင်ဆိုတော့
ထုပ်ပေးရမှာပေါ့၊ ကိုရဲမိုးက ဧည့်သည်မဟုတ်လား”

သည်စကားကြောင့် ရဲမိုးက သံစဉ်ကို ရီဝေစွာကြည့်၏။

“သံစဉ်ရယ်. . . ကိုယ့်ကို ဧည့်သည်လို သဘောထားနေ
တုန်းပဲလားဟင် ”

သူ့စကားကြောင့် သံစဉ်ပြုံးလိုက်မိသည်။ ယောက်ျား
တွေက မိန်းမတွေထက် စကားပရိယာယ် ကြွယ်ကြသည်ကိုး. . . ။
မိန်းမတစ်ယောက်၏ ရင်ကိုလှုပ်ရှားစေနိုင်အောင် လှပသေသပ်
စွာ ပြောဆိုတတ်သော စကားဗျူဟာကို ယောက်ျားတိုင်းက မွေး
ရာပါ တတ်မြောက်ခဲ့ကြသည်လား မပြောတတ်. . . ။

ညေသို့ဆိုစေကာမူ သူ့ရောက်လာတော့ အိမ်ကလေး
က အနည်းငယ်စိုပြည်လန်းဆန်းလာရသလိုပင်. . . ။ ရဲမိုးက
အိမ်အလုပ်များကို ဝိုင်းလုပ်ပေးရှာသည်။

မီးကူမွှေးပေး၏။ ရေတွေခပ်ပေး၏။ ဝေးလံသောအိမ်
သာအထိ ရေကို ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် ဖြည့်ပေး၏။ ဤတစ်ချက်
ကပင် သံစဉ်အတွက် အတော်သက်သာရာရခဲ့သည်။

ဒီတော့လည်း သံစဉ်က စာရေးချိန်ပိုရခဲ့သည်။
သို့သော် သိပ်မကြာလိုက်. . .

“အား”ခနဲအော်သံကြောင့် သံစဉ်တစ်ယောက် အပြေး
အလွှားထွက်ကြည့်လိုက်တော့ ခေါင်းမှသွေးများယိုစီး၍ ခွေလဲ
ကျသွားသောရဲမိုးကို တွေ့လိုက်ရ၏။

“ဟင်. . . ကိုရဲမိုး. . . ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဟာ. . . သွေးတွေ”

“အား. . . ကျွတ်ကျွတ်. . . သစ်ကိုင်းပြုတ်ကျတာ သံစဉ်
သစ်ကိုင်းခြောက်က ခေါင်းပေါ်တည့်တည့် ပြုတ်ကျတာ”
သူ့ခေါင်းပေါ်ကိုမှ တည့်တည့်ပြုတ်ကျရသည်ဆိုသော

သစ်ကိုင်းခြောက်ကို သံစဉ်ကြည့်လိုက်မိသည်။ လက်မောင်းခန့်ရှိ
သော သစ်ကိုင်းတစ်ခု. . ၊ သို့သော် သူထင်ထားသလို သစ်ကိုင်း
ခြောက်တော့မဟုတ်။ စိမ်းစိမ်းစိုစို လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် သစ်
တိုင်းစိုကြီးပင်ဖြစ်သည်။

လေမတိုက်၊ မိုးမရွာပဲနှင့်. . ဤသစ်ကိုင်းက အဘယ်
ကြောင့် ကျိုးကျပါသနည်း။ သဘာဝမကျသော ဖြစ်ရပ်ပင်ဖြစ်
၏။

“လာ. . လာ. . ကိုရဲမိုး၊ ဒီအတိုင်းနေလို့တော့မရဘူး၊
သွေးတွေထွက်နေတယ်၊ ဆေးထည့်ပြီး ပတ်တီးစည်းမှဖြစ်မယ်၊
အိမ်ထဲမှာ ဆေးသေတ္တာရှိတယ်၊ လာ. . လာ. . ”

သံစဉ်က သူ့လက်မောင်းကို တွဲကိုင်၍ အိမ်ထဲခေါ်လာခဲ့
သည်။ ခန္ဓာကိုယ်ချင်း နီးကပ်စွာထိတွေ့မှုကြောင့်. . သူတို့နှစ်
ယောက်စလုံး ရင်ခုန်နေသည်ကိုတော့ ငြင်း၍မရပေ။

“ကိုယ်တော့ ဒီသစ်ကိုင်းကျိုးကျတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရ
မလိုဖြစ်နေပြီ သံစဉ်. . ”

“အမယ်. . . ဘာကြောင့်လဲ. . ”

“အခုလို သံစဉ်ရဲ့အပြုအစု ခံရလို့လေ”

“ဟွန်း. . အရေးထဲ သူကတော့မှောင့်၊ သနားလို့လုပ်ပေး
တာနော် တစ်မျိုးထင်မနေနဲ့”

“သနားပါသံစဉ်. . ကိုယ်က သနားဖို့ကောင်းပါတယ်”

သံစဉ်က ပတ်တီးစည်းပေးပြီးချည်ရန်အတွက် ပတ်တီး
တို့ ကတ်ကြေးဖြင့်ဖြတ်ရန် ပြင်လိုက်စဉ်. . .

“အို! . .”

“အား! . . အမယ်လေး”

“ဟယ် . . . ကိုရဲမိုး . . ဆောရီးနော် . . ဆောရီးနော်”

ကတ်ကြေးက လက်လွန်ကာ ရဲမိုး၏ခေါင်းကို ထိမိသွားသည်။ အရှိန်သိပ်မပါ၍ ဒဏ်ရာတော့မရလိုက်ပေ။

“ဟယ် . . . သိပ်နာသွားသလားကိုရဲမိုး”

“အီး . . ရပါတယ်သံစဉ်၊ မတော်တဆပဲ”

အမှန်က မတော်တဆဟု ပြောရခက်နေသည်။ သံစဉ်၏ကတ်ကြေးကိုင်လက်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ဆောင့်တွန်းလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအထိအတွေ့ကို သံစဉ် ကောင်းစွာသိလိုက်သည်။ သူမကိုယ်တိုင်လည်း စဉ်းစားလို့မရပဲဖြစ်နေသည်။ ရှင်းပြရခက်သောကိစ္စမို့ မတော်တဆဟု ခေါင်းစဉ်တပ်လိုက်ရသော်လည်း စိတ်ထဲမှာတော့မလုံပေ။

ရဲမိုး ကိုယ်တိုင်ကလည်း စိတ်ထဲသိပ်ဘဝင်မကျဖြစ်ရပြီ။ ဒဏ်ရာကလည်း တစ်ခုပြီးတစ်ခု ရနေ၏။ ညကလည်း ကောင်စွာမအိပ်လိုက်ရ။

သူ အိပ်မပျော်တပျော်ရှိချိန်တွင် တစ်စုံတစ်ယောက်ထံ သူ့ခြေထောက်ကို လာဆောင့်ဆွဲသည်။ လန့်ဖျပ်ပြီး မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်တော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းအမှောင်ထဲမှ တောင့်တောင့်ကြီးများနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ မီးဝင်းဝင်းတောက်မတတ် မျက်လုံးအစုံဖြင့် သူ့ကိုစိုက်ကြည့်နေ၏။

ရဲမိုး ထိုသူကိုငေးကြည့်နေမိသည်။ လည်ချောင်းနူး

တစ်ဆို့နေခဲ့သည်။ ထိုသူက 'တောက်'တစ်ချက်ခေါက်လိုက်ပြီး ဖြုတ်ခနဲ ကွယ်ပျောက်သွား၏။

နားလည်ရခက်စွာဖြင့် ရဲမိုး ပြန်လှဲချ၍ အိပ်နေလိုက်သည်။ ခရီးကပန်းပြီ လူတစ်ကိုယ်လုံးနုံးချည့်နေ၍ အိပ်ချင်စိတ်က ကြီးစိုးလာပြန်သည်။ မှေးခနဲအိပ်ပျော်ခါနီးမှာပင် သူ့ရင်ဘတ်ပေါ်သို့ တစ်စုံတစ်ခု ပိကျလာ၏။

အထိတ်တလန့်ဖြင့် နိုးထလာရင်း လှုပ်ရှားရုန်းကန်သော်လည်းမရ။ မျက်လုံးထဲ ဘာမှမမြင်ရသော် လူတစ်ယောက်က သူ့ခန္ဓာကိုယ်ရင်ဘတ်အပေါ် တက်ထိုင်၍ လည်ပင်းကိုညှစ်ရန် ကြိုးစားနေသည်ဟု ခံစားမိသည်။

အကြောက်အကန်ရုန်းကန်သော်လည်းမရ၊ ဟစ်အော်ရန် ကြိုးစားသော်လည်း အသံကမထွက်။ လည်ပင်းက အစ်သထက်အစ်လာပြီး အသက်ရှူမဝတော့... .

နောက်ဆုံး... . ဂုဏ်တော်ကိုးပါးကို စိတ်ထဲက တတွတ်တွတ်ရွတ်ဆိုလိုက်တော့မှ အနှောင့်အယှက်က လွတ်မြောက်သွားရ၏။

ညတစ်ညသည် ချောက်ချားတုန်လှုပ်စွာဖြင့် ကုန်လွန်ခဲ့ရပါပြီ။

သူ့အနားမှာ သူ့ရိပ်စိုဆိုတဲ့ တရွှေတစ်ကောင် ရှိနေပေပြီ။
တရွှေတစ်ကောင်၏နိပ်စက်မှုကို သူခံနေရပြီ။
ထိုတရွှေက အပြုံးကြီးသော တရွှေတစ်ကောင် ပြစ်နေပါလိမ့်မည်။

အခန်း(၈)

“**အ** . . ကိုယ့်လက်ဆောင်ပါ။ သံစဉ်အတွက် ရည်
ရွယ်ပြီး လုပ်ထားတာပါ။ လက်ခံပေးပါလို့ ကိုယ်တောင်းဆိုပါရ
စေ”

ရဲမိုးပေးသော ကြက်သွေးရောင် ကတ္တီပါဘူးကလေးထီး
ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ သံစဉ်ထွက်ဆထားမိသလိုပင် . . အထဲမှာ
လက်စွပ်လေးတစ်ကွင်း၊ နီလာနှစ်ပွင့်ကိုရံ၍ ပုံဖော်ထားသော

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း လောဘကြီးသူလားလို့ ပြန်ဆန်းစစ်စပြုလာမိပြီ။

ယောက်ျားတစ်ယောက်ထံမှ အရည်အချင်းဆိုတာတွေက 'မျက်လှည့်ဆန်သောအတတ်ပညာ'တွေ ဖြစ်နေသည်က များ၏။ ကတိဆိုတာကို ယုံကြည်ကိုးစားခဲ့ဖူးသည်။ တကယ်ရခဲ့တာက... 'စီးပွားရေးဆန်သော လူမှုကျင့်ဝတ်' တချို့သာဖြစ်ခဲ့၏။

ဖေးမမျှဝေမှုဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်အောက်မှာ... ဖြစ်လာတာက သူ့ရဲ့ 'မိသားစုအတ္ထ'များသာ ဖြစ်နေခဲ့သည်လေ...။

ဒီတော့လည်း အချစ်ကိုသံသယဝင်ခဲ့တာ သံစဉ်၏အမှားတော့မဟုတ်ပါ။ ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ တပ်မက်မှုကို ခေါင်းစဉ်ပြောင်းတပ်ပြီးပေးလာသော နှင်းဆီပန်းစည်းအစား သူ့ကိုယ်တိုင် စိုက်ပျိုးယူရသည့် ခရေပန်းလေးများကိုသာ ပိုမက်မောစွာ တန်ဖိုးထားလာမိသည်။ ဒီအချက်ကို သတိပြုမိလာတော့... လောကသည် သံစဉ်အတွက် အသက်ရှင်သန်ရတာ ပိုထိုက်တန်လာသလိုပင်။ သို့သော်...

သံစဉ်ဘဝထဲ သိမ်မွေ့စွာဝင်လာခဲ့သော ရဲမိုးကိုတော့ သူမ မတားဆီးမိဘဲ ကျေကျေနပ်နပ်နှင့် လက်ခံမိပြီလား ဆိုတာကိုတော့ ကိုယ်တိုင်ဝေခွဲမရဖြစ်မိသည်။ တကယ်တော့... သံစဉ်ကိုယ်တိုင် ခရေတစ်ပင်ကို ကိုယ်တိုင်စိုက်မိပြီဖြစ်ပေ၏။

အိမ်ထဲမှာတော့ ရဲမိုးရှိမနေတော့ပေ။ ထို့ကြောင့် သံစဉ်ကတ္တီပါဘူးကို အသာအယာဖွင့်လိုက်သည်။ လက်စွပ်လေးတို့ ကျေနပ်စွာ လှည့်ပတ်ကြည့်ရင်း တည်ငြိမ်နေသော နှလုံးသားထဲ

ပြန်သည်။ ကြမ်းပြင်တွင်ပျံ့ကျနေသော ဖန်ကွဲစများကို မုန်းတီး
စွာကြည့်ရင်း သံစဉ်က ခေါင်းကိုတွင်တွင်ခါယမ်းနေမိသည်။ နား
နှစ်ဖက်ကို လက်ဖြင့်အုပ်ရင်း အရှူးတစ်ယောက်လို တုန်ခါနေမိ
သည်။

တစ္ဆေ့့တစ်ကောင်၏အငြိုးကို ကောင်းစွာသိနေရပြီ။
နီးနှင့် နီးစပ်မည်ကို အလိုမရှိဖြစ်နေသည်ဟု ရှင်းလင်းစွာ သိ
ထိတ်ရပြီ။

ရဲမိုးရောက်တဲ့ညက တစ်ညလုံးအိပ်မရအောင် သူ့နှောင့်
ထုတ်ခဲ့သည်။ သစ်ကိုင်းအစိမ်းကြီးကိုချိုး၍ ရဲမိုး၏ခေါင်းပေါ်
ထည့်တည့်ကျစေခဲ့သည်။ ပတ်တီးစည်းပေးစဉ်ကလည်း.. သူမ
ထိတ်ထဲက ကတ်ကြေးကို ဆောင့်တွန်းခဲ့၍ ရဲမိုးခေါင်းကို ထိခိုက်
ခဲ့ရသည်။

ဒါတွေအားလုံး ‘သူရိန်စိုး’ဟူသည့် တစ္ဆေ့့တစ်ကောင်၏
အစွဲရိယအငြိုးကြောင့်ဆိုတာ သေချာနေပြီ။ ယခု သူမ သဘော
ထူးသော လက်စွပ်လေးကိုပါ ပျောက်ဆုံးစေခဲ့ပြီ။

ဒီလောကကြီးမှာ သံစဉ်အတွက် ပျော်စရာဆိုတာ မရှိ
သောပြီလား။ အရာရာသည် လောကကြီး၏ နှိပ်စက်မှုအောက်
၌ ခေါင်းငုံ့ခံနေရတော့မည်လား...။

ချစ်ခင်အောင်ကို ကုတင်ပေါ်မှ တွဲလောင်းချ၍ ထိုင်နေသည်။
ဆံပင်ရှည်များက မျက်နှာရှေ့သို့အုပ်မိုးကျနေ၍ မျက်နှာကိုမမြင်ရ။
အဖျော်ထဲမှာ ဆံပင်ဟေးပျားချပြီး မျက်နှာမမြင်ရသော
မိန်းမတစ်ယောက်...

၄

အခန်း(၈)

မမြင်အောင်လုပ်ထားလျှင် ပိုမြင်ချင်ကြသည်။
မကြည့်ကြနဲ့ဟုဆိုလျှင် ပိုကြည့်လိုကြသည်။
မသွားနဲ့ဆိုလျှင် ပိုသွားချင်တတ်ကြသည်။
ယခုလည်း မချစ်စေချင်လို့ ပိုချစ်သွားတာလားမသိ...။
လူ့သဘောသဘာဝကိုက ဤအတိုင်းပင်ဖြစ်၏။ အတား

www.burmeseclassic.com

အဆီးအနှောင့်အယှက်များ ရှိလာလေလေ သူတို့နှစ်ယောက်က
မိမိနီးကပ်သွားလေဖြစ်သည်။ အိုးချင်းထား အိုးချင်းထိ၊ ကြိုးချင်း
ထားတော့ ကြိုးချင်းငြိခဲ့လေပြီ။

မြီးကောင်ပေါက်မ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ဟန်
နေမျိုးနှင့် ပန်းနုရောင်ရှက်သွေးဖြာပြီး အသာအယာ ခေါင်းလေး
ညီတ်ပြခဲ့သော ကိုယ့်အမူအရာကို သံစဉ်ကိုယ်တိုင် အံ့သြမိ
သည်။

“ဟား... ဝမ်းသာလိုက်တာ သံစဉ်ရယ်၊ ကိုယ့်အချစ်
ထို့ လက်ခံလိုက်ပြီပေါ့နော်”

“.....”

“တကယ်ပါပဲ၊ အပျော်ဆုံးနေ့တစ်နေ့ပါပဲ သံစဉ်၊ ဟောဒီ
ထူမရှိသူမရှိတော့လေးထဲက အိမ်လေးမှာ ချစ်သူဆီက အဖြေရ
တာ ဘယ်လောက်ရင်ခုန်လှုပ်ရှားဖို့ ကောင်းသလဲလို့...”

“အိုး... လွတ်ပါအုံး၊ ချက်ချင်းကြီးနော်...”

ရင်ခွင်ထဲဆွဲသွင်း၍ အတင်းပွေ့ဖက်လိုက်၍ အသက်
ရှူကျပ်သွားရသောသံစဉ်က ရုန်းထွက်ရင်းမှ...

“ဒါပဲနော်... သစ္စာမပျက်ကြေး၊ တစ်ယောက်ကိုတစ်
ယောက် နားလည်ကြေးနော်”

ဒီတော့လည်း ရဲမိုးသွက်လက်စွာ အဖြေပေးလိုက်၏။

“စိတ်ချ သံစဉ်... ကိုယ့်ကိုလုံးဝယုံပါ၊ ကိုယ့်ဘက်က
သာအကြောင်းနဲ့မှ မပြောင်းလဲဘူး၊ ခဏတဖြုတ်စိတ်လှုပ်ရှားမှု
ကြောင့် ချစ်တာမျိုး မဟုတ်ဘူးသံစဉ်”

“ဒါဖြင့်... ဘာလို့ချစ်တာလည်းဟင်”

“ချစ်လို့တိုချစ်တာ၊ ခေါင်းကလည်း ခပ်မာမာ၊ သတ္တိတထည်းအပြည့်၊ ထက်ထက်မြက်မြက်ရှိပြီး ရည်မှန်းချက်ကြီးတဲ့ ချစ်သူတို့... ချစ်တာ မမှားပါဘူးနော်”

တောစခန်းလေးမှာ တောပန်းလေးတွေ ပွင့်ပါပြီ။ ချစ်သူနှစ်ယောက်သည် မေတ္တာကိုအရင်းခံ၍ ‘အချစ်ဗိမာန်’ကို တည်ဆောက်ရန် ကြံစည်ကြကုန်၏။ သူတို့ကိုယ်တိုင်ကလည်း နှလုံးသားဗိသုကာရှင်တွေဖြစ်၏။

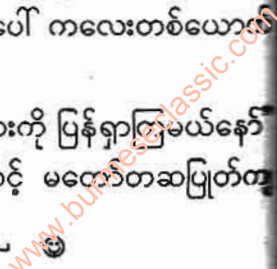
ချစ်သူဆိုတဲ့ ဘဝအစလေးသည် ချိန်ခွင်လျှာညှိမှုများဖြင့် ရောင့်ရဲစွာရှိခဲ့သည်။ သာယာချမ်းမြေ့ခဲ့ကြသည်။ ဒီတစ်ကြိမ်မှာ တော့ လောကကြီးရဲ့လက်ဆောင်က မှန်ကန်ပါစေလို့လည်း... သံစဉ်တစ်ယောက် ကျိတ်ဆုတောင်းနေမိသည်။

ချစ်ရသောကိုသည် သူမဘဝကို ချစ်ခြင်း၏ ပဉ္စလက်ဖြင့် လွှမ်းမိုးခဲ့လေပြီ။

‘ဘယ်လောက်ပဲ ကြေကွဲစရာတစ်ခုခု၊ ဒါမှမဟုတ်... ‘နောင်တ’ဆိုတဲ့ ဖြစ်ရပ်တစ်ခုခုကို ကိုကပေးခဲ့မယ်ဆိုရင်တောင် သံစဉ် ရောင့်ရဲစွာနဲ့ လက်ခံနေမိမှာပါကို’...။

ဤသို့ သံစဉ်တစ်ယောက် စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်မိပြီ။ ရဲဇီကလည်း အချစ်ကြီးတတ်သူပီပီ သူ့အပေါ် ကလေးတစ်ယောက်လို အစစအရာရာဂရုစိုက်ခဲ့သည်။

“ကို... ကိုပေးတဲ့ လက်စွပ်လေးကို ပြန်ရှာကြမယ်နော်” သံစဉ်၏ နမော်နမဲ့နိုင်မှုကြောင့် မထော်တဆပြုတ်တ

၆၈ ဇေဝတာ

သစ်ပင်ပန်းပင်များ၏ ယိမ်းနွဲ့သံ၊ သစ်ကိုင်းသစ်ခက်များ အချင်းချင်း ပွတ်တိုက်ရိုက်ခတ်သံတို့ကို အတိုင်းသားကြားနေရ ၏။

“ဒီည လေတွေသိပ်တိုက်နေပါလား..”

“ဟုတ်တယ်ကို၊ မိုးဦးကာလရောက်တော့မယ်လေ၊ မုန် တိုင်းတွေဖြစ်လာဖို့ အားယူစပြုနေတဲ့အချိန်ပေါ့..”

ခါတိုင်းဆို ညစာစားပြီးသည်နှင့် စာထိုင်ရေးနေတာ ညတစ်နာရီခွဲ.. နှစ်နာရီအထိ၊ အခုတော့ ရဲမိုးစာအုပ်တစ်အုပ် ဖတ်ပြနေသည်ကို သူမနားထောင်နေရလေပြီ။ သံစဉ်က သူ့ပခုံး ကိုမှီရင်း နားဆင်နေသည်။ စာရေးစက္ကူနှင့် ဘောလ်ပင်ကတော့ စားပွဲပေါ်မှာ သည်အတိုင်းပင်..

ထိုစဉ်..

“ဒုန်း!..”

သူတို့ထိုင်နေရာ အောက်ခြေကြမ်းပြင်မှ ပင့်ဆောင်လိုက် သောအသံတစ်ခုဖြစ်သည်။ နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ယောက်မှတ် နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး အသံတိတ်သွားကြသည်။

“ဒုန်း!.. ဒုန်း!..”

ထပ်ကြားရပြန်သည်။ သည်တစ်ခါတော့ ကြားရုံတင် က ခြေချထားသောကြမ်းပြင်ပင် တုန်ခါသွား၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲမသိဘူး၊ အိမ်အောက်ကို တောဝက်တစ် ကောင်ကောင် ဝင်နေတာများလား”

“ကိုယ်တော့ ဒီလိုမထင်ဘူး..”

၇၀ ဒေဝတာ

တာဖြစ်နိုင်သည်။ သို့သော် . . စိတ်ထဲမှာမယုံရဲတော့၊ သွေးရိုး
သားရိုးမဟုတ်ပဲ တစ်စုံတစ်ခု၏ ပယောဂများလာဟု သူတွေးနေ
မိသည်။ ထိုစဉ် . . .

“ရှုပ်! . . ရှုပ်! . . ရှုပ်! . . ”

ခြေသံက ခပ်တိုးတိုးပင် . . .

“သံစဉ်လား . . . သံစဉ် . . သံစဉ် . . ”

တုံ့ပြန်သံမကြားရပေ။ ဧကန္တ သံစဉ် သူ့ကိုစနောက်ဖို့
တိုးတိုးတိတ်တိတ် ရောက်လာခြင်းများလား . . . ။ ခြေသံက ရဲမိုး
အနီး ရောက်လာသည်။ အနားမှာ လူတစ်ယောက်ရောက်နေ
သည်ဆိုသော အာရုံခံစားမှုကို သူရလိုက်သည်။ စိတ်ထဲမှာတော့
သံစဉ် နောက်မလို့ဟုသာ ထင်နေမိသည်။ ထို့ကြောင့် . . .

“ဟိတ်! . . ”

ဦးစွာလက်ဦးမှုယူ၍ . . ရဲမိုး သူမလက်ကို လှမ်းပြီးဖမ်း
ဆုပ်လိုက်သည်။

“ဟာ! . . . ”

ရေခဲတမျှ အေးစက်နေသောလက်ကြီး . . . ။

ဒီလက်သည် ဘယ်နည်းနဲ့မှ သံစဉ်၏လက်မဟုတ်၊ အ
အေးဓာတ်က သူ့လက်သို့တိုင် ကူးစက်၍ ထုံကျဉ်သွားလောက်
အောင် အေးစက်နေသည်။

ထို့ကြောင့် . . ချက်ချင်းလွတ်ချပြီး အထိတ်တလန့်ဖြင့်
နောက်သို့ခြေလှမ်းနှစ်လှမ်းမျှ ဆုတ်လိုက်သည်။ ပါးစပ်မှလည်း
အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ဖြင့် . . .

တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ၇၁

“မင်း... မင်း... ဘယ်သူလဲ... ဘယ်သူလဲ”

“.....”

ထိုသူ၏နှုတ်မှ အက်ကွဲခြောက်ကပ်သာ အသံတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာ၏။ အသံက ချွဲသလိပ်တွေပြည့်ကျပ်နေသော ပန်းနာသည် ဝေဒနာရှင်တစ်ယောက်၏ အသံမျိုး...

“ထွက်သွား... မင်း... ဒီအိမ်က အမြန်ထွက်သွား”

သူ့အသံက ခပ်တိုးတိုးအသံဖြစ်သော်လည်း အမိန့်ပေးသံပေါက်နေ၏။ ရဲမိုး ရဲဆေးတင်ကာ ဒေါသသံဖြင့်...

“မင်း... မင်းကဘယ်သူလဲ... ဘာလို့ ငါ့ကိုထွက်သွားခိုင်းနေတာလဲ...”

အမှောင်ထဲမှာ ပူထမဆုံးမြင်တွေ့လိုက်ရတာက အဖြူဆောင် အခိုးငွေ့ပါးပါးများ ယှက်သန်းလို့နေခြင်းပင်။

“ဒီ... မှာ... ဆက်... နေ... ရင်... မင်း... သေ... ရ... ထိ... မယ်...”

တစ်လုံးချင်းထွက်ပေါ်လာသော စကားသံတွေကြောင့် တုန်လှုပ်သွားမိသည်။ သို့သော် တုန်လှုပ်မှုနှင့်အတူ ဒေါသအရားလည်း တွဲပါလာ၏။

“ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ... မင်းက ဘာကောင်ဆိုတာ ငါမသိသလို... ဂရုလည်းမစိုက်ဘူး”

“ဟား... ဟား... ဟား...”

အသက်မပါသော ခြောက်ကပ်ကပ်ရယ်သံကြီးက ပေါ်ထွက်လာပြန်သည်။ ရယ်သံက တစ်နေရာတည်းကဟုတ်...

၇၂ ဇေဝတာ

တုန်ဟည်းရိုက်ခတ်ကာ လေးဖက်လေးတန်မှာ ပျံ့လွင့်လာ၏။
ထို့အတူ မျက်လုံးစိမ်းတစ်စုံက သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို လေထဲ
မှ လှည့်ပတ်၍ ကြည့်နေလေသည်။

“ဟား. . ဟား. . ဟား. . ”

သူ အလှည့်စားခံနေရပြီကို ရဲမိုးသိလိုက်ပြီ။ ချာချာလည်
၍ပတ်ပြေးနေသော မျက်လုံးအစိမ်းတွေကို လိုက်ကြည့်နေလို့
ဖြစ်သေး. . ။ ကြာလာရင် ခေါင်းတွေမူးနောက်ကာ ချာချာလည်
ပြီး သူ့သာ ခွေလဲကျသွားရချေမည်။

“သံစဉ်. . သံစဉ်. . ဘယ်မှာလဲ”

ဖယောင်းတိုင်နှင့် မီးခြစ်ကိုသွားယူသည့် ချစ်သူမှာ အခု
ထိပေါ်မလာသေးပေ။ တုန်ပြန်သံလည်းမကြား၍ စိုးရိမ်စိတ်ပူစွာ
ဖြင့် အိပ်ခန်းရှိရာ စမ်းတဝါးဝါး လျှောက်လာခဲ့သည်။

ခုတင်ပေါ်မှာ လူတစ်ယောက်ထိုင်နေ၏။ ဝိုးတဝါးသာ
ပုံဖမ်းကြည့်လျှင် ထိုသူမှာအမျိုးသမီးတစ်ဦး ဖြစ်၏။ ခြေ
နှစ်ချောင်းကို ခုတင်ပေါ်မှ တွဲလောင်းချ၍ ထိုင်နေသည်။ ဆံပင်
ရှည်များက မျက်နှာရှေ့သို့ အုပ်မိုးကျနေ၍ မျက်နှာကိုမမြင်စေ
ရဲမိုး ထိတ်ခနဲဖြစ်သွား၏။

ရဲမိုး စားပွဲကိုစမ်းမိပြီး လိုက်စမ်းရင်းမှ ဖယောင်းတိုင်ထုပ်
နှင့် မီးခြစ်ကို တွေ့လိုက်သွားသည်။ ဝမ်းသာပြီး ဖယောင်းတိုင်
တစ်တိုင် ထွန်းလိုက်၏။

ထိုအခါကျမှ အခန်းထဲမှာ ဖယောင်းတိုင်ပိုးရောင်ဖြင့်
ထင်ထင်ရှားရှား မြင်ရသည်။

“ဟင်. . . သံစဉ် ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ခုတင်ပေါ်မှ ဆံပင်ဖားလျားနှင့်က အခြားသူမဟုတ် သံစဉ် ဖြစ်နေ၏။

ရဲမိုး သူမမျက်နှာပေါ်က ဆံပင်တွေကို အနောက်သို့ ဖယ်ရှားသပ်တင်ပေးရင်း. . . သူမပခုံးကို သိုင်းဖက်၍ မေးလိုက် သည်။

သံစဉ်မှာ. . . အခုမှ အိပ်ရာက လန့်နိုးထလာသူတစ် ယောက်လို ဖြစ်နေသည်။ ထိုနောက် ရုတ်တရက် ရဲမိုးရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်၍ ရှိုက်ငိုလေတော့သည်။

“အဟင့်. . . ဟင့်. . . ဟင့်. . .”

“သံစဉ် ဘာလို့ငိုတာလဲ၊ ကိုယ့်ကိုပြောပါဦး”

“သံစဉ်ကြောက်တယ်၊ ဒီမှာမနေချင်တော့ဘူး”

သံစဉ်ကပြောလည်းပြော ငိုလည်းငို၏။

“သံစဉ်. . . ဖယောင်းတိုင်နဲ့ မီးခြစ်ယူဖို့ အိပ်ခန်းထဲဝင် လာတယ်၊ အခန်းထဲမှာ သူ့ကိုတွေ့လိုက်ရတာပဲ”

“ဘယ်သူ့ကိုလဲ သံစဉ်. . . သူ့ဆိုတာဘယ်သူလဲ”

“သူရိန်စိုး. . . သေသွားတဲ့ သံစဉ်ရဲ့ပထမဆုံးချစ်သူ၊ ပြီး တော့. . . သူက. . . ကိုကို ဒီအိမ်ကမောင်းထုတ်ဖို့၊ ကိုကိုမချစ်ဖို့၊ အတူမနေဖို့ ပြောတယ်၊ သူ့မျက်နှာက ခါတိုင်းလို ဖြူဖပ်ဖြူရော် မဟုတ်ဘူး၊ နီရဲပြီး ကြောက်စရာကောင်းနေတယ်၊ တအားဒေါသ ထွက်နေပုံပဲ၊ ကိုကို သတ်မယ်လို့ပြောတယ်၊ သံစဉ်ကြောက်တယ် ကို. . . သူ့ကိုကြောက်တာထက် ကိုတစ်ခုခုဖြစ်မှာကို ပိုစိုးရိမ်

၇၄ ဇေဝတာ

တယ်”

“ဪ... သံစဉ်လေးရယ်”

ချစ်သူနှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တင်းကျပ်စွာ ပွေ့ဖက်ထားမိကြသည်။ လက်မလွတ်ရဲ့ . . ၊ လွတ်လိုက်သည်နှင့် အခိုးအငွေ့များလို လွင့်ပျယ်သွားမည်အလား. . .

ထိုစဉ် အခန်းတံခါး သူ့အလိုလို ဝုန်းခနဲ ပိတ်သွားလေသည်။

“ဝုန်း!! . . .”

“အင်း. . . ဗိုက်က တရစ်ရစ်နဲ့ နာလာပြန်ပြီ”

ကိုယ့်ဗိုက်ကို စိတ်ပျက်စွာပြောရင်း နာရီကိုကြည့်တော့
ည တစ်နာရီခွဲပင် ရှိချေပြီ။

ဤအိမ်၏ဒုက္ခက အိမ်သာကို ဝေးလံစွာဆောက်ထား
ခြင်းပင်။ တောခလေး၊ တောစရိုက်ဟု ပြောရမည်လားမသိ. . . ။
ဒီလိုဗိုက်နာနေရင် တစ်ညလုံး ကောင်းမွန်စွာအိပ်စက်ခွင့်ရမည်
မဟုတ်တော့။ ရဲမိုး ဓါတ်မီးနှင့်သံတုတ်ကိုယူ၍ အိပ်ရာမှ အသာ
လေးထသည်။

သံစဉ်ကတော့ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေဆဲ. .
အပြစ်ကင်းသော ကလေးတစ်ယောက်ပမာ အိပ်မောကျနေ
သောချစ်သူကို ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် အနောက်ဘက် ထွက်လာခဲ့
သည်။

“ဂျောက်!. . ဂျိုဂျို!. . ”

“ဟာ. . အရေးထဲ၊ ချက်ကကြပ်နေပြန်ပြီ”

အနောက်ဘက်တံခါးက ချက်ဖြုတ်မရ ဖြစ်နေပြန်သည်။
အားစိုက်ဆွဲထုတ်လိုက်မှ ချက်ကပြုတ်သွားသည်။

“အရင်နေ့တွေက ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး၊ ချက်ချင်းကြီး ဘာ
လို့ကြပ်သွားတာလဲ”

တံခါးကိုတွန်းဖွင့်လိုက်တော့မပွင့်၊ ချက်လည်းပြုတ်နေ
ပြီ။ အားစိုက်၍ တွန်းကြည့်ပြန်သော်လည်း မရဖြစ်နေသည်။
တံခါးကို အပြင်ကနေ တစ်ယောက်ယောက်တွန်းထားမှန်း သိ
သာလှသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်. . .

တွန်းလိုက်တိုင်း တံခါးက အနည်းငယ်ပွင့်ဟသွားပြီး ပြန် ပြန်ပိတ်လာ၍ဖြစ်သည်။ ပုံမှန်မဟုတ်သော အခြေအနေတစ်ရပ် ဆိုတာ နားလည်လိုက်ပြီ။ ရဲမိုး ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်၍ ပြုံးလိုက် ပြီးနောက် တံခါးကို ခြေထောက်ဖြင့် တအားဆောင့်ကန်ဖွင့်လိုက် ၏။

“ ဝုန်း! . . . ဒုန်း! . . . ”

အခုတော့လည်း အတားအဆီးမရှိ ပွင့်သွား၏။ ဘယ် လက်က ဓါတ်မီးကိုဖွင့်၊ ညာလက်က သံတုတ်ကိုကိုင်ရင်း အိမ် ပြင်ဘက် ထွက်လိုက်၏။ ကြယ်ရောင်လရောင်က မှိန်တုတ်တုတ် သာ . . .

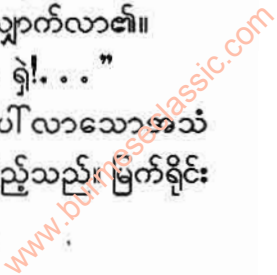
ခြေမလှမ်းခင် ပတ်ဝန်းကျင်အနှံ့ ဓါတ်မီးဖြင့်မွေ့ယမ်းထိုး ကြည့်သည်။ ထူးခြားမှုတစ်စုံတစ်ရာ မရှိတော့မှ အိမ်သာဘက် သို့ ထွက်လာခဲ့၏။

“ တောက် . . . တောက် . . . တောက် . . . တောက်တဲ့ ”

သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်တွင် ကပ်နေသော တောက်တဲ့တစ် ကောင်၏ ထအော်လိုက်သောအသံကြောင့် ရဲမိုး တွန့်ခနဲ ဖြစ် သွားရသည်။ နည်းနည်းတော့ လန့်သွား၏။ ဓါတ်မီးရောင်တွင် တောက်တဲ့ကို တွေ့ရတော့မှ စိတ်အေးရပြီး ဆက်လျှောက်လာ သည်။ ခြေလှမ်းကို မြန်နိုင်သမျှမြန်မြန် လျှောက်လာ၏။

“ ဝေါ! . . . ဝရော! . . . ရဲ့! . . . ရဲ့! . . . ရဲ့! . . . ”

သူ့နောက်မှ ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသောအသံ ကြောင့် ချက်ချင်းပင် ဓာတ်မီးနှင့်လှည့်ထိုးကြည့်သည်။ မြက်ရိုင်း

၇၈ ဇေဝတာ

ပင်တစ်ချို့ လှုပ်ယမ်းနေသည်မှအပ ဘာမျှမတွေ့ရသော်လည်း တောကောင်တစ်ကောင်(သို့မဟုတ်)တစ်စုံတစ်ယောက် နောက် မှဖြတ်ပြေးသွားသလိုမျိုး ခံစားရ၏။

သို့နှင့် ရဲမိုး ဆက်လျှောက်လာရာ အိမ်သာကိုပင် လှမ်း မြင်နေရပြီ။

“ဝရော! . . . ဝရော! . . ကျွဲ! . . ကျွဲ!! . . ”

“ဟာ . . ဘာလဲ”

သူမြင်လိုက်သည်က အိမ်သာမှာ . . လှုပ်ယမ်းနေသလို ပင်။ အမြင်မှားလေရသလားဟု မျက်စိနှစ်ဖက်ကိုပွတ်၍ ကြည့် ပြန်သည်။ အိမ်သာက လှုပ်ယမ်းမြဲ လှုပ်ယမ်းနေသည်။ သူရပ် နေရာနှင့် အကွာဝေးက ဆယ်ပေခန့်သာ ကွာဝေးတော့သည်။

ရဲမိုး ခြေလှမ်းကိုရပ်လိုက်ပြီး သံတုတ်ကိုမိမိရရကိုင်လိုက် ကာ ဓါတ်မီးဖြင့် အိမ်သာကိုထိုးထား၏။ အိမ်သာက ယိမ်နွဲ့လှုပ် ခါနေသည်ကို ဓါတ်မီးရောင်အောက်တွင် အထင်အရှားတွေ့နေ ရသည်။

ထိုစဉ် . . . ပိတ်ထားသော အိမ်သာတံခါး အနည်းငယ် လှစ်ဟ၍ လက်တစ်ဖက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

လူတစ်ယောက်၏လက် ဖြစ်သော်ငြားလည်း သွေးများ ပေကျဲနေ၏။ ထိုလက်က . . အိမ်သာတံခါး၏ အပေါ်ဘောင်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။ နောက်ထပ်တစ်ဖက် ထပ်ထွက်လာပြန်သည်။ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် တံခါးကိုဆုပ်ကိုင်ထား၏။

ရဲမိုး ချွေးများပျံ့လာသည်။ နဖူးတွေ့ဒူးတွေ့ အနေအ

သူ့လက်ထဲမှခဲလုံးကြီးက 'ဝိုး'ခနဲ အရှိန်ဖြင့် ပြေးထွက်
သွားပြီး၊ ပစ်မှတ်ကို တည့်တည့်ထိမှန်သွားသည်။

“ဝုန်း! . .”

အဖြူရောင်မီးခိုးလုံးကြီး ဝုန်းခနဲ တက်လာ၏။

ဘာဆက်ဖြစ်မလဲဟု ရင်ထိတ်ထိတ်ဖြင့် စောင့်ကြည့်
ရင်း ရဲမိုး နောက်ထပ်ခဲလုံးတစ်လုံးကို အသင့်ပြိုင်ထားလိုက်
သည်။ မီးခိုးငွေ့ဖြူဖြူတွေ တဖြည်းဖြည်း လွင့်ပျယ်သွားချိန်တွင်
ထိုနေရာ၌ ဘာမှမရှိတော့ပေ။

ဒီပုံစံနှင့် အိမ်သာဘယ်လိုတက်ရပါမည်နည်း။

ကံအားသင့်စွာ ဗိုက်ကမနာတော့ . . တော်သေးသည်ဟု
ဆိုရချေမည်။ အိမ်သာတက်နေတုန်း ဒီကောင်ကြီးရောက်လာ
ရင် ဘယ်လိုမှမလွယ် . . .

“ဂျတ်! . . ဂျတ်! . .”

ထိုစဉ် . . သူ့အနောက်ဘက်မှ အသံကြား၍ လှည့်ကြည့်
လိုက်ရာ . . .

နာနာဘာဝကောင်ကြီးက ချွန်မြသော လက်သည်းရှည်
ကြီးများဖြင့် ပိတောက်ပင်၏ပင်စည်ကိုထိုးစိုက်ရင်း တရွေ့ရွေ့ဖြင့်
ဖောက်ထိုးဆင်းလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ရဲမိုး အသက်ကိုမှန်မှန်ရှု၍ တည်ငြိမ်အောင် ကြိုးစား
ထိန်းချုပ်လိုက်ပြီးနောက် . . ဒုတိယအကြိမ်မြောက် ခဲလုံးကြီးဖြင့်
အားကုန်လွှဲပစ်လိုက်၏။ ခဲလုံးက ပင်စည်ကိုထိ၍ ပြန်ပြုတ်ကျ
လာသည်။

၈၂ ဒေဝတာ

ချစ်သူကို မမေးသင့်သောမေးခွန်းမို့ ထုတ်မမေးသော်
လည်း သူ့ရင်ထဲမှာတော့ သိချင်လာခဲ့သည်။

ထိုအတွေးက ရဲမိုး၏ရင်ထဲမှာ ဆူးတစ်ချောင်းလို စူးနှစ်
နေပါတော့၏။

ကျေးဇူးပက်တော့ရှာတော့မှာ တိုပို့တော့ ဒောက်စက်တော့တော့
သုံးလက်ကြပါတယ်။ အိမ်သာကျတော့ ကောင်းကောင်းဆောက်
သုံးသင့်တယ်လို့ ဘယ်နှဦးပြောလို့လဲ...

အခန်း(၁၀)

“**ဟင်** အင်း..”

ဤစကားလုံးနှစ်ခုလုံးက... သူတို့နှစ်ယောက်အကြား
ဣဟမူတစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့၏။ နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ယောက်မျက်
စာတစ်ယောက်ကြည့်ရင်း တိတ်ဆိတ်သွားကြသည်။ တိတ်ဆိတ်
စာ ကြီးမားခြောက်ကပ်လွန်းလှသည်။ နံရံမှ နာရီစက္ကန်သံ...
ချက်ချက်ကို ကြားနေရသည်အထိ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

တိတ်ဆိတ်မှုကို စတင်ဖြိုခွင်းလိုက်သူက ရဲမိုး . . .

“ဒါ . . . ဒါဆို သံစဉ်က ကိုယ့်ကို လက်မထပ်နိုင်ဘူး ပြော
ချင်တာလား”

“လက်မထပ်နိုင်တာ မဟုတ်ဘူးကို၊ လက်မထပ်ချင်သေး
တာပါ”

“ဘာကြောင့်လဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲသံစဉ်”

ရဲမိုးအသံက မဆိုစလောက်လေးကျယ်သွားသည်။ သံ
စဉ်က သူ့ကိုတစ်ချက်စောင်းခဲ့ကြည့်ရင်း မထုံတက်သေးပုံစံဖြင့်
ပြော၏။

“ကျွန်မမှာ ရည်မှန်းချက်တွေ ရှိသေးတယ်၊ ပန်းတိုင်မ
ရောက်သေးဘူး၊ ကျွန်မရည်မှန်းချက် မပြည့်မချင်း လက်ထပ်ဖို့
ကိစ္စကို လုံးဝမစဉ်းစားချင်ဘူးကို . . .”

ရဲမိုး သံစဉ်၏ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်၍ မျက်နှာချင်း
ဆိုင် အနေအထားဖြစ်အောင် ဆွဲလှည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက်
ဝေဒနာတစ်ရပ်ကို မျိုသိပ်ထားသော လေသံဖြင့်ပြော၏။

“ရည်မှန်းချက် . . . ၊ အဲဒီရည်မှန်းချက် ဘယ်တော့ပြည့်
မှာလဲ၊ တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ်၊ ဒါမှမဟုတ် ဆယ်နှစ်လား၊ သံစဉ်ရယ် . .
လူတိုင်းမှာ ရည်မှန်းချက်ဆိုတာ ရှိကြတာပဲ၊ ကိုယ့်မှာလည်းရှိ
တယ်၊ ပန်းတိုင်မရောက်မချင်း လက်မထပ်ဘူးဆိုတာတော့
ဟုတ်သေးဘူး သံစဉ်၊ ဒါအစွန်းရောက်တာပဲ . . ချစ်သူတွေရဲ့
ပန်းတိုင်ဟာ . . လက်ထပ်ခြင်းမဟုတ်ဘူးလားသံစဉ်”

“ဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့၊ ကျွန်မရဲ့ လက်တွေ့ဘဝထဲမှာ

၈၆ အေတာ

ဒီအိမ်ကိုပဲကြည့်လေ အိမ်သာသွားရတာ ဘယ်လောက်ဒုက္ခ
ရောက်သလဲ”

သံစဉ် တုန်ပြန်စကားပြောဖို့ မေ့နေလေ၏။

ရဲမိုး ခံစားချက်တွေကို ထပ်အန်ထုတ်ပြန်သည်။

သည်တစ်ခါတော့လေသံက ခပ်အေးအေး... .

“ယောက်ျားဆိုတာ ကိုယ်အရှင်သခင်ဖြစ်နိုင်တဲ့ နေရာ
မှာပဲ နေချင်ကြတယ်. . . ဒါယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ကိုယ်ပို
အတ္တပဲသံစဉ်၊ အချစ်ဆိုတာ Romanticism ပဲ သံစဉ်၊ စွန့်စား
တွေ၊ စိတ်ကူးယဉ်ဆန်မှုတွေ ရှိနေမှာပဲ၊ စိတ်ကူးယဉ်မဆန်အ
ရင်တော့ နဂိုကတည်းက အချစ်နဲ့မပက်သက်အောင်နေပေါ့။
ဖြစ်နိုင်ရင်ကိုယ်က သံစဉ်ကို တိုင်းတာမှုကြီးမပါတဲ့ မေတ္တာထေ
နဲ့ပဲ တိုင်းတာချစ်သွားချင်တာပါ”

စကားလည်းဆုံး ရဲမိုး ထိုင်ရာမှထသွားပါတော့၏။

အခန်းထဲမှာ ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်ပမာ ကျန်ရစ်ခဲ့သူ
တော့ သံစဉ်သာဖြစ်နေ၏။

တကယ်တော့. . . သူတို့နှစ်ယောက်ကြား ပြဿနာသ
သိပ်ကြီးကြီးမားမားတော့မဟုတ်၊ ‘ကွာဟမှု’ဆိုသော အ
အဖွဲ့ကိစ္စများ စုပေါင်းမိလာသောအခါ မြူမှုန်မှ အစိုင်အခဲ
ထည် ဖြစ်လာခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

သံစဉ်အပေါ် စွဲလမ်းမြတ်နိုးမှုကြီးစွာဖြင့် ရဲမိုးမှာ ဤ
သော လူမရှိသူမရှိ နေရာလေးကို လက်တွေ့ဆန်စွာ ရော
လာခဲ့သည်။ ဒုက္ခသုက္ခများစွာကို ပုံစံအမျိုးမျိုးဖြင့် ခံခဲ့ရသူ

သို့သော် ရဲမိုး မညည်းညူခဲ့။ စိတ်မပျက်ခဲ့ပေ။ ချစ်သူအတွက် ပါရမီဖြည့်ဖက်အဖြစ် ရပ်တည်ပေးခဲ့သည်။ အချိန်ပြည့်စာရေးနိုင်ရန်အတွက် ဝေယျာဝေစ္စအားလုံး သူတတ်သမျှ လုပ်ပေးခဲ့သည်။

သံစဉ်မှာ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီအတွင်း သူအတွက်အချိန်ပေးနိုင်သောအချိန် တစ်နာရီမျှပင်မရှိခဲ့။ ။ ချစ်သောသူ ရဲမိုး၏ မျက်နှာကို ကြည့်မည့်အစား သံစဉ်မျက်လုံးတွေက စာရွက်ပေါ်မှာပဲ ရှိနေခဲ့သည်။ ချစ်သည်၊ ကြိုက်သည် ဟူသော စကားထက် သူမ,ရေးသော ဇာတ်လမ်းများကိုသာ ကြားနေခဲ့ရသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ချစ်သူပုံရိပ်က တစ်စထက်တစ်စ မှေးမှိန်လာခဲ့သည်။ ရဲမိုး အိမ်ရှေ့တွင် တစ်ယောက်တည်း ငုတ်တုတ် သွားထိုင်နေခဲ့ရ၏။ ထမင်းစားချိန်ရောက်လို့ ရဲမိုးသွားခေါ်တော့ ‘မဆာသေးဘူး. . စားနှင့်နော်. . ’ ဟူသော သံစဉ်၏ စကားတစ်ခွန်းကြောင့် ကိုယ့်ထမင်း ကိုယ်ခူးစားခဲ့ရတာများပြီ။

သံစဉ်ပြောနေကျက. . ကိုယ့်ရဲ့အိမ်ထောင်ဘက်၊ လက်တွဲဘက် ဆိုတာထက် ပါရမီဖြည့်ဖက်ကို ပိုလိုချင်ပါသတဲ့. . ။

“ဪ. . . သံစဉ်ရယ်၊ စာရေးဆရာမတစ်ယောက်ရဲ့ ပါရမီဖြည့်ဘက်ဆိုတာ တကယ်တော့မလွယ်ပါလားနော်”

ရုတ်တရက်ဆိုသလို အိမ်အောက်မှ ဆူညံသံများ
ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။ အသံတွေက ဂူနစ်ယောက်
လုံးထွေးသတ်ပုတ်နေသလိုမျိုး...။

4

အခန်း(၁၁)

အိမ်

အနောက်ဘက်တွင် ရေဖြည့်နေသော
ရဲမိုးကို သံစဉ်က စကားတစ်ခွန်းလာပြောသည်။ နည်းနည်းတော့
ဆန်းနေ၏ဟု ရဲမိုး ထင်မိသည်။

“ဒီမှာကို့ . . . ခဏလေး၊ ခဏလောက် အိပ်ခန်းထဲမှာနေ
ပေးပါလား။”

“ဘယ်လို သံစဉ်၊ အိပ်ခန်းထဲဝင်နေရမယ်၊ ဘာကြောင့်

www.burmeseclassic.com

“ဟုတ်. . ပြေပါတယ်၊ ဟို. . အားတော့နာပါတယ် ဦးလေး၊ တလက်စတည်း ဒီဆန်အိတ်ကို မီးဖိုချောင်ထဲ ချထားပေးပါနော်၊ အိမ်မှာကလည်း သမီးတစ်ယောက်ထဲဖြစ်နေတော့. .

“အေးပါကွယ် ရပါတယ်၊ ဦးလေးကို ဘာမှအားမနာထိနဲ့. . ”

‘ဒုန်းခနဲ’ ဆန်အိတ်ချသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ကျန်တာကော. . . ဘာတွေလိုသေးလဲ တူမကြီး”

“မလိုတော့ဘူး. . . အားလုံးရှိတယ်ဦးလေး၊ သမီးလည်း သိပ်မကြာတော့ပါဘူး၊ ဒီတစ်အုပ်ရေးပြီးရင် ပြန်တော့မှာပါ”

“တူမကြီးက ဘယ်မှာအိပ်သလဲ၊ ဒီအခန်းထဲလား”

“ဟုတ်တယ်ဦးလေး”

စကားသံတွေက နီးကပ်လွန်းနေ၏။ အိပ်ခန်းသို့လျှောက်လာသော ခြေသံများကိုလည်း ရဲမိုး ကြားလိုက်ရသည်။ အထွေအထူး မစဉ်းစားနိုင်တော့. . . ရဲမိုး ခုတင်အောက်သို့ လှိမ့်ဝင်လိုက်သည်။ မွေ့ရာအခင်းနဲ့ဖုံးထား၍ ရုတ်တရက်တော့ မတွေ့မြင်နိုင်ပေ။

စကားသံတွေက အခန်းဝတွင် ရပ်သွားသည်။ ရဲမိုး ခုတင်အောက်မှာ ငြိမ်ကုပ်နေရသည်။ ထိုသို့ ခုတင်အောက်မှာ တစောင်းလဲ့ရင်း ပုန်းအောင်းနေစဉ် သူ့ကျောကုန်းကို တစ်ဖက်တစ်ခုလှာထိ၏။

ထိုအထိအတွေ့ကြောင့် နောက်ကိုအသာလေး ခေါင်းလှည့်ကြည့်လိုက်တော့. . .

“အောင်မယ်လေးဗျာ! . . .”

ရဲမိုး ထိတ်ခနဲ လန့်အော်လိုက်မိသည်။

သူ့လိုပင် တစောင်းအနေအထားဖြင့် ကျောပေးအိပ်နေသော လူတစ်ယောက်၊ ရဲမိုးအသံက လေသံခပ်အုပ်အုပ်သာ ထွက်သွား၍ ဘယ်သူမှ မကြားလိုက်ကြပေ။

ခုတင်အောက်မှ ထိုသူက သူ့ကိုကျောပေးအိပ်လျက် ငြိမ်သက်စွာရှိနေသည်။ မျက်နှာမမြင်ရသော်ငြား ထိုသူသည် သံစဉ်ရည်းစား ‘သူရိန်စိုး’ပင်ဖြစ်မည်ဆိုတာ ရဲမိုး သိလိုက်သည်။ ခုတင်အောက်မှာ ရဲမိုး ချွေးစေးများပျံလာခဲ့သည်။

အပြင်ဘက်တွင် စကားသံများမကြားရတော့၍ ခုတင်အောက်မှ အမြန်လျှောထွက်၍ ထလိုက်မိသည်။ အသက်ကိုလည်း အခုမှ တဝကြီးရှူနိုင်သည်။ အိမ်ရှေ့တံခါးအနားကပ်၍ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်တော့ ဟိုင်းလတ်ကားနံဘေးမှာ သံစဉ်နှင့် သူ့ဦးလေးတို့ စကားတွေပြောနေကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ဘေးတွင်တော့ လူတစ်ယောက်ရပ်နေ၏။

ထိုလူကိုမြင်လိုက်ရတော့ ရဲမိုး၏စိတ်ထဲတွင် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ခံစားလိုက်ရသည်။

ထို့နောက် ကားကို ဦးလေးဖြစ်သူက မောင်းနှင်၍ ထွက်သွား၏။ ထိုလူစိမ်းကတော့ ကားနှင့်လိုက်ပါသွားခြင်းမရှိပဲ သစ်ပင်အနောက်သို့ ဝင်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

သံစဉ်မှာလည်း အိမ်ဘက်သို့ ပြန်လျှောက်လာနေပြီဖြစ်၍ . . . ရဲမိုး အကြည့်မှခွာကာ ထိုင်ခုံပေါ်တွင် ဟန်မပျက်ထိုင်နေ

လိုက်သည်။ စိတ်ကတော့ ခုတင်အောက်မှ ကျောပေးအိပ်နေသူ
ထံ ရောက်သွားပြန်သည်။

“ဦးလေးလေ ဆန်နဲ့ရိက္ခာ လာပို့တာ၊ ပုစွန်တွေလည်းပါ
တယ်၊ ကြက်တစ်ကောင်လည်း ပါတယ်၊ သူလာပို့မှ အသားစို့
စားရတာ၊ ဆန်လည်းကုန်ခါနီးပြီလေ”

သံစဉ်က လေသံအေးအေးဖြင့် သူ့ရှေ့ခုံတွင် ထိုင်ရင်း
ပြောသည်။

“ဒါနဲ့ သံစဉ် . . . ဟိုတစ်ယောက်က ဘယ်သူလဲ”

ရဲမိုး၏ စကားကိုနားမလည်ဟန်ဖြင့် သံစဉ်ပြန်မေး၏။

“ဘယ်တစ်ယောက်ကို ပြောတာလဲကို”

“ကားဘေးမှာရပ်နေတဲ့ တစ်ယောက်လေ . . . ထောင်
ထောင်မောင်းမောင်း အသားမည်းမည်းနဲ့လေ”

ဆတ်ခနဲ သံစဉ်ထရပ်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာကလည်း
တစ်စုံတစ်ခုကို ထိတ်လန့်သွားသလို . . .

“အဲဒီလူ လာတယ်ဟုတ်လား၊ ကို တကယ်မြင်လိုက်ရ
တာလား”

“ဟာ . . . သံစဉ်ကလည်း ဒီလူက သံစဉ်တို့ဘေးမှာ ရပ်
နေတာလေ၊ ကားနဲ့ပါလာတာ မဟုတ်ဘူးလား၊ ဘာလဲ သံစဉ်က
သူ့ကိုမတွေ့ဘူးလား”

“ဟုတ်တယ် . . . မတွေ့ဘူး . . . ကားပေါ်မှာ ဦးလေးတစ်
ယောက်ပဲပါတယ်၊ သံစဉ်မြင်တာ ဦးလေးတစ်ယောက်လည်းပဲ
တခြားဘယ်သူမှမပါဘူး၊ ဒါကို ကိုက အခုလိုမြင်လိုက်ရတယ်ဆို

တော့. . .”

ရဲမိုး အံ့ဩရလေပြီ။ သဘာဝမကျသော. . ပုံမှန်မဟုတ်သော ဖြစ်ရပ်ဟုလည်း ချက်ချင်းနားလည်လိုက်ပြီ။

“ပထမတစ်ခေါက် အခုလိုပဲ ဦးလေး ရိက္ခာလာပို့တုန်းက ကိုပြောတဲ့ပုံစံနဲ့လူကို ကျွန်မတွေ့လိုက်တယ်။ သူ့ကားပေါ်မှာ ပါလာတာ၊ ဒါပေမဲ့. . ဒါကို ဦးလေးကမမြင်ဘူး။ သူတစ်ယောက်တည်းလာတာလို့ပြောတယ်။ သံစဉ်ကတော့ အသေအချာကိုတွေ့နေခဲ့ရတာ၊ ဘယ်လိုရှင်းပြရမှန်း မသိခဲ့ဘူး။ အခုတစ်ခေါက် ကျတော့ သံစဉ်ကမမြင်ဘူး ကိုကမြင်တယ်။ ပြောပါဦး. . သူ့ကားပေါ်ပြန်ပါသွားတာလား။”

“မဟုတ်ဘူးသံစဉ် သူ့နေခဲ့တယ်”

“နေခဲ့တယ်. . . ဟုတ်လား ကို”

“ဟုတ်တယ်သံစဉ်. . . ကားနဲ့ပြန်မလိုက်သွားဘူး”

သံစဉ်၏မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်သွား၏။

သူ့နည်းတူ ရဲမိုးမှာလည်း အံ့ဩရှုပ်ထွေးမှုများစွာဖြင့် နောက်ကျိနေရတော့သည်။

အစတုန်းက သူ့ရိန်စိုးသရဲပဲရိုတယ် ထင်ထားခဲ့တာ. . . ခု. . ဒီသရဲကလည်း သူတို့ကိုခြောက်လှန့်နေတာပဲပေါ့။

ထိုစဉ်. . . .

“ဝုန်း!. . ဒိုင်း!. . ဝရော!. . ခွီး!. . ဒုန်း!. . ဒုန်း!. . .”

အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်မှ ဆူညံသောအသံကြီးများ. . .

ကြောင်နှစ်ကောင် ရန်ဖြစ်သလိုမျိုး၊ သွပ်မိုးဖြစ်၍ အသံ

တွေက ဆူညံနေ၏။

နှစ်ယောက်သားမတိုင်ပင်ဘဲ ခြံအပြင်ပြေးထွက်ရင်း ခေါင်မိုးပေါ်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ကြောင်တစ်ကောင်၏ အရိပ် ယောင်မျှမတွေ့...။ ယုတ်စွာအဆုံး ငှက်တစ်ကောင်ပင်မရှိပေ။

နားမလည်စွာဖြင့် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်ရင်း အိမ်ထဲပြန်ဝင်လာခဲ့ကြသည်။ ရုတ်တရက်ဆိုသလို အိမ်အောက်မှ ဆူညံသံများထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။ အသံတွေ တ လူနှစ်ယောက် လုံးထွေးသတ်ပုတ်နေသလိုမျိုး...။

“ဘုန်း!.. ဒိုင်း!.. ခွပ်!.. အင့်!..”

နှစ်ယောက်စလုံးအထိတ်တလန့်ဖြင့် ခုံပေါ်ခုန်တက် လိုက်မိကြသည်။ ကြမ်းပြင်ကို ဒုန်းဒိုင်းလာဆောင့်သော အသံ များကြောင့် ခြေတောင်မချရဲတော့ပေ။ ထို့နောက်...။

“ဝရော!... ရှိုး!... ရှိုး!...”

မြည်သံကြီးက အိမ်အနောက်ဘက်မှ ထွက်ပေါ်လာ၍ ပြေးကြည့်ပြန်သည်။ ထူးဆန်းသော မြင်ကွင်းတစ်ခုကိုလည်း အံ့ဩထိတ်လန့်စွာ မြင်တွေ့လိုက်ရပြန်သည်။ သစ်ပင်တချို့၌ လောင်မီးကျသလို အတန်းလိုက်ကြီးဖြစ်နေသည်။ မီးလောင်ခံ ထားရသလို သစ်ရွက်သစ်ခက်များက အတန်းလိုက်ကြီးဖြစ်နေ သည်။

တစ်ပင်လုံးတော့မဖြစ်...။ တစ်စုံတစ်ခု ဖြတ်သန်းသွား သော လမ်းကြောင်းတစ်လျှောက်ရှိ သစ်ရွက်များမှာ လောင် ကျမ်းခံလိုက်ရသလို ဖြစ်နေ၏။

ဒီနေ့ရက်ပလပ်မြေကွဲ၊ ပလပ်မြေဆိုတာ... ဂွတ်လပ်တယ်၊
ချုပ်ကိုငုံမူမရှိဘူး၊ ဒါဟာ ငါတို့လိုသူတွေအတွက် ဘူမိနက်သန်
နေရာမန်ပဲ၊ ဒါဟာ ငါတို့ရဲ့ခြေကုပ်စခန်းပဲ...

အခန်း(၁၂)

၁၂

ပင်ကြီး၏ အမြင့်ဆုံးအကိုင်ကြီးပေါ်မှာ
သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ရပ်နေကြသည်။ မျက်လုံးများက တစ်
ယောက်ကိုတစ်ယောက် မခွာတမ်းစိုက်ကြည့်လျက် နှစ်ယောက်
စလုံး မလှုပ်မယှက်ဖြင့်...

“မင်း... အများကြီးနုပါသေးတယ် ကောင်လေး၊ မင်းအ

“ဒါဖြင့် ကျုပ်ဘာလုပ်ရမလဲ”

အသားမည်းမည်းလူကြီးက သစ်ကိုင်းပေါ် ခြေနှစ်ချောင်း တွဲလွဲချ၍ သက်တောင့်သက်သာရှိစွာ ထိုင်ချလိုက်၏။

“ထိုင်စမ်းပါဦးကွာ၊ တို့တတွေ အေးအေးဆေးဆေး ပြောကြတာပေါ့၊ ရန်ဖြစ်နေလို့ အကျိုးမရှိဘူး. . ငါပြောတာယုံ၊ ငါက မင်းကိုကူညီဖို့ရောက်လာတာ၊ ဘဝတူချင်းမို့ လာကူညီနေတာကို မင်းက ဒီလိုမဆက်ဆံရဘူးကောင်လေး၊ ငါက မင်းကိုသနားလို့ ညှာနေတာ. . သိရဲ့လား၊ မင်းကို ငါနားလည်အောင်ရှင်းပြမယ် သေသေချာချာနားထောင်၊ ကဲ. . ထိုင်ပြီးနားထောင်. . ”

သူရိန်စိုးက စိတ်လျှော့လိုက်ဟန်ဖြင့် သူ့လိုပင်သစ်ကိုင်းပေါ်ထိုင်ချလိုက်သည်။ ထိုလူကြီးက ဆက်ရှင်းပြ၏။

“ငါ့နာမည်ကအဂ္ဂ. . ၊ လူ့ဘဝတုန်းကတော့ ဆေးဆရာကြီး ဦးအဂ္ဂပေါ့၊ ငါက မင်းတို့လို တဝဲလည်လည် ဖြစ်နေသူတွေရဲ့ ဒုက္ခကို လိုက်ကယ်နေတာကွ. . ၊ ငါတို့ဘဝက တကယ်တော့ အခက်ခဲတွေအများကြီးပဲကွ၊ သွားချင်ရာသွားလို့မရဘူး၊ လုပ်ချင်တာလဲ လုပ်လို့မရဘူး၊ အဆင့်ဆင့် ပိုင်ရာဆိုင်ရာတွေရဲ့ ခွင့်ပြုချက်နဲ့နေရတာ၊

ဒါပေမဲ့. . ဒီနေရာက ပလပ်မြေကွ၊ ပလပ်မြေဆိုတော့ လွတ်လပ်တယ် ချုပ်ကိုင်မှုမရှိဘူး၊ ဒါဟာငါတို့လို ဘဝတူတွေ အတွက် ဘူမိနက်သန် နေရာမှန်ပဲပေါ့၊ ငါတို့ရဲ့ ခြေကုပ်စခန်းပဲ သိလားကောင်လေးရဲ့”

“ဒီတော့ ခင်ဗျားရည်ရွယ်ချက်က. . . ”

“ရှင်းပါတယ်၊ ငါတို့လိုကောင်တွေ ဒီမှာနေကြမယ်၊ ဒီမှာ ငါတို့ရွာတည်ထောင်မယ်၊ စုပေါင်းနေထိုင်ကြမယ်၊ တရားဝင် ခွင့်ပြုချက်ရအောင် ငါဆက်ကြိုးစားမယ်၊ ရောက်ရာပေါက်ရာ မျောလွင့်နေလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ငါတို့ရဲ့အောင်မြေဆိုတာ ရှိကိုရှိရမယ်၊ ဒီအတွက် ငါကြိုးစားနေတာကွ၊ ဒီအိမ်က လူတွေကိုတော့ ရှင်း ပစ်ရမယ်. . . မောင်းထုတ်ရမှာပေါ့ ကောင်လေးရေ”

“မဖြစ်ဘူး၊ ကျုပ်ချစ်သူကို အထိခိုက်ခံလို့မရဘူးနော်”

ရုတ်တရက် ရှူးရှူးရဲ့ရဲ့ဖြစ်သွားသော သူရိန်စိုးကိုကြည့် ၍ ဦးအဂ္ဂဆိုသောလူကြီးက ရယ်၏။

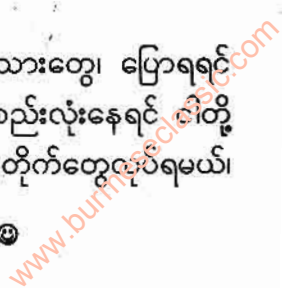
“ဟား. . . ဟား. . . အတော်ရယ်ရတဲ့ကောင်၊ သူ့ဟာ ကျ သိတတ်လိုက်တာလွန်ရော၊ အများအတွက်. . တစ်ယောက် ရင်းသင့်ရင် ရင်းရမှာပေါ့ ဟေ့ကောင်ရ. . . ”

“ဟာ. . မဖြစ်ဘူး၊ ဒီမယ် ကျုပ်ချစ်သူကို မွဲတစ်ပေါက် တောင်အစွန်းမခံဘူး၊ ဒါကိုတော့ ခင်ဗျားမှတ်ထားပါ ဦးအဂ္ဂ၊ ဒါတော့ လုံးဝခွင့်မလွှတ်ဘူး”

“အေးပါကွာ. . ငါကတိပေးပါတယ်၊ မင်းချစ်သူလေးကို မထိခိုက်စေရပါဘူးကွာ၊ ဒါပေမဲ့ လုပ်သင့်တာတွေတော့ လုပ်ရ လိမ့်မယ်”

“လုပ်သင့်တာဆိုတာက. . . ”

“ဒီလိုကွ. . . သူတို့က သက်ရှိလူသားတွေ၊ ပြောရရင် ငါတို့ထက် အားကြီးတယ်၊ သူတို့တစ်တွေစည်းလုံးနေရင် ငါတို့ အတွက် အဆင်မပြေဘူး၊ ဒီတော့ မနောအတိုက်တွေလုပ်ရမယ်၊

‘လမိုင်း’ဆိုတာ. . ဒါပဲကောင်လေး၊

လမိုင်းကပ်ပြီး မနောအတိုက် လုပ်ရမယ်၊ တစ်ယောက် ကိုတစ်ယောက် အထင်လွဲအမြင်လွဲ ဖြစ်လာအောင်၊ အလိုလိုနေ ရင်း ကြည့်မရတာတွေ၊ အကောင်းကြီးကနေ ထရန်ဖြစ်တာမျိုး တွေပေါ့၊ လမိုင်းအတိုက်က သိပ်ပရိယာယ်ကြွယ်တယ်၊ ဒါတွေ မင်းကို ငါသင်ပေးမှာပါ”

“ကျုပ်ချစ်သူကို မထိခိုက်ရင်ပြီးရောဗျာ. . . ကျန်တာ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် လက်တွဲမယ်”

“အဟက်. . . ဟက်. . . ဒီလိုပဲဖြစ်ရမယ်လေ၊ မင်းကို လည်း စွမ်းအားတွေမြင့်လာအောင် ထပ်သင်ပေးမယ်၊ မင်းလုပ်ရ မယ့် တာဝန်နဲ့ဝတ္တရားကိုလည်း အတိအကျသင်ပြပေးမယ်၊ ငါတို့ လိုကောင်တွေ အနေဆင်းရဲ အစားဆင်းရဲ ဖြစ်နေသူတွေအ တွက် ငါတို့ကြိုးစားလုပ်ဆောင်ရမယ်၊ ကိုယ့်ကိစ္စတစ်ခုတည်း မကြည့်နဲ့၊ အများအတွက်ကြည့်. . . ဟုတ်ပြီလား”

ဦးအဂ္ဂ စကားဆုံးသည်နှင့် ‘ဝေါခနဲ’ ပျောက်သွား၏။ သူရိန်စိုး လိုက်ရှာကြည့်သော်လည်းမတွေ့။ သူ့စွမ်းအား တွေက ဦးအဂ္ဂကို မမီသေးဘူးဆိုတာကို လက်ခံလိုက်ရသည်။ တခဏအတွင်းမှာပင် ဦးအဂ္ဂက ပြုန်းဆိုပြန်ရောက်လာ သည်။ သူ့လက်နှစ်ဖက်မှာ မြေကြွက်ကြီးနှစ်ကောင်. . . ။

လက်သည်းချွန်များဖြင့် ထိုးစိုက်ထား၍ သွေးများက တောက်တောက်ပင် ကျနေလေသည်။

“ရော. . . စားလိုက်ဦးကောင်လေး၊ သိပ်ဆူပြီးတဲ့ အသား

သူ့ချစ်ခင်ရသော စာရေးဆရာမမှ ဟုတ်ပါလေစေ၊ ရယ်မောသံက
ကြားနေကြနှင့်မတူ၊ သံစဉ်၏မျက်လုံးအစုံက နီရဲတူတ်နေ၏။
ပြီးတော့ သာမန်ထက် စူးရှတောက်ပလွန်းနေသည်။
လက်ချောင်းဖျားကို ကျော့ချည်ဆန်ချည် လုပ်နေပုံကလည်း
နားလည်ရခက်စွာ...

အခန်း(၁၃)

□ မင်းဟင်းတွေ အကုန်ခူးခပ်ပြီး အားလုံးအဆင့်
သင့်ဖြစ်တော့မှ စာရေးနေသော သံစဉ်ရှိရာသို့လျှောက်လာခဲ့၏။
“သံစဉ်... ထမင်းစားကြမယ်လေ၊ နေ့လည်ခင်းယ့်နှစ်
နာရီတောင်ခွဲနေပြီ”
သံစဉ်က တစ်ချက်မော့ကြည့်လိုက်ပြီး စာဆက်ရေးရင်း

မှ...

“ကိုဆာရင်စားပေါ့. . ကလေးတွေမှ မဟုတ်တာ၊ ဝမ်းချင်းဆုံတာမှ မဟုတ်တာ. . .”

ရဲမိုး ဒေါသဖြင့် ဝုန်းခနဲ သူ့ရှေ့မှာဝင်ထိုင်ရင်း စကားလုံးတွေ သွန်ချပစ်လိုက်၏။

“ဒီမှာသံစဉ်၊ မင်းကိုချစ်တဲ့စိတ်တစ်ခုတည်းနဲ့ အရာရာတို့ သည်းခံခွင့်လွှတ်ပြီး နေနေတာနော်၊ မင်းပုံစံက တဖြည်းဖြည်း တရားလွန်လာပြီ. . .”

“ဘာတွေတရားလွန်နေမိလို့လဲ. . . ကိုယ့်ဘာသာ အေးအေးဆေးဆေး စာရေးနေတာပဲ၊ ဒီလိုနေချင်လို့ ဒီမှာလာနေတာပဲ”

“အေး. . . ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါကလူကွ၊ မင်းက ငါ့ကို လူတစ်ယောက်လို သဘောမထားဘူး၊ မင်းဟာ သိပ်အတ္တကြီးတဲ့မိန်းမပဲ. . မင်းအတွက်ပဲမင်းကြည့်တယ်၊ ငါ့အတွက် တစ်စက်ကလေးမှ ထည့်မတွက်ဘူး၊ ငါ့မှာတစ်နေ့တစ်နေ့ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်လိုက်၊ ထလိုက်၊ အိပ်လိုက်နဲ့ ဘာအဓိပ္ပာယ်မှ မရှိတော့ဘူး”

“ဒီမှာ ကိုရဲမိုး၊ ကျွန်မရှင့်ကို ဒီထက်ပိုပြီး ဘာမှမဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်ဘူး၊ ရှင်ကြိုက်သလိုဆုံးဖြတ်”

“မင်း. . . မင်း. . .”

လက်ဝါးကိုမြှောက်၍ ရိုက်ရန်ဟန်ပြင်လိုက်ပြီးမှ ဒေါသတို့ ချုပ်တည်းထားဟန်ဖြင့် ရဲမိုးက လက်ကိုပြန်ချလိုက်သည်။

ဟူးခနဲ သက်ပြင်းရှည်ကြီးကိုလည်းချလိုက်၏။

ထိုခဏ၌ မျက်နှာကြက်ပေါ်၌ကပ်နေသော မျက်လုံးတစ်စုံကို ဘယ်သူမှသတိမထားမိကြပေ။

ထို့အတူ အနက်ရောင်အခိုးအငွေ့အမျှင်တန်းတစ်ခုကလည်း သံစဉ်၏ နှာခေါင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် လျှောခနဲတိုးဝင်သွားသည်ကို သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး မသိလိုက်ကြပဲရှိ၏။

ရုတ်တရက်ဆိုသလို သံစဉ်ထိုင်ရာမှ ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်၏။ ရေးလက်စ စာရွက်တွေက အခန်းထဲမှာ ပလူပျံသွားရ၏။

“ဒီမှာ. . ရှင့်ကိုထပ်ပြောမယ်၊ ဒီကို ရှင့်ဘာသာရှင့်လာတာ ဘယ်သူမှမခေါ်ဘူး. . မနေချင်ရင်ပြန်၊ ကျွန်မဘဝကို ပုံစံသွင်းဖို့ ချုပ်ကိုင်ဖို့တော့ လာမကြိုးစားနဲ့ လုံးဝမရဘူးမှတ်”

ရဲမိုးကလည်း နာကြည်းအခံရခက်စွာဖြင့် ထိုင်ရာမှ ဝုန်းခနဲ ထလိုက်ပြီး လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုး၍. . .

“ဒီမယ်. . သံစဉ်၊ တကယ်တော့ မင်းဟာမုဆိုးတစ်ပိုင်း မိန်းမရိုင်းပဲ၊ မင်းကို ဒီလိုစိတ်ဓါတ်မျိုးရှိမယ်လို့ လုံးဝမထင်မှတ်ထားဘူး၊ ပညာတတ် ဂုဏ်သိက္ခာရှိတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်၊ စဉ်းစားချင့်ချိန်နိုင်စွမ်းရှိတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်လို့ ထင်ထားတာ. . ၊ လူတစ်ယောက်ကို လူလိုအသိမှတ်မပြုတဲ့ မင်းရဲ့နိဂုံးလည်း မလှနိုင်ဘူးဆိုတာ. . မှတ်ထား”

ထိုသို့ ရဲမိုးပြောလိုက်ရာ သံစဉ်က ရဲမိုး၏ပါးကို ဖြန်းခနဲ ရိုက်ပစ်လိုက်၏။

“ဖြန်း!. . ”

ထိုအချိန်၌ သံစဉ်၏ မျက်လုံးအစုံမှာ သာမန်ထက်နီရဲပြီး တောက်ပစူးရှနေလေသည်။

ပြင်းထန်သော ရိုက်ချက်ကြောင့် ရဲမိုး တစ်ပတ်လည် ထွက်သွားရသည်။ ထို့နောက် ချက်ချင်းပြန်လှည့်၍ သံစဉ်ပါးကို ပြန်ရိုက်ချလိုက်လေတော့သည်။ သို့သော် . . ရိုက်ချက်က သံစဉ် ကိုမထိ . . .

ရဲမိုးခြေထောက်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ဆောင့်ဆွဲ လိုက်၍ဖြစ်သည်။ အံ့ဩစွာဖြင့် လှည့်ကြည့်တော့လည်း ဘယ် သူမှရှိမနေပေ။ သို့သော် . . သူလှုပ်လို့မရပဲ သူ့ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခု လုံး ချုပ်နှောင်ခံထားရသလိုဖြစ်နေ၏။

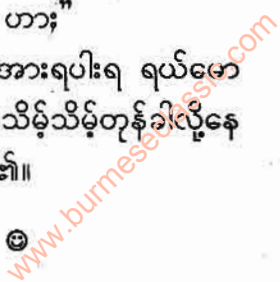
သန်မာသောလူတစ်ယောက်က သူ့နောက်မှနေ၍ သိုင်းဖက်ချုပ်ထားလိုက်သလိုပင် ရှိနေလေတော့သည်။

“ဟာ . . . အီး . . .”

အံ့ဩကြောက်လန့်စွာဖြင့် ရဲမိုး ရုန်းကန်နေရသည်။ ဘယ်လိုမှမရ . . လက်နှစ်ချောင်းက သူ့နံဘေးတစ်ချက်စီတွင် ကပ်နေ၏။ ခြေထောက်ကလည်းကြမ်းပြင်မှာ သံမှိုစွဲထားသည့် အလား . . တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးစေးများပျံ့ပြီး . . သံစဉ်ကို ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာ ငေးကြည့်နေ၏။

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

သံစဉ်က ဝမ်းခေါင်းသံကြီးဖြင့် အားရပါးရ ရယ်မော လိုက်သည်။ သူမတစ်ကိုယ်လုံးလည်း တသိမ့်သိမ့်တုန်ခါလို့နေ ၏။ ထို့နောက် ရှေ့သို့တိုးကပ်လာတော့၏။

သံစဉ်ကိုကြည့်ရင်း သူနားမလည်နိုင်တော့ပေ။

သူချစ်ခဲ့ရသော စာရေးဆရာမ သံစဉ်မှ ဟုတ်ပါလေစ။
ရယ်သံက ကြားနေကြနှင့်မတူ၊ သံစဉ်၏ မျက်လုံးအစုံက နီရဲ
တွတ်နေပြီး သာမန်ထက် စူးရှတောက်ပလွန်းနေသည်။

လက်ချောင်းများကို ကွေးချည်ဆန့်ချည် လှုပ်နေပုံက
လည်း ရဲမိုး နားလည်ရခက်နေမိသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခါ
လျက်ရှိသော သံစဉ်၏လက်က ရိပ်ခနဲမြောက်သွားပြီး...

“ဗြီး! . . . ဗြီး! . . .”

“အား! . . . အီး! . . . အား! . . .”

သံစဉ်၏ လက်ဝါးကုတ်ချက်က ရဲမိုး၏မျက်နှာကို ကန့်
လန့်ဖြတ်ကုတ်မိသွား၏။ နာကျင်စွာ ညည်းတွားအော်ဟစ်ရင်း
ရဲမိုးမှာ ထိတ်လန့်စွာဖြင့် ချစ်သူကို ကြည့်နေ၏။ ခုအချိန်အထိ
သူ့တစ်ကိုယ်လုံးလှုပ်မရသေး...

ကြောင်ရိုင်းတစ်ကောင်၏ ချွန်မြသောလက်သည်းများ
ဖြင့် အကုတ်ခံလိုက်ရသည့်အလား ရဲမိုး၏မျက်နှာ၌ သွေးတွေ
ရဲခနဲ ဖြစ်သွား၏။ လက်သည်းဒဏ်ရာ အစင်းကြောင်းများမှ
သွေးများယိုစီးကြနေ၏။

“ဟား. . . ဟား. . . ဟား. . . ဟား”

သံစဉ်က အသံနက်ကြီးဖြင့်ရယ်ရင်း သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို
သိုင်းဖက်လိုက်သည်။ သံစဉ်၏အပြုအမူက ချစ်ကြိုက်စချစ်သူ
နှစ်ဦး သာယာကြည်နူးနေသလိုမျိုး ဖြစ်သွားပြန်၏။

သို့သော်. . . လက်တွေ့တွင်တော့ ထိုသို့မဟုတ်၊ လွန်စွာမှ

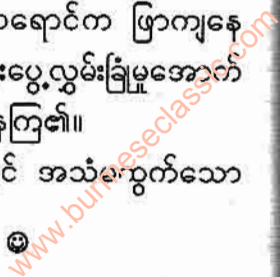
မျက်နှာကြက်မှ ရယ်သံကြီးတစ်ခုကြားပိုက်ရသည်။
 ရယ်သံက ချောက်ကပ်အက်ကဲ့တုန်ခါနေ၏။
 လေးဖက်လေးတန်းမှ ကြားနေရသလိုမျိုး။
 နာနာဘဝတစ္ဆေကောင်းသည် သူ့အား
 ကောင်းစွာဆွေကစားနေပြီဖြစ်သည်။

အခန်း(၁၄)

ဃသည်တိတ်ဆိတ်နေ၏။

လဆန်း(၁၂)ရက် ရှိပြီဖြစ်၍ လရောင်က ဖြာကျနေသည်။ ဘော်ငွေရောင် စန္ဒာလမင်း၏ ထွေးပွေ့လွှမ်းခြုံမှုအောက်၌ သစ်ပင်ပန်းမံအားလုံး ရွန်းလှဲစိုပြည်နေကြ၏။

ထိုအချိန်မှာ... ပိန္နဲပင်ကြီးပေါ်တွင် အသံမကွက်သော

ထားပါတော့လေ... အခုညက ဟိုကောင့်ကို အပြတ်နှာရမယ့် ပွဲပဲ၊ မင်းလည်းဘေးကနေလို့မဖြစ်ဘူး ဝင်ပါရမယ်”

“ဘယ်လိုဝင်ပါရမလဲ...”

“ငါပြောပါမယ်... ငါပြောသလိုသာလုပ်ပါ။ မင်းမှတ်ထားဖို့က ဒီကောင်က မင်းရဲ့ပြိုင်ဘက်... မင်းရဲ့ရန်သူဆိုတာ မမေ့နဲ့၊ ရန်သူကို တိုက်ခိုက်တဲ့နေရာမှာ မသနားရဘူးကွ... နောက်တစ်ခု မင်းသိထားဖို့က သက်ရှိလူကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် တိုက်ခိုက်ဖို့အတွက် သက်ရှိလူသားရဲ့အကူအညီ လိုတယ်ကွ”

ထိုည၌ ရဲမိုးမှာ မူလအတိုင်း ဧည့်ခန်းတွင်အိပ်ရ၏။ အိပ်ခန်းကိုတော့ သံစဉ်က အထဲမှသော့ခတ်ထားပုံရသည်။ ဒီည ဒီအိမ်မှာ နောက်ဆုံးညပါ။ မနက်မိုးလင်းတာနဲ့ ဤနေရာမှ ရဲမိုး ထွက်ခွာသွားပါတော့မည်။

ရဲမိုး၏ရင်ထဲမှာ တစစ်စစ်ကိုက်ခဲနာကျင်နေသည်။ ထို့အတူ ပါးပြင်တစ်ခုလုံးလည်း သံစဉ်ပေးသော လက်ဆောင် ဒဏ်ရာကြောင့် တဖျဉ်းဖျဉ်းနာကျင်နေရသည်။ ညစာမစားဖြစ်၍ ဝမ်းဗိုက်ကလည်း ဆာလောင်နေ၏။

အိပ်ရာဝင်တော့ ညှက်နားရီကျော်ကျော်လေးပဲ ရှိသေးသည်။ သို့သော်လည်း အခုချိန်မှာ ရဲမိုးအတွက် ခေါင်းမြီးခြုံအိပ်စက်ခြင်းက အကောင်းဆုံးဖြစ်၏။

“ဂျွတ်!...”

ကြမ်းပြင်ကိုနင်းလျှောက်လာသံ...

သံစဉ် နောင်တရ၍ သူ့ကိုလာကြည့်ခြင်းပေလော။

ရဲမိုး မလှုပ်မယှက်ဖြင့် ခေါင်းမြီးခြုံနေလိုက်သည်။

ရုတ်တရက် သူ့စောင်ကို ဆွဲချခံလိုက်ရသည်။

ခေါင်းမြီးခြုံထားသောစောင်က လျှောခနဲလျောကျသွား၏။ ရဲမိုး ခေါင်းထောင်၍ ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာတော့ သံစဉ်က ပြန်လာချော့သည် ဟုထင်နေ၏။

သို့သော် . . . တကယ်တန်းမှာတော့ အနားမှာ ဘယ်သူမှ မရှိ၊ သူ့အံ့ဩသွားရပြီ။

“ဟင် . . . ဘယ်သူမှလည်းမရှိပါလား”

“အဟီး . . . ဟီး . . . အဟင့် . . . ဟင့် . . .”

ရုတ်တရက်ပေါ်ထွက်လာသော ကလေးတစ်ယောက်၏ ငိုသံ . . .

အသံလာရာသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သူ့ခေါင်းရင်း ထောင့်လေးမှာ ထိုင်ငိုနေသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်၊ ကောင်မလေးက အလွန်ဆုံးရှိုမှု နှစ်နှစ်သမီးအရွယ်လောက်သာ ရှိပေမည်။ တရှိုက်ရှိုက်ငိုကြွေးနေသည့် ထိုကလေးမလေးသည် ဘယ်တဘယ်လို ရောက်လာပါသနည်း။

“ကလေး . . . ကလေးက ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကရောက်လာတာလဲ”

ရဲမိုးလှဲအိပ်နေရာက လူးလဲထကာ အနားတိုးကပ်၍ မေးတော့ ကလေးမလေးက ငိုနေရာမှ ခေါင်းမော့ကြည့်၏။ ကလေး၏ မျက်နှာလေးကိုကြည့်ပြီး ရဲမိုးခေါင်းစားနေ၏။

“ဒီမျက်နှာကို ငါမြင်ဖူးသလိုပဲ၊ နေပါအုံး ဘယ်မှာမြင်ဖူး တာပါလိမ့်”

ရင်းရင်းနှီးနှီးကို တွေ့မြင်ဖူးနေသည်။

ဘယ်သူလဲ. . . ဘယ်သူနဲ့တူသလဲ။

ကလေးမလေးက မငိုတော့ဘဲ မျက်လုံးဝိုင်းလေးဖြင့် ရဲမိုး ကိုမော့ကြည့်နေ၏။ ထိုမျက်လုံးကလည်း ရဲမိုးအတွက် ကောင်း စွာရင်းနှီးနေပါသည်။

“သမီး. . . သမီးကဘယ်သူလဲ၊ သမီးနာမည် ဘယ်လို ခေါ်သလဲ”

သံညစ်ခါတော့ ကလေးမလေးက ပြုံးချင်စွာဖြင့် ပြန် ဖြေသည်။

“သမီးနာမည်က သံစဉ်”

“ဟေ! . . .”

မျက်လုံးပြူးပြီး အံ့ဩသွားရသူက ရဲမိုးဖြစ်နေ၏။

သံစဉ်တဲ့. . . ပြောလိုက်မှ သတိရသွားသည်။

ဟုတ်တာပေါ့. . . ဘယ်သူနဲ့တူသလဲလို့ ကြည့်နေတာ၊ အချစ်ဆုံးချစ်သူ သံစဉ်နဲ့တူနေသည်ကို. . . ၊ တူတာကမှ ချွတ်စွပ် တူနေသည်။ ကြီးတာငယ်တာ တစ်ခုပဲ ကွာလေသည်။

“သမီးနာမည်က သံစဉ်ဟုတ်လား၊ နေပါအုံးကွယ် သမီး က ဘယ်မှာနေတာလဲ”

“သမီးက ပိန္နဲပင်ပေါ်မှာနေတာ”

ကလေးမလေးက အိမ်အနောက်ဘက်ကို လက်ညှိုးထိုး

သည်။ ထိုပိန္နဲပင်ပေါ်မှ နာနာဘာဝကောင်ကြီး ဇောက်ထိုးဆင်း
ဆာကို ပြန်မြင်ယောင်လာမိသည်။

ထိုကလေးငယ်က ပိန္နဲပင်ပေါ်ကဆိုတော့. . .

ရဲမိုး အံ့ကိုကြိတ်၍ ကလေးငယ်မ၏ လက်မောင်းတစ်
ဖက်ကို လှမ်းကိုင်လိုက်သည်။

“ဂျွတ်!. . .”

“ဟာ!. . .”

ဂျွတ်ခနဲ အသံနှင့်အတူ ကလေးမလေး၏လက်မောင်း
အရင်းမှပြုတ်ထွက်ပါလာသည်။ မြင်ကွင်းက စိတ်မသက်
စရာပင်. . . ။

ရဲမိုးလန့်ဖျပ်ကာ ထိုလက်ပြတ်ကြီးကို လွှင့်ပစ်လိုက်၏။

“ဘာလဲ. . . ဦးဦးက ဒီလက်ကိုမကြိုက်လို့လား၊ ဒါဆို
ဆက်ကိုယူ. . .”

ကလေးမလေးက ကိုယ်ကိုဆတ်ခနဲခါချလိုက်ရာ ကျန်တဲ့
ဆတ်တစ်ဖက်ပါ ဖုတ်ခနဲပြုတ်ကျလာပါတော့၏။

“ဟင်. . . မင်း. . . မင်း”

ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာဖြင့် နောက်သို့ခုန်ဆုတ်လိုက်မိ
သည်။ ကလေးမက ‘အဟက်’ခနဲတစ်ချက် ရယ်လိုက်ပြီး ခေါင်း
စောင်းငဲ့လိုက်သည်။ ထိုခဏမှာပင် သူ့ဦးခေါင်းက ကြီးသ
ဆတ်ကြီးလာ၏။

ခန္ဓာကိုယ်ကသေးသေး ဦးခေါင်းကအဆမတန်ကြီးထူး
ဆာပုံက ဘယ်လိုမှကြည့်မကောင်း။ ထိုမျှသာမက ဦးခေါင်းကြီး

က မည်းနက်လာ၏။ မီးသွေးခဲတမျှ မည်းနက်နေသောမျက်နှာ အဖြစ် ပြောင်းလဲသွား၏။

“အား!. . . သ. . . သရဲ”

ရဲမိုး စားပွဲပေါ်မှပန်းအိုးကို ဆွဲယူရင်း မျက်နှာမည်းကြီးကို အားကုန်လွဲ၍ ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။

“ဘုန်း!!”

“ရှား!. . .”

ပူစီဖောင်းတစ်ခုလို မျက်နှာမည်းကြီးက ထပေါက်ပြီး မီးခိုးငွေ့များပျံထွက်လာပြီးနောက် ထူးဆန်းစွာကွယ်ပျောက်သွား ပါတော့သည်။ မျက်လှည့်ပြလိုက်သလိုပင်. . .

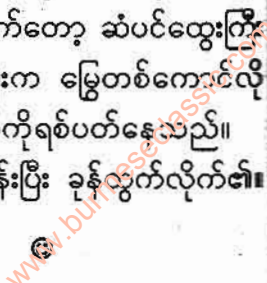
“ဟား. . . ဟား. . . ဟား. . .”

အပေါ်မျက်နှာကြက်မှ ရယ်သံကြီးတစ်ခု ကြားလိုက်ရ သည်။ ရယ်သံက လေးဖက်လေးတန်းမှ ကြားနေသလိုမျိုး. . . နာနာဘာဝတစ္ဆေကောင်သည် သူ့အား ကောင်းစွာဆော့ကစား နေပြီဖြစ်သည်။

ရဲမိုး လက်သီးနှစ်ဖက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ပြီး အ သင့်စောင့်ကြည့်နေမိသည်။ ရယ်သံပျောက်သွားပြီး တစ်ဆက် တည်းမှာ ရဲမိုး၏ခြေထောက်ကို တစ်စုံတစ်ခုက လာရစ်ပတ်၏။

အထိတ်တလန့်ဖြင့် ငဲ့ကြည့်လိုက်တော့ ဆံပင်ထွေးကြီး တစ်ခု. . . ၊ ရှည်လျားသောဆံပင်အုံကြီးက မြေတစ်ကောင်လို တွန့်လိမ်ခေါက်ကွေး၍ သူ့ခြေထောက်ကိုရစ်ပတ်နေသည်။

ရဲမိုး ခြေထောက်ကို ဆောင့်ရုန်းပြီး ခုန်လွှက်လိုက်၏။

သို့သော် ဆံပင်ထွေကြီးကလည်း အငြိမ်မနေ။ ပါးပျဉ်ထောင်နေ
သော မြွေတစ်ကောင်လို သူ့နောက်ကိုလိုက်နေ၏။

ဪ... မင်းကဒီလိုလား။ လာစမ်းပါ...။

ဒီတစ်ခါတော့... ရဲမိုး ငြိမ်သက်စွာရပ်နေလိုက်သည်။

ဆံပင်ထွေးက ခြေထောက်တစ်ဖက်ကို လာရစ်ပတ်၏။ ထိုအခါ
မှ ထိုင်ချ၍ ဆံပင်ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ပြီး ကျန်တစ်
ဖက်က အိတ်ထဲမှ ဂက်မီးခြစ်ကိုထုတ်၍ ဆံပင်ကို မီးရှို့လိုက်၏။

“အား!... ဝူး!... ဝူး!...”

ဗလုံးဗထွေးအော်သံတစ်ခုနှင့်အတူ ဆံပင်ထွေးကြီး
ပျောက်ကွယ်သွား၏။

ဘာထပ်ဖြစ်ဦးမလဲဟု စောင့်ကြည့်သော်လည်း ငါးမိနစ်
ခန့်ကြာသည်အထိ ဘာမှထပ်မတွေ့ရတော့ပေ။

ရဲမိုး ခြေတစ်လှမ်း စရွေ့လိုက်ချိန်မှာတော့... ပြတင်း
ပေါက် မှန်တံခါး ‘ဝုန်းခနဲ’ပွင့်လာပြီး သူ့မျက်နှာကို ခတ်မာမာအ
ရာတစ်ခုက ခွပ်ခနဲ လာရောက်ထိမှန်လေတော့၏။

“ခွပ်!... အင့်!...”

ချက်ချင်းပင် နှာခေါင်းမှာ သွေးများယိုစီးကျရတော့
သည်။ အပြင်မှခဲလုံးတစ်လုံးနှင့် ပစ်ပေါက်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။
စစ်ချက်က လက်မှန်းအတော်တည့်လေသည်။ ရဲမိုးခေါင်းထဲ အ
တော်မူးဝေသွားခဲ့ရသည်။ ခဲလုံးက သေးနေ၍တော်သေး၏။

“အား... ကျွတ်... ကျွတ်... တောက်”

နာခြင်း၊ ဒေါသဖြစ်ခြင်းများစွာဖြင့် ဒယိမ်းဒယိုင်လျှောက်

သံစဉ် ဇေဝတာ

ရင်း သံစဉ်၏ အိပ်ခန်းဝသို့ရောက်တော့. . တံခါးကို ထုရိုက်ပြီး
အော်ခေါ်လိုက်သည်။

“သံစဉ်. . . ဟေ့. . . သံစဉ် ထစမ်းပါအုံး”
တံခါးကို တဒုန်းဒုန်းထုရင်း ထပ်ခေါ်ပြန်သည်။

“သံစဉ်. . . မင်း. . . တံခါးဖွင့်ကြည့်ပါအုံး။ သံစဉ်. . .
တံခါး. . . ဖွင့်. . . ဖွင့်”

“ကျွါ! . . . ”

ရုတ်တရက်ပွင့်သွားသောတံခါးမှ မျက်နှာသေကြီးနှင့်
ရပ်နေသောသံစဉ်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

သံစဉ်လက်ထဲမှာ ဓါးမြှောင်တစ်ချောင်းရှိနေသည်။

သံစဉ်က နှုတ်ခမ်းတွန့်ရုံမျှ တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီးနောက်
လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုပြုလိုက်၏။

“ဟာ! . . . သံစဉ်. . . မလုပ်နဲ့. . . ”

“စွပ်!! . . . ”

ဓါးမြှောင်ဖြင့် ထိုးချလိုက်ရာ. . . ရဲမိုး၏ပခုံးကို စိုက်ဝင်
သွားပြီး ခွေလဲကျသွားပါတော့သည်။

“အား! . . အီး! . . သ. . သံစဉ်. . . မင်း. . . မင်း. . . ”

“ငါ့တပည့်တွေလေ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘယ်နှယောက်တောင်လဲ”

“အကောင်နှစ်ဆယ်လောက်တော့ ရှိမယ်”

“ဟာ... များလှချည်လား၊ သူတို့အခုဘယ်မှာနေလဲ”

“အနောက်ဘက်က သစ်ပင်အုပ်မှာ၊ ဒါက ယာယီပါ... ”

နောက်ဆို့ ဟောဒီအိမ်ထဲမှာ လုံလုံခြုံခြုံနေကြတော့မှာပါ”

ဦးအဂ္ဂ၏စကားကြောင့် သူရိန်စိုး ဒေါသထွက်သွားရသည်။

“ဒီမယ်... ခင်ဗျား အခု ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ...”

“ဟာ... ကောင်လေးရာ ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ငါ့အလုပ် ငါလုပ်နေတာပေါ့၊ မင်းသိတဲ့အတိုင်းပဲလေ မိစ္ဆာရွာ တည်ရမယ် တို့ကမ္ဘာမှာ တို့တတွေလွတ်လွတ်လပ်လပ်နေကြမယ်၊ ပျော်ပျော် ရွှင်ရွှင် အမဲလိုက်ကြမယ်”

“တော်... တော်၊ ခင်ဗျားလူတွေက ကျုပ်ချစ်သူအနား ကို ရစ်သီရစ်သီလုပ်နေကြတာ ကျုပ်မကြိုက်ဘူး၊ ရေချိုးတဲ့အချိန် အဝတ်စားလဲတဲ့ အချိန်တွေကအစ အနားမှာရှိနေတာ ဘာသဘောလဲ”

“ဟာ... ဘာဖြစ်လဲ၊ သူတို့မှာလွတ်လပ်ခွင့်ရှိတာပဲ၊ ပဲ့ပါသွားတာမှမဟုတ်တာ၊ လက်ဖျားနဲ့တောင် မတို့ဖို့ ငါ့မှာထားပါတယ်၊ မင်းကလည်း မပိုင်ရတဲ့ကောင်မလေးအပေါ် ဘာလို့ သဝန်တို့နေတာလဲ”

“တောက်!... ခင်ဗျား...”

ဒီလူကြီးကို ထပ်ပြောလည်းမထူးတော့ပြီမို့ သူရိန်စိုး လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။

လေ၏လျင်မြန်ခြင်းမျိုးဖြင့် သူရိန်စိုး ရွှေ့လျားလာခဲ့၏။

သံစဉ်၏အိပ်ခန်းရှိရာ အနီးဆုံးနံရံကို စိမ့်ဝင်၍ အခန်းထဲ ရောက်လာ၏။

“ဟင်! . . . ဘာလို့အခုထိ အိပ်ရာကမနိုးသေးတာလဲ”

သံစဉ်မှာ ခုတင်ပေါ်တွင် မှောက်လျက်အနေအထား ဖြင့် မလှုပ်မယှက်. . . လက်ထဲမှာလည်း သွေးစွန်းနေသော ဓါး မြှောင်ကို ကိုင်ထား၏။ ဓါးသွားမှသွေးများမှာ စေးထန်ခြောက် ကပ်နေပေပြီ။

သူက အနားတိုးကပ်၍ သံစဉ်၏ နှာခေါင်းအနီးသို့ သူ့ မျက်နှာကိုကပ်ကာ ‘ဖူး’ခနဲ လေမှုတ်သွင်းလိုက်၏။ ဤသို့လုပ် လျင် ချစ်သူက နိုးလာစမြဲ၊ အခုတော့ တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်. . .

“အိပ်ပျော်နေတာမှ ဟုတ်ရဲ့လား”

ပထမဆုံးအကြိမ် သံသယဝင်လာမိသည်။ နည်းအမျိုး မျိုးဖြင့် နှိုးကြည့်သည်။ မရသဖြင့်. . . သူရိန်စိုး စားပွဲပေါ်က စာ အုပ်တွေ တွန်းချသည်။

“ဝုန်း!. . . ဝုန်း!. . .”

သို့သော်. . . သံစဉ်နိုးမလာပေ။

“မဟုတ်သေးပါဘူး၊ တစ်ခုခုတော့လွဲနေပြီ”

စိုးရိမ်စိတ်များစွာဖြင့် အခန်းအပြင်သို့ ထွက်လာလိုက် သည်။ စားပွဲတစ်လုံးနားတွင် ခွေခွေလေးလဲနေသော ရဲမိုး၊ သူ့ပခုံး

၁၂၀ ဇေဝတော

မှာ ဒဏ်ရာတစ်ခု၊ ချစ်သူ၏မီးမြှောင်ဖြင့် ထိုးစိုက်ခံလိုက်ရခြင်းပင်ဖြစ်မည်။

သို့သော် ဤလုပ်ရပ်က သံစဉ်၏ ပင်ကိုယ်စိတ်အခံထက် ရပ်မဟုတ်... ဦးအဂ္ဂ၏လက်ချက်ဖြစ်မှန်း သူသိနေသည်။

မိမိ၏ပြိုင်ဘက် အခုလိုဖြစ်သွား၍ ဦးအဂ္ဂကိုပင် ကေတုတင်ရချေမည်။

သို့သော်... ဦးအဂ္ဂက သူ့ကိုကူညီနေသည်ဆိုခြင်းမှာ ရည်ရွယ်ချက် အကောင်အထည်ဖော်ရန် ဖြစ်သည်။ ကြားမိစားစားခံတွေ့က ရဲမိုးနှင့် ချစ်ရသောချစ်သူ သံစဉ် ဖြစ်နေသည်။

သူသည်လည်း ဦးအဂ္ဂ၏အသုံးချခံနေရသော မီးစားဖြစ်နေပြန်သည်။ ဆိုသွမ်းပက်စက်သော သူ၏တပည့်ဆိုလျှင် ကောင်တွေပါ အုပ်နဲ့သင်းနဲ့ ရောက်လာကြပြီ။

ဦးအဂ္ဂသည် ကတိတည်မည့်သူမဟုတ်၊ အခြေအနေအရ ခေါင်းညိတ်ခဲ့သော်လည်း ၎င်းအင်အားကြီးလာချိန်၌ ဘုရားတစ်ဆူပမာ ထင်ရာစိုင်းပေတော့မည်။ သက်ရှိလူသားနှစ်ဦးလုံးဝအလွတ်ပေးမည်မဟုတ်၊ ယခုတောင် သံစဉ်ကို ဘာထူးထူးထားသည်မသိ...

ဦးအဂ္ဂတစ်ယောက်တည်းတောင် ရင်ဆိုင်ဖို့မလွယ်၊ အလို တပည့်တပန်းတွေပါ ပါလာတော့ သူ့အနေဖြင့် ရင်ဆိုင်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ပေ။ ဦးအဂ္ဂသည် ရက်စက်ရန်၊ နှိပ်စက်ရန် ဝန်မလေးဖြစ် ကြောင်း ကောင်းစွာသိပြီးဖြစ်၏။

ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ပိုင်နိုင်စွာချမှတ်ပြီးမှာတော့ သူ့

စိုးက ရဲမိုးအပေါ်မှ လောက်ထိုးဆင်းလိုက်ပြီး မျက်နှာချင်းကပ်ကာ လေမှုတ်သွင်းလိုက်၏။

“ဖူး!”

“အား... အင့်... အင်း...”

လူးလဲထရင်း ရဲမိုး နိုးလာသည်။ သွေးလွန်ခဲ့၍ သူ့ခမျာ အတော်လေးအားနည်းကာ ဖြူရော်ရော် ဖြစ်နေပုံရသည်။ မတ်တတ်ရပ်နိုင်ဖို့ အတော်အားယူခဲ့ရ၏။

“အား... ကျွတ်... ကျွတ်...”

ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် လျှောက်လာသောသူ့အတွက် သံစဉ်၏ အခန်းတံခါးကို သူရိန်စိုးကပဲ ဖွင့်ပေးလိုက်၏။

“ကျွီး...”

“ဟင်!... သံစဉ်...”

သံစဉ်ကို တွေ့သွားပြီး ကုတင်ရှိရာ ရဲမိုးလျှောက်သွား လိုက်သည်။ ထို့နောက် သံစဉ်၏ခန္ဓာကိုယ်အား ဆွဲပွေ့လိုက်၏။

ဤမျှဆိုလုံလောက်ပြီ...။ လူသားတစ်ယောက်ကို နိုးထ စေဖို့ လူသားတစ်ယောက်၏ အထိအတွေ့က အကောင်းဆုံးဆို တာ သူရိန်စိုးသိပါသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်ကို သူရိန်စိုး ကျောပေးရပ်လိုက်သည်။ ဤမြင်ကွင်းကို သူမကြည့်လို၊ မမြင်တွေ့လိုပါ။ သူချစ်ရသောသူ တစ်ယောက်က သူစိမ်းယောက်ျား၏ရင်ခွင်ထဲ မိန်းမောနေသည့် အဖြစ်ကို စိမ်ပြေနပြေ ထိုင်ကြည့်နေနိုင်လောက်အောင်... သူ အသည်းမမာ။

“အင်း... အဲ...”

“သံစဉ်... သံစဉ် သတိရပြီလား...”

သူရိန်စိုးက တကယ်မရှိသောသက်ပြင်းကို ပင်ပန်းစွာချလိုက်မိသည်။ ဒီကောင်က သံစဉ်အပေါ် အတော်ချစ်ရှာတာကိုး၊ ခွင့်လွှတ်နိုင်စွမ်းလည်း ရှိတာပဲ... ကိုယ့်ကို ရက်ရက်စက်စက် မညှာမတာ ခါးနဲ့ထိုးခဲ့သူ၊ လက်ညှိုးထိုး၍ မတန်မရာပြောခဲ့သူ အပေါ် စိတ်မနာ အပြစ်မမြင် စိုးရိမ်တကြီးရှိရှာပေသည်။

ဪ... ချစ်သူတိုင်းက ကိုယ့်ချစ်သူအပေါ် ဂရုစိုက်ခြင်း၊ စိုးရိမ်ခြင်း၊ ကာကွယ်ပေးလိုခြင်းတွေနဲ့ ပေးဆပ်ချင်ကြတာပဲ လေ...။

ဒါပေမဲ့ တစ်ခါတစ်ရံမှာ ဒါဟာရယူလိုမှုလို့ မိန်းကလေးအချို့က မြင်တတ်ကြသေးသည်။ တကယ်တော့ အချစ်ဆိုတာ ရယူခြင်းလည်းမဟုတ်၊ ပေးဆပ်ခြင်းလည်းမမည်၊ အချစ်ဆိုတာ နားလည်မှုနဲ့ မျှဝေခံစားတတ်ခြင်းပါတကားဟု... သူရိန်စိုးရင်ထဲ အမှန်တရားတစ်ခု ဝင်လာခဲ့တော့သည်။

ဒါပေမယ့် သူရိန်စိုးဘဝကတော့...

ဘယ်သူမရှိ... သူရှိရင်ပြည်စုံတယ်...။

ဘယ်သူသိသိ... သူသိရင်ကျေနပ်တယ်...။

ဘယ်သူတွေမေ့ထားထား... သူမေ့သွားမှာတော့ တွေးပူတယ်...။

ချစ်သူတစ်ယောက်ရဲ့ သမုဒယစကားကို အခုဘဝမှာ ကြားဖို့ အခွင့်ရေးမရှိတော့ပါတကား...

ကိုယ်မင်းကို အရမ်းချစ်ခဲ့ပါတယ်သံစဉ်ရယ်၊ မှောင်မိုက်စဉ်မှာ ပိုးစုန်းကြူးလို အလင်းရောင်ပေးပြီး. . လောင်မြိုက်စဉ်မှာ စမ်းချောင်းလေးကို အအေးခါတ်ပေးသတဲ့. . တကယ်ပဲလား. . ၊

ယုံလိုက်စမ်းပါသံစဉ်. . ကိုယ်ဟာမင်းအတွက် နှင်းစက်တွေကျနေတဲ့ ဆောင်းမနက်ခင်းမှာတောင် ပူလောင်ပြင်းပြ သတိတရရှိနေခဲ့ပါတယ် သံစဉ်. . .

သံသရာရဲ့ အလှည့်အပြောင်းမှာ. . . ကံကြမ္မာရဲ့ အရွဲ့အစောင်းကြောင့် မင်းဆီကိုယ်ထွက်လာတဲ့အချိန်မှာ ရေတိမ်နစ်ခဲ့ရတာပါ။

ကိုယ့်ဘဝဟာ သံစဉ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးအပေါ် စွဲလမ်းမှုကြောင့် ရှည်လျားလှတဲ့ သက္ကရာဇ်ခရီးရှည်ကြီးကို ရာစုနှစ်ပေါင်းများစွာ ကျော်ဖြတ်ရမယ်ဆိုလည်း ကိုယ်ခံခဲ့ပါတယ် သံစဉ်ရယ်. . .

သူရိန်စိုး၏ ရင်တွင်းစကားတွေကို သံစဉ်တစ်ယောက်မကြားနိုင်တော့ပေ။ သံစဉ်သည် ရဲမိုး၏ရင်ခွင်ထဲမှာ နစ်မျောနေလေပြီ။

“ဟင်. . . ကို၊ ကို့ပခုံးမှာသွေးတွေနဲ့”

သံစဉ်က ရဲမိုး၏ ပခုံးပေါ်မှ ဓါးဒဏ်ရာကို တွေ့မြင်သွားပြီး စိုးရိမ်တကြီးပြော၏။ ရင်ခွင်ထဲမှလည်း လူးလဲထလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ကို. . .”

သံစဉ်၏အမေးကို ဘယ်လိုပြန်ဖြေရမည်မသိ။ သူ့ကိုဆွဲပွေ့လိုက်စဉ်က သံစဉ်လက်ထဲမှ လွတ်ကျသွားသော ဓါးမြှောင်

ကို ရဲမိုး ခုတင်အောက်သို့ ခြေထောက်ဖြင့်ခတ်သွင်းခဲ့၍ တော်
သေးသည်။

သွေးစွန်းနေသော ဓါးမြှောင်ကိုတွေ့ပါက ချစ်သူအများ
ပိုလန့်သွားနိုင်၏။ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့သည်ကိုလည်း လုံးဝအမှတ်
ဟန်မတူ၊ အခုတော့လည်း ချစ်သူသည် သမင်ပျိုလေးတစ်ကောင်
လို နုနယ်၍ . . သိုးတစ်ကောင်လို ဖြူစင်နေလေသည်။

“အိမ်သာသွားရင်း အချွန်တစ်ခုနဲ့ ထိုးခြစ်မိလို့ပါသံစဉ်

“ဟင်! . . ကို ပါးမှာလည်း အစင်းကြောင်းကြီး၊ နှာခေါင်း
မှာလည်း သွေးတွေနဲ့”

“တောကြောင်ပေါ့ သံစဉ်၊ သူ့ကြောင့်ခိုက်မိသွားတာ”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေကိုရယ်. . .”

ချစ်သူနှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နှေး
ဖက်ထားကြပြန်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ အလိုက်ဖက်ဆုံး ဖြစ်သလားထ
ပထမဆုံးအကြိမ် သူရိန်စိုး စဉ်းစားမိလိုက်သည်။ ကိုယ်တကယ်
ချစ်ရင် ကိုယ်ချစ်တဲ့ချစ်သူကို သာယာစေရမယ်တဲ့. . .

သူကချစ်သူအပေါ် ဘယ်လောက်ထိ သာယာစေနိုင်
ပါသလဲ. . . ဘယ်လောက်အထိကော လုံခြုံမှု၊ ကာကွယ်စော
ရှောက်မှု ပေးနိုင်ခဲ့ပါသလဲ။ ထိုမေးခွန်းကို သူရိန်စိုးမဖြေနိုင်
ထုထည်မဲ့သော အရောင်လွင့်မျက်ရည်များသာ သူ့မျက်ဝန်း
ရစ်ဝိုင်းလာခဲ့သည်။

ထိုစဉ်. . .

သူတို့၏ ဝိညာဉ်လျာဏတိုက်ပွဲကို
လူသားများ သိမြင်ကြမည်ကား မဟုတ်ပေ...

4

အခန်း(၁၆)

မနေ

ခြည်နုနုဖျန်းပက်ထားသော မြေနီလမ်းလေး
အတိုင်း လူနှစ်ယောက်လျှောက်လာသည်။ လူနှစ်ယောက်ဆို
တာ တကယ်တော့ အမျိုးသားတစ်ဦးနှင့် အမျိုးသမီးတစ်ဦးဖြစ်
၏။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မြတ်နိုးတွယ်တာစွာဖြင့် သိုင်း
ဖက်ထား၏။ သူတို့နှစ်ယောက်ကား အခြားသူမဟုတ်။ ရဲမိုးနှင့်

သံစဉ်တို့ဖြစ်၏။

အိမ်ထဲကအိမ်ပြင်မထွက်သော ချစ်သူကို နေရောင်ခြည်
မိတ်ခံရန်အတွက်လည်းကောင်း၊ စိတ်ပြေလက်ပြောက် စိတ်အ
ပန်းဖြေနိုင်ရန်အတွက်လည်းကောင်း.. ရဲမိုး ပြောဆိုဖောင်းဖျ၍
သံစဉ်ကို အခုလိုလမ်းလျှောက်ထွက်ရန် ခေါ်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ထို့ပြင် တခြားရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုလည်း ရှိသေးသည်။
ထိုရည်ရွယ်ချက်ကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်သည် အမိုးနှင့်ဖထီး
တို့၏ တဲကလေးရှိရာသို့ ဦးတည်လျှောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟယ်!. . . ဟိုမှာ ယုန်ဖြူလေးတစ်ကောင်. . . ကို. . .”

သံစဉ်ညွှန်ပြရာကြည့်လိုက်တော့ မြက်ရှင်းထားသော
မြေတစ်နေရာတွင် ယုန်ဖြူလေးတစ်ကောင် ဝပ်နေ၏။ ပြူးကျယ်
ပိုင်းစက်သော မျက်လုံးကလေးဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်
နေ၏။

“ချစ်စရာလေး. . . ကို၊ ဖမ်းပေးပါလား”

သံစဉ်က ကလေးတစ်ယောက်လို ပူဆာနေပြန်သည်။

“ဘယ်မိမလဲ သံစဉ်ရယ်၊ သူပြေးသွားမှာပေါ့”

“မပြေးဘူး. . . ကို၊ ဟိုမှာငုတ်တုတ်လေး ထိုင်နေတယ်
လေ”

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ညင်ညင်သာသာ တိုးကပ်လာ
သည်အထိ ယုန်ကလေးက မပြေးသေး၊ ငြိမ်သက်စွာရှိနေ၍ ရဲမိုး
စိတ်ထဲ သံသယဝင်လာမိသည်။ လက်တစ်ကမ်းအလွှာဝေး
ရောက်မှ ယုန်ကလေးက ထပြေးသည်။

“ဟာ! . . . ပြေးပြီ”

“ဟယ်! . . . ဟိုမှာဘာလေးလဲမသိဘူး. . . ကို”

ယုန်ကလေးဝပ်နေသောနေရာတွင် အရာဝတ္ထုတစ်ခု။
နှစ်ယောက်သား စိတ်ဝင်တစားဖြင့် သွားကြည့်လိုက်ကြသည်။

မယုံနိုင်လောက်အောင် အံ့ဩဖွယ်ရာပင်တည်း။

ထိုအရာကား ရဲမိုး သံစဉ်ကိုပေးထားသော လက်စွပ်
ထည့်ထားသည့် ကြက်သွေးရောင်ကတ္တီပါဘူးလေး ဖြစ်နေ၏။

ဝမ်းသာအားရဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ အထဲမှာ အရောင်
တလက်လက်တောက်ပနေသော လက်စွပ်ကလေး. . .

“ဟာ! . . . လက်စွပ်က ဒီကိုရောက်နေတယ်. . . ”

“အံ့ဩစရာပဲ. . . လက်စွပ်က အိမ်အပေါက်ထဲပြုတ်ကျ
သွားတာပါ။ ဘူးခွံကိုလည်း သံစဉ်အိမ်ခန်းထဲမှာ သိမ်းထားတာ၊
အခု ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီနေရာရောက်နေတာလဲ”

သံစဉ်မှာ အံ့ဩဝမ်းသာစိတ်ဖြင့် လက်စွပ်လေးကို ပွတ်
သပ်ရင်းပြောနေ၏။

“ပြန်ရတာ ဝမ်းသာစရာပဲ သံစဉ်၊ ပြန်လည်ဆုံစည်းခွင့်
ဆိုတဲ့ နိမိတ်ပေါ့ကွာ၊ ကိုယ်ကတော့ ပြန်ရတယ်ဆိုတာထက်
ပြန်ပေးတယ်လို့ပဲ မြင်တယ်”

“ပြန်ပေးတယ်. . . ဘယ်သူကပြန်ပေးတာလဲကို”

“ဘယ်သူရှိမလဲ. . . ယုန်လေးပေါ့၊ ယုန်လေးက ပြန်ပေး
တာပေါ့ သံစဉ်ရဲ့”

“ဟုတ်ပါရဲ့. . . ဒါဆို. . . ဒါဆို. . . ”

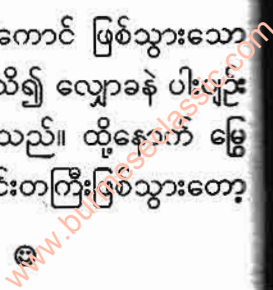
သံစဉ်”

ယုန်ကလေးပြေးရင်းလွှားရင်း ကျောက်တုံးကြီးတစ်ခုနား
ရောက်သွား၏။ ထိုအခါ ကျောက်တုံးကြီး နောက်ကွယ်မှ ရုတ်
တရက်ထွက်လာသော မြွေဟောက်ကြီးတစ်ကောင်၊ ပါးပျဉ်းခွက်
ကိုဖွင့်၍ မီးဝင်းဝင်းတောက်နေသောမျက်လုံးဖြင့် ယုန်ကလေးကို
စူးစိုက်ကြည့်နေ၏။ အကွာဝေးက နှစ်ပေလောက်သာကွာတော့
သည်။

ယုန်ကလေး ရုတ်တရက်ရောက်လာသော အန္တရာယ်
ကြောင့် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားပုံရသည်။ မြွေဟောက်ကြီး
ကို ကြက်သေသေရင်း ကြည့်နေ၏။ မြွေဟောက်ကြီးက ညင်သာ
စွာဖြင့် ရှေ့ကိုတိုးလာ၏။ ထိုအခြေအနေကို လူသားနှစ်ဦးက
တော့ မသိကြ၊ သူတို့သွားရာလမ်းကိုသာ ပျော်ရွှင်ရယ်မောရင်း
ဆက်လျှောက်နေကြသည်။

မြွေဟောက်ကြီးက ယုန်ကလေးကို ပေါက်သတ်ရန်ပြင်
လိုက်စဉ်မှာပင် ယုန်ကလေးသည် ငြန်းခနဲ အသွင်ပြောင်းသွား
လေပြီ။ ဖြူဖွေးနူးညံ့သောယုန်ကလေးမှ ချက်ချင်းပင် မြွေပါတစ်
ကောင်ဖြစ်သွား၏။ မြွေပါသည် ရှူးခနဲမာန်ဖိသံနှင့်အတူ မြွေ
ဟောက်ကို လှည့်ပတ်ချောင်းနေ၏။

‘သားကောင်မှမုဆိုး၊ မုဆိုးမှသားကောင် ဖြစ်သွားသော
မြွေဟောက်သည် အခြေအနေမဟန်မှန်းသိ၍ လျှောခနဲ ပါးပျဉ်း
ချ၍ ကျောက်တုံးနောက် ပြေးဆင်းသွားသည်။ ထို့နောက် မြွေ
ဟောက်အနေအထားမှ ချက်ချင်းပင် လင်းတကြီးဖြစ်သွားတော့

သည်။

လင်းတကြီးသည် သူ၏ကြီးမားသောတောင်ပံကြီးကို တပြန်းပြန်းခတ်ရင်း ချွန်ထက်သော ခြေသည်းများဖြင့် မြွေပါကို တုတ်ရန် ချောင်းနေ၏။ မြွေပါကလည်း နောက်ကျွမ်းတစ်ပတ် ပစ်လိုက်ရာ မြွေပါမှ သိမ်းငှက်ကြီးအသွင် ဖြစ်သွားပြီး လင်းတကြီးနှင့် သိမ်းငှက်ကြီးသည် ကောင်းကင်ယံ၌ အကြီးအကျယ် တိုက်ပွဲဝင်နေကြ၏။

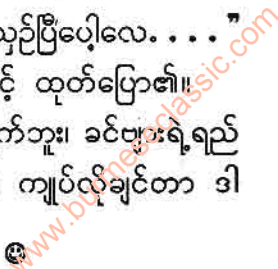
အင်အားတူဖြစ်နေ၍ နှစ်ကောင်စလုံးအထိနာ၏။ လင်းတကြီးက သူ၏ ချွန်ထက်ကောက်ကွေးနေသော ခြေသည်းအစုံ အားကိုးဖြင့် တိုက်ခိုက်သလို သိမ်းငှက်ကြီးက သူ၏ချွန်ထက်သော နှုတ်သီးအစွမ်းဖြင့် ကြုံကြုံခံ ခုခံတိုက်ခိုက်၏။

အတန်ကြာအောင်တိုက်ခိုက်ပြီးနောက် မောပန်းသွားကြဟန်ဖြင့် ညောင်မုတ်ဆိတ်အပင်ကြီးပေါ်သို့ ဆင်းသက်သွားကြသည်။ ထိုအခါ လင်းတကြီးအသွင် ပျောက်သွားပြီး ဦးအဂ္ဂဖြစ်သွားသလို သိမ်းငှက်ကြီးမှာလည်း သူရိန်စိုး ဖြစ်သွားလေပြီ။ သူတို့၏ ဝိညာဉ်လောကတိုက်ပွဲကို လူသားများအနေဖြင့် သိမြင်ကြမည်ကား မဟုတ်ပေ။

“မင်း. . . အတော်အစွမ်းထက်လာပါပကော ကောင်လေး၊ အင်း. . . အခုတော့ ငါ့ကို ပခုံးချင်းယှဉ်ပြီပေါ့လေ. . . .”

ဦးအဂ္ဂက ဒေါသတကြီးလေသံဖြင့် ထုတ်ပြော၏။

“ခင်ဗျားရဲ့လမ်းစဉ်ကို ကျုပ်မကြိုက်ဘူး၊ ခင်ဗျားရဲ့ရည်ရွယ်ချက်ကိုလည်း ကျုပ်သဘောမတူဘူး၊ ကျုပ်လိုချင်တာ ဒါ

၁၃၂ ဇေဝတာ

မဟုတ်ဘူး ဦးအဂ္ဂ. . . ကျုပ်တကယ်လိုအပ်တာက လွတ်မြောက်မှုပဲ”

“ဟေ့ကောင် မင်းအရူးပဲ၊ ငါလုပ်နေတာလည်း လွတ်မြောက်မှုအတွက်ပဲလေ”

“မဟုတ်ဘူး. . . လုံးဝမဟုတ်ဘူး၊ လွတ်မြောက်မှုနဲ့ လွတ်လပ်မှု မတူဘူး ဦးအဂ္ဂ၊ ခင်ဗျားတို့လိုချင်တာက လွတ်မြောက်မှု မဟုတ်ဘူး. . . လွတ်လပ်မှု၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေနိုင်ဖို့ သွားလာနိုင်ဖို့. . . လုပ်ချင်တာတွေလုပ်နိုင်ဖို့. . . အစုအဖွဲ့နဲ့အင်းအားကြီးမားဖို့. . .”

“တော်ပြီ. . . ဆက်မပြောနဲ့ဟေ့ကောင်. . .”

“ပြောမယ်. . . ခင်ဗျားတို့ဆက်မိုက်နေလို့ ပြောကိုပြောရမယ်၊ ခင်ဗျားတို့ဟာ အမိုက်မှောင်ကမ္ဘာထဲက လွတ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ အလင်းရောင်ကို ခင်ဗျားတို့မမက်မောဘူး၊ အမိုက်တိုက်ကမ္ဘာရဲ့ ချည်နှောင်မှုမှာ ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ခံယူနေကြတယ်၊ ပျော်ရွှင်နေကြတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ တကယ်လိုအပ်တာက ဒီထက်ကောင်းတဲ့ဘဝ၊ လွတ်မြောက်မှု. . .”

“တိတ်စမ်း. . . မင်းဟာ အသားထဲကလောက်ထွက်တဲ့ကောင်”

ဦးအဂ္ဂက စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် ဒေါသတကြီး ဆဲဆိုပါတော့သည်။

“ဒီမယ်ကောင်လေး. . . မင်းနဲ့ငါ ရန်သူဖြစ်သွားပြီ၊ မင်းသတိနဲ့နေပါ. . .”

www.burmeseclassic.com

ထိုစကားတစ်ခွန်းကို နောက်ဆုံးပြောရင်း ဦးအဂ္ဂတစ်
ယောက် ကွယ်ပျောက်သွားတော့၏။ ထိုအခါကျမှ . . သူရိန်စိုး
လည်း ချစ်သူရှိရာကို လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်မိသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်ကတော့ တဲကလေးတစ်လုံးအတွင်းမှာ
စကားတွေပြောနေကြပြီ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ချစ်သူကို အန္တရာယ်မကျရောက်အောင်
ကာကွယ်ပေးနိုင်ခဲ့၍လည်း ကျေနပ်နေမိသည်။

သူ့အတွက်တော့ အချစ်ဆိုတာ ပေးဆပ်ခြင်းသက်သက်
ဆိုတာ သိနှင့်ပြီးသားဖြစ်၏။

အိမ်ဆိုတာဘုရားစင် ရှိရမယ်၊ ဘုရားစင်ရှိမှ အိမ်စောင့်နတ်လည်း
ရှိဟမယ်၊ အခု ဒီအိမ်က ဘုရားစင်လည်းမရှိ၊ ပြီးတော့ တောစပ်မှာ
သစ်ကြီးဝါးကြီး ပေါတုံ့နေရမှာ...
ဒီတော့...လမိုင်းတွေ အပွယ်တကူဝင်နိုင်ထွက်နိုင်တော့ပေါ့...

အခန်း(၁၇)

၁၇

တို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်တစ်လှည့် ပြောပြ
သော အဖြစ်ပျက်များအားလုံးကို အမိုးတို့လင်မယားက စိတ်ဝင်
တစား နားထောင်နေ၏။ အရိုးခံစိတ်ဖြင့် ဖြူစင်ကြသော လရင်
လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံးသည် ဒုက္ခပေါင်းစုံရောက်နေသော
သူတို့နှစ်ယောက်အပေါ် များစွာစာနာသနားသွားကြဟန်တူ

သည်။

“ဒီအတိုင်းဆို မဖြစ်တော့ဘူး ဖိုးမူရေ၊ ဒီလမ်းလေးမှာ တစ္ဆေ့သောင်းကျန်းနေတယ်ဆိုမှတော့ ဒီအတိုင်းနေလို့ ဘယ်ဖြစ်လဲ တတ်ကျွမ်းတဲ့ဆရာသမားနဲ့ တိုင်ပင်မှဖြစ်မှာပေါ့. . .”

အမိုးက စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့်ဆို၏။

“ဝေ့. . . ငါတို့ရွာတောင်ပိုင်းက ဦးမိုးကို ခေါ်ရင်ကော”

ဖထီးကလည်း သူသိသော လူတစ်ယောက်ကို စဉ်းစားပေးသည်။ သို့သော် အမိုးကလက်မခံပေ။

“ဟယ် ဒီငမိုးက ကောင်းတဲ့ဆရာမဟုတ်ဘူး၊ အောက်လမ်းဆရာဟဲ့. . . တော်ကြာ မကောင်းဘဲ ပိုဆိုးကုန်ရင် ကလေးတွေ ဒုက္ခရောက်မှာပေါ့၊ နေဦး. . . စောသာထူး တစ်ခါပြောဖူးတယ်၊ ဒုံသမိဘက်ကလာတဲ့ ဆရာကြီးတစ်ယောက်ရှိသတဲ့၊ သူ့နာမည်ကဘာလဲ. . . အင်း. . . ဪ. . . ဦးစကြာတဲ့၊ အထက်လမ်းဆရာကြီးပေါ့၊ အခု ရွှေရင်မျှော်ဘုရားမှာ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်နေသတဲ့. . .”

“ဟေ့. . . ဟုတ်လား. . . ဒါဆို ဒီဆရာကြီးဆီ သွားကြည့်ကြမလား”

သံစဉ်ကတော့ ထိုကိစ္စကို ချက်ချင်းပင် အကောင်အထည်ဖော်လိုသည်။ ထို့ကြောင့် အမိုးတို့လင်မယားနှင့် သူတို့နှစ်ယောက်မှာ နွားလှည်းဖြင့်ထွက်လာခဲ့ကြ၏။ ခရီးက လေးမိုင်ခန့် သွားလိုက်ရသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ကံအားလျော်စွာ ဦးစကြာဆိုသော ဆရာကြီးနှင့် တွေ့ခဲ့ရသည်။

www.burmeseclassic.com

ဆရာကြီးဦးစကြာမှာ အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်ခန့်ရှိပြီး ထည်ဝါခန့်ညားသော ဥပဓိရုပ်ရှိ၏။ ဆံပင်ကို သပ်ရပ်စွာ ဖြိုး၍ သျှောင်ကို တစောင်းထိုးထား၏။ ဆရာကြီး၏ အသံမှာ လည်း လေးနက်တည်ကြည်ပြီး ဩဇာရှိလှ၏။

ဘုရားအဆူဆူလှည့်၍ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ခြင်း၊ အင်းကစားခြင်း၊ ကသိုဏ်းရှုခြင်းများဖြင့် ဝိဇ္ဇာဓရ မဟိဒ္ဓိလမ်းကြောင်း၌ လျှောက်လှမ်းနေသူ ဖြစ်ပေသည်။ ရဲမိုးပြောပြသော အဖြစ်ပျက်အားလုံးကို အသေးစိတ်နားထောင်ရင်း ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်နေလေ၏။ အလုံးစုံရှင်းပြပြီးတော့မှ ဆရာကြီးဦးစကြာက အခုလိုရှင်းပြ၏။

“အင်း... ပေတလောက၊ ပရလောကဆိုတာကလည်း အခက်သားကွဲ့၊ သုံးဆယ့်တစ်ဘုံမှာပါဝင်နေတဲ့ ပြိတ္တာဘုံသားတွေ ဖြစ်လေတော့ မယုံလို့မရလေဘူး၊ အဘကတော့ အဓိဋ္ဌာန်လမ်းကြောင်းပေါ်မှာ လျှောက်လှမ်းရင်းနဲ့ ဒင်းတို့နဲ့ အမြဲတစေ ထိတွေ့နေရတာပေါ့၊ တကယ်တော့လည်း ပရလောကသားတွေ ရဲ့ဘဝက သနားစရာမဟုတ်လား၊

အစွဲမှားတွေကြောင့် ဒီလိုဘဝ ရောက်နေကြတာတောင် မောဟတွေလွှမ်းတော့ အမှန်မမြင်နိုင်ကြ၊ နောင်တမရနိုင်ဘဲ ဆိုးနေ၊ မိုက်နေကြတာတွေလည်း တစ်ပုံကြီးပဲ၊ ငါ့သားတို့ပြောသလိုဆို ဒီသူရိန်စိုးဆိုတဲ့တစ္ဆေက နှောင့်ယှက်နေတယ်ဆိုပေမယ့် တကယ်တော့ ဒါတွေဟာ သူ့လက်ချက်ချည်းမဟုတ်ဘူးကွဲ့...”

ဆရာကြီးဦးစကြာ၏စကားကြောင့် အားလုံးအံ့ဩသင့်

သွားရသည်။ ဆရာကြီးသည် မနောပေါက်၍ အမြင်အကြား အာရုံ စူးရှထက်မြက်သူပီပီ အကြောင်းအရာတို့ကို အထစ်အငဲ့၊ မရှိ၊ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ပြောပြနေ၏။

“ဒါဆို ဘယ်သူ့ကြောင့်ဖြစ်တာပါလဲ ခင်ဗျာ”

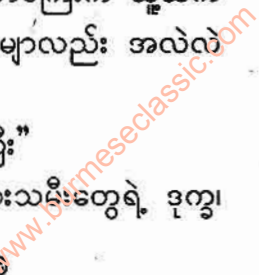
“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ သမီးတို့ကတော့ သူရိန်စိုးကြောင့် အခုလို အနှောင့်အယှက်ပေါင်းစုံ ခံနေရတယ်လို့ ထင်ထားခဲ့တာ”
သူတို့စကားကြောင့် ဆရာကြီးဦးစကြာက လေးနက်စွာ ပြုံး၏။ ခေါင်းကိုလည်း ခါယမ်းပြ၏။

“မဟုတ်ဘူးသမီး၊ သမီးတို့အနေနဲ့ကတော့ ဒီလိုပဲမြင်ပါ လိမ့်မယ်၊ အမှန်က တခြားတစ္ဆေ့ကောင်တွေကြောင့် အခုလိုဖြစ် နေရတာပါ။ သူတို့ပယောဂ၊ သူတို့ရဲ့မနောအတိုက်တွေ၊ လမိုင်း တွေကြောင့် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်အထင်လွဲ၊ အမြင်လွဲ၊ အမုန်းတွေပွား၊ ဒေါသတွေ ဆူဝေပြီး မဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်နေ ကြရတာကလား၊

တကယ်တော့ ဒီသူရိန်စိုးဆိုတဲ့တစ္ဆေ့က သမီးအပေါ် အတော်ချစ်ရှာတာ၊ ဒါကြောင့်လည်း တခြားအနှောင့်အယှက် တွေကို သူတတ်စွမ်းသမျှ ကာကွယ်တားဆီးပေးပါတယ်၊ ဒါပေ မယ့်လည်း အဲဒီမှာရောက်နေတဲ့ တစ္ဆေ့ကောင်ကြီးက သူ့ထက် သမ္ဘာရင့်ပြီး အင်အားကြီးလေတော့ သူ့ခမျာလည်း အလဲလဲ အကွဲကွဲပေါ့...”

“ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဆရာကြီး”

“အင်း... အဘက ခုနစ်ရက်သားသမီးတွေရဲ့ ဒုက္ခ၊

သောကတွေကို ကယ်တင်နေတာပါ။ ငါ့သားသမီးတွေကိုလည်း ကယ်တင်ရမှာပေါ့။ ခက်တာက အဘကိုယ်တိုင် လိုက်စီမံပေးမှ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီကောင်ကြီးက သားတို့ကို တိုက်ခိုက်တာထက် သူ့မှာ ဒီထက်ကြီးမာတဲ့ တခြားအကြံအစည် တွေ ရှိနေလို့ပဲ”

“ဒါဆို . . ဆရာကြီးခင်ဗျား . . အခုပဲလိုက်ခဲ့ဖို့ ပင့်ဖိတ်ပါတယ်”

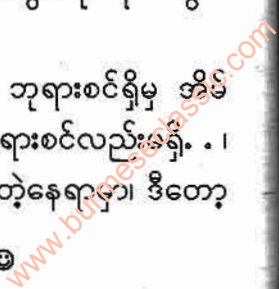
ရဲမိုးက လက်အုပ်ချီ၍ ရိုရိုသေသေပင့်ဖိတ်လိုက်၏။

ဆရာကြီးက အမိုးတို့လင်မယားဘက်လှည့်၍ လိုအပ်တာများ မှာလေသည်။ ထို့နောက် ရှမ်းလွယ်အိတ်ကြီးကိုလွယ်ရင်း လိုက်လာခဲ့လေတော့သည်။

ဆရာကြီးကို နွားလှည်းဖြင့်ပင့်ဖိတ်ခေါ်လာခဲ့၏။ အမိုးတို့လင်မယားကတော့ ဆရာကြီးမှာလိုက်သော ကန်တော့ပွဲများနှင့် အခြားပစ္စည်းများဝယ်ရန် ထွက်သွားကြသည်။

ဆရာကြီးဦးစကြာသည် သံစဉ်တို့အိမ်ရှေ့ ရောက်သည်နှင့် ချက်ချင်းမဝင်သေးပဲ ခြေစုံရပ်၍ ကောင်းကင်ကို ကြည့်ကာ တစ်စုံတစ်ခုကို တီးတိုးရွတ်ဆိုနေလေသည်။ ထို့နောက်တွင်မှ အိမ်ထဲဝင်၍ အသင့်ခင်းပေးသော ဖျာပေါ်တွင်ထိုင်ရင်း ကွမ်းယာတစ်ယာ ဝါး၍မြှူနေလေ၏။

“အိမ်ဆိုတာ ဘုရားစင်ရှိရတယ်၊ ဘုရားစင်ရှိမှ အိမ်စောင့်နတ်လည်းရှိလာမယ်၊ အခုအိမ်က ဘုရားစင်လည်းမရှိ . . ပြီးတော့ တောစပ်မှာ၊ သစ်ကြီးဝါးကြီး ပေါ်တဲ့နေရာမှာ၊ ဒီတော့

လမိုင်းတွေ အလွယ်တကူ ဝင်နိုင်ထွက်နိုင်တာပေါ့”

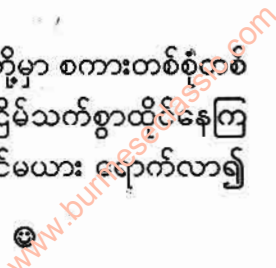
ထိုအိမ်၌ ဘုရားစင်လုံးဝမရှိပေ။ အမြဲတစေလူမနေ၍ ဦးလေးဖြစ်သူက မပြုလုပ်ခဲ့ခြင်းပေလောဟု သံစဉ်တွေးနေမိ၏။

ထို့နောက် ဆရာကြီးသည် လွယ်အိတ်ကြီးထဲမှ ကြေးဝါ ပြားလေးများကိုထုတ်ကာ အင်းကွက်များ၊ စမများ ရေးဆွဲရန်ပြင် တော့၏။ ထိုသို့မဆွဲခင် . . .

“အဘ အင်းစမတွေဆွဲစဉ်ကာလမှာ အဘကို လာပြီး စကားမပြောကြနဲ့၊ အနီးအနားမှာပဲစောင့်နေ၊ စကားပြောရင် အင်းက မအောင်တော့ဘူးကွဲ့၊ အင်းကျိုးခြင်းရှစ်ပါး၊ အင်းကန်းခြင်းရှစ်ပါး၊ အင်းပေါက်ခြင်းရှစ်ပါးဆိုတာရှိတယ်၊ ဒီအင်းအိုင်စမ ပညာရပ်တွေဟာ လွန်စွာမှစည်းကမ်းကြီးတယ်၊ သတ်မှတ်ချက် တွေများတယ်၊ အင်းကောင်းတစ်ကွက်ရဖို့ မလွယ်ပေဘူး၊

ဒီပညာရပ်တွေကလည်း လူအယောက်တစ်သိန်းမှာတစ် ယောက် ပေါက်မြောက်ဖို့ ခဲယဉ်းပေတယ်ကွဲ့၊ အဓိကကတော့ အင်းဆွဲသူက သီလ၊ သမာဓိ၊ စရုဏအားတွေ ပြည့်ဝနေရမယ်၊ အချိန်အခါ နက္ခတ်ကောင်း ရွေးချယ်တတ်ရမယ်၊ အင်းစည်း ကမ်းတွေ အတိအကျလိုက်နာရမယ်၊ အထက်ပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ အ ဆက်အသွယ်ရှိရမယ်၊ ဒါမှ အစွမ်းထက်တဲ့ အင်းကောင်းတစ် ကွက် ဖြစ်တာကလား”

ထိုကြောင့်လည်း ရဲမိုးနှင့် သံစဉ်တို့မှာ စကားတစ်စုံတစ် ရာမဆိုဝံ့တော့ဘဲ ဆရာကြီးအနီးတွင် ငြိမ်သက်စွာထိုင်နေကြ တော့၏။ ထိုအတောအတွင်း အမိုးတို့လင်မယား ယောက်လား၍

၎င်းတို့နှင့်ပါလာသော ကန်တော့ပွဲများကို ပြင်ဆင်ပေးကြရ၏။
အလင်းတိုင်၊ အမွှေးတိုင်များ ထွန်းညှိပေးရ၏။

ဆရာကြီးက ဆွဲပြီးသော အင်း၊ စမကြေးပြားများကို ကန်
တော့ပွဲရွှေတွင် ဂါထာမန္တန်များ မန်းမှုတ်နေပြန်သည်။ နောင်
တွင် ပြောပြချက်အရ ထိုသို့ပင် အင်း၊ အိုင်၊ စမများကို ရေးဆွဲပြီး
ပါက သနချေခြင်း၊ သိဒ္ဓိတင်ခြင်း၊ အစောင့်သွင်းခြင်း၊ ဂြိုဟ်ကပ်
ခြင်း၊ နက္ခတ်ယှဉ်ခြင်း၊ အင်းဟိန်းမန္တန်ဖြင့် နှိုးခြင်း၊ အသက်သွင်း
ခြင်း စသော ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ ဂါထာမန္တန်များကို ရွတ်ဆိုမန်းမှုတ်
ရကြောင်း သိရသည်။

“ကဲ... သားနဲ့သမီးက ဒီလက်ဖွဲ့တွေကို တစ်ယောက်
တစ်ခုစီ လည်ပင်းမှာစွပ်ထားကြ၊ ဘယ်မကောင်းဆိုးဝါး၊ နတ်ဆိုး
နတ်ယုတ်မှ အနားမကပ်နိုင်ဘူး၊ ထိခိုက်အောင် မနှောင့်ယှက်နိုင်
တော့ဘူး၊ ပညာသည်တို့ရဲ့ မကောင်းတဲ့အတတ်၊ စက်ကြိုးတွေ
မကျရောက်နိုင်ဘူး၊ ဒါဟာ... သားတို့သမီးတို့အတွက် ကိုယ်ခံ
ကိုယ်လုံ အင်းစမတွေပဲ...”

ထိုသို့ဆိုကာ လက်ဖွဲ့နှစ်ခုကိုပေး၍... နှစ်ယောက်စလုံး
လည်ပင်းမှာ စွပ်လိုက်ကြတော့သည်။ ထိုနောက် ဆရာကြီးက
အမိုးတို့လင်မယားအား စေခိုင်းပြန်သည်။

“အမိုးက ငှက်ပျောရွက်တွေသွားခူးချေ၊ ပြီးရင် အဲဒီအ
ပေါ်မှာ ဝက်သားနဲ့ထမင်းဆုပ်ကိုထည့်ထား၊ သုံးပွဲပြင်ထား၊ ဖထီး
က ဟောဒီထုံးမန်းကို သစ်ပင်တွေမှာ ဝတွေသွားကွင်းရမယ်...
လုပ်ဝံ့ရဲ့လား...”

“လုပ်ဝံ့ပါ့တယ်ဆရာကြီး. . .”

ဖထီးကဆို၍ ထုံးမန်းကို သံပုံးအလွတ်တစ်ခုတွင်ထည့်၍ ရေနှင့်ဖျော်ကာ ထွက်သွား၏။

ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့်ကြာသော် ဖထီးပြန်ရောက်လာသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးများစို့ရွှဲနေ၏။ သူ့ဟန်အတိုင်း အာပေါင် အာရင်းသန်သန်ဖြင့် အခုလိုရှင်းပြ၏။

“ဆရာကြီးခိုင်းတဲ့ သစ်ပင်တွေမှာ ဝတွေလိုက်ကွင်းပါတယ်။ အဲဒီမှာ မိုးမရွာ လေမတိုက်ဘဲ သစ်ကိုင်းကြီးကျိုးကျတယ်။ အရှောင်မြန်လို့ နို့မို့ဆို ငယ်ထိပ်တည့်တည့်ပဲဝေ၊ ပြီးတော့ ပြောရအံ့မယ်. . . ချုံပုတ်ထဲက မြွေဟောက်တွေ ထွက်လာတာ အများကြီးပဲ၊ ငါတောင်လန့်သွားတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီကောင်တွေ အနားလောဝံ့ပါဘူး၊ ပြီးတော့ သူ့ဟာသူ အလျှိုလျှိုထွက်ပြေးသွားကြတယ် ဆရာကြီး”

ဆရာကြီးက ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ကာ နားထောင်နေ၏။

“ဒီလိုပဲ. . . ဒီကောင်တွေက နည်းနည်းတော့ နှောင့်ယှက်ကြမှာပဲလေ၊ သူတို့ရည်ရွယ်ချက်တွေ ပျက်တော့မှာကိုး၊ ဒါပေမယ့် စိတ်မပူကြပါနဲ့. . . ဒင်းတို့ဘာမှမတတ်နိုင်ကြပါဘူး၊ ဒီထုံးမန်းက တောင်ထိပ်ဆေး၊ အကွရာဆေးနဲ့ မှိုင်းဆေးတွေပါ ပေါင်းစပ်ထားတာ၊ အမိန့်တော်လည်း ထုတ်ပြန်ထားပြီးသား၊ တောပိုင်၊ တောင်ပိုင်တွေနဲ့ စတုမဟာရာဇ် နတ်မင်းကြီးလေးပါးကိုလည်း ဆိုင်တည်ထားတယ်။ သင့်တင့်မျှတစွာ နေရာချပေးဖို့၊ သူတို့ရဲ့ အုပ်ချုပ်ထိန်းကွပ်မှုအောက်မှာ ရှိစေဖို့. . .” ဟုရှင်းပြ၏။

www.burmeseclassic.com

ထို့နောက်ဆက်လက်၍ အမိုးဘက်သို့လှည့်ကာ...

“ကဲ... ခင်ဗျားက ဝက်သားနဲ့ထမင်းကို ငှက်ပျောရွက်နဲ့ ခင်းပြီး သုံးနေရာခွဲပြီး သွားချပေးပါ။ ဒါတွေပြီးရင်တော့ အရေးကြီးဆုံး လုပ်ငန်းတစ်ခုကို လုပ်ရမယ်။ လုပ်ရမှာက ညဘက် လ မြင်ချိန်မှာ လုပ်ရမှာ...”

ဒီတော့ အဘလည်း ဒီည ဒီမှာနေပြီး လုပ်မယ်။ မိစ္ဆာတွေကို အမြစ်ဖြတ်ချေမှုန်းဖို့ပေါ့။ ဒီကိစ္စက အရမ်းအရေးကြီးတယ်။ အန္တရာယ်လည်းများတယ် အမှားခံလို့မဖြစ်ဘူး။ ငါ့သားတို့ရဲ့ အကူအညီလည်း လိုတယ်ကွဲ့။”

“ဟုတ်ကဲ့ပါအဘ... လိုအပ်တာပြောပါအဘ”

ဆရာကြီး ဦးစကြာသည် မိစ္ဆာအမြစ်ပြတ် သုတ်သင်ပွဲအတွက် စီရင်စရာရှိသည်များကို တကုပ်ကုပ်ပြုလုပ်နေပါတော့၏။

အမှောင်ရှိလျှင် အလင်းရှိရမည်။ အမှောင်က ထာဝရမကြီးစိုးနိုင်၊ ဓမ္မနှင့်အဓမ္မတို့၏ နောက်ဆုံးတိုက်ပွဲကား မကြာမီကာလအတွင်း စတင်တော့မည် ဖြစ်လေသည်။ ။

ဆုံးပြတ်ချက်ပိုင်နိုင်စွာဖြင့် သံစဉ်က စားရိုးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်
ခံကိုင်သည်။ ထိုးရမည့်နေရာကို တစ်ချက်စူးခိုက်ကြည့်သည်။
ထို့နောက် မျက်စိခုံမှိတ်၍ အားကုန်ထိုးချပိုက်သည်။
ခါးသွားက ရဲမိုး၏ ဘယ်ဘက်ရင်အုံကိုဖောက်၍ အဆုံးထိ...။

အခန်း(၁၈)

ညသည် ထူးခြားစွာတိတ်ဆိတ်နေ၏။

ခါတိုင်းညများလို ပုရစ်အော်သံ၊ ပုစဉ်းအော်သံ၊ သတ္တဝါ
ငယ်လေးများ၏ အော်သံကိုလည်း မကြားရ။ အဘယ်ကြောင့်
ထိုသို့ဖြစ်ရသည်ကိုလည်း ရဲမိုးတို့နားမလည်နိုင်တော့ပေ။

တိတ်ဆိတ်မှုက ခြောက်လှန့်မှုတစ်ခုလို ဖြစ်လာ၏။

ကောင်းသောတိတ်ဆိတ်ခြင်းကား မဟုတ်နိုင်၊ မုန်တိုင်းမကျမီ ပင်လယ်ပြင်၏ တိတ်ဆိတ်မှုမျိုးဖြစ်နေ၏။

ဆရာကြီးဦးစကြာက အုန်းငှက်ပျောပွဲကို စားပွဲတစ်လုံး ပေါ်တွင် တင်ထားပြီး ပွဲပတ်လည်၌ ဖယောင်းတိုင်ကိုးတိုင်ကို ဝိုင်းပတ် ထွန်းညှိပူဇော်ထား၏။ အမွှေးနံ့သာတိုင်များလည်း ထွန်းညှိထား၍ အခိုးငွေဖြူများက တစ်အိမ်လုံး သင်းလှိုင်ရစ် သိုင်းနေသည်။

ဆရာကြီးကား မည်သူနှင့်မျှစကားမပြောပဲ သူ၏ ကြီးမားသောပုတီးကြီးကိုသာ တဂျောက်ဂျောက်ဖြင့် စိပ်နေပါတော့သည်။ ပုတီးလုံးများမှာ ကြီးမားပြီး နက်ပြောင်နေ၍ ဆရာကြီး၏ လုပ်အားကို မှန်းဆမိနိုင်သည်။

မျက်လွှာကိုချ၍ တည်ငြိမ်စွာဖြင့် ပုတီးစိပ်နေသော ဆရာကြီး၏အသွင်ပြင်ကား ရဲရင့်တည်ကြည်လှပေ၏။

ဆရာကြီး၏နောက်ဘက်တွင်တော့ ရဲမိုးနှင့် သံစဉ်တို့နှစ်ယောက်က ယှဉ်တွဲနေသလို တစ်ဖက်တွင်လည်း အမိုးတို့လင်မယားနှစ်ယောက်က ငြိမ်သက်စွာရှိနေ၏။ ဆရာကြီး ပုတီးစိပ်နေသောကြောင့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားမျှပင်မဆို၊ အားလုံးမှာ ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ရှိနေကြပေသည်။

နာရီဝက်ခန့်အကြာမှာတော့ဆရာကြီး၏ ပုတီးစိပ်ခြင်းအမှုမှာ ပြီးဆုံးသွားသည်။ သို့တိုင်အောင် အမျှဝေခြင်း၊ မေတ္တာပို့ခြင်း စသောအလုပ်များအတွက် ဆယ်မိနစ်ခန့် ထပ်စောင့်လိုက်ရသေးသည်။

အားလုံးပြီးစီးသွားသောအခါတွင်မှ ဆရာကြီးက...

“အခုည ဆယ့်နှစ်နာရီထိုးတဲ့အချိန်၊ လမြင်တဲ့အချိန်မှာ စည်းကိုပြန်ဖွင့်ပေးမယ်၊ သူတို့မိစ္ဆာခေါင်းဆောင်ကြီးကို ဒီအိမ်ထဲ အရောက်ခေါ်မယ်၊ ဒီအတွက် ငါ့သားရဲ့အကူအညီလိုတယ်၊ ငါ့သားတင်မကဘူး ငါ့သမီးကလည်း ရဲရဲဝံ့ဝံ့လုပ်ဆောင်ရမယ့် ထာဝန်ရှိတယ်၊ အားလုံးက နာမ်ကိန်းပြီးလုပ်ကြရမှာ၊ အမှား မခံပဲ အဘညွှန်ကြားထားတဲ့အတိုင်း အတိအကျလုပ်ကြရမယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာအဘပြောပါမယ်”

ဆရာကြီးဦးစကြာက အစီအစဉ်အသေးစိတ်ကို ပြောလေသည်။

ဆရာကြီး၏အစီအစဉ်ကို ကြားသိပြီးသောအခါ ရဲမှီးနှင့် သံစဉ်တို့မှာ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ပြီး မျက်လုံးဖြူးသွားကြရကုန်၏။ ဆရာကြီး၏အစီစဉ်က အန္တရာယ်များလွန်းလှသလို ကြောက်စရာလည်းကောင်းနေ၏။

ဆရာကြီးပြောသလိုပင် အမှားမခံကြောင်း၊ ဆံချည်မျှင်ထစ်မျှင်မျှ အလွဲမခံကြောင်း သိလိုက်ကြရ၍လည်း နှစ်ယောက်လုံး ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် သက်ပြင်းချလိုက်မိကြသည်။

ရေသောက်မြစ်ကိုဖြိုမှ ပင်စည်တစ်ခုလုံးသေနိုင်ကြောင်း ဆရာကြီး၏စကားများကြောင့် မလွဲမသွေခေါင်းညိတ်နာခံလိုက်ကြရသည်။ အဓမ္မဝါဒီ မစိုးမိုးရေး၊ အမှောင်ကမ္ဘာ မလွမ်းမိုးရေးအတွက် သူတို့တတွေ စွန့်စားကြရမည်။

သူတို့နှစ်ဦးနှင့်ဆိုင်သော ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ပြဿနာ

ကိစ္စမဟုတ်၊ ပရဟိတနှင့်ဆိုင်သော လုပ်ငန်းစဉ်သာဖြစ်သည်။
ထိုအချက်ကိုနားလည်သဘောပေါက်ရန် ဆရာကြီးကလည်း
ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ရှင်းပြထားပြီးဖြစ်သည်။

ထိုအတွက် ချစ်သူနှစ်ယောက်လက်တွဲ၍ စွန့်စားကြရ
တော့မည်။ တစ်ချက်တိမ်းစောင်းသွားသည်နှင့် ကြီးမားသောဆုံး
ရှုံးမှု၊ ဖြေမဆည်နိုင်သော နစ်နာမှုများနှင့် ကြုံကြိုက်ရမည်ဖြစ်၍
မပေါ့ဆရဲကြပေ။

ဆရာကြီးက အမိုးတို့လင်မယားနှစ်ယောက်ကိုပါ စေ
လက်ဖွဲ့များပြုလုပ်ပေး၍ လည်ပင်းတွင်ဆွဲထားစေ၏။

ထို့နောက် ထုံးမန်းဖြင့် စည်းဝိုင်းတစ်ခုကို ရေးဆွဲနေလေ
တော့သည်။

ညဆယ့်နှစ်နာရီထိုးရန် သူတို့တွေ အတော်သည်းခံ၍
စောင့်ဆိုင်းနေကြရသည်။

အချိန်ပေါင်းများစွာကို အသံတိတ်ကျော်ဖြတ်ခဲ့ရသည်။
ဤသို့ဖြင့် ညဆယ့်နှစ်နာရီထိုးခဲ့ပါပြီ။

“သုံးမိနစ်ထက် အချိန်ပိုမရဘူးနော်၊ လုပ်ဆိုတာနဲ့ လုပ်
ကြတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါအဘ”

ဆရာကြီးက အမှားအယွင်းမရှိအောင် အထပ်ထပ်အ
ခါခါ မှာကြားနေ၏။

“ကဲ... ငါ့သား၊ ဒီမှာလာထိုင်...”

ရဲမိုးကို စတင်ခေါ်ယူလိုက်၏။ ထို့နောက် ကျန်နေတဲ့သူ

တွေဘက် လှည့်၍ . .

“မီးတွေပိတ်လိုက်ကြ၊ ဖယောင်းတိုင်ကိုလည်း တစ်တိုင်ပဲ ဝှဲမှာထွန်းထား၊ ကျန်တဲ့ဖယောင်းတိုင်တွေ ငြိမ်းလိုက်၊ အမွှေးတိုင် တတော့ ခပ်များများထွန်းထား”

မီးအလင်းရောင်တွေလျော့သွား၍ သူတို့ ကြောက်လန့် အားငယ်သလို ခံစားနေကြရသည်။

ဆရာကြီးညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း အားလုံးက ထုံးစည်း ဝိုင်းအတွင်း ဝင်လိုက်ကြသည်။ ရဲမိုးမှာ ဆရာကြီးနှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင် ထိုင်နေ၏။ ဆရာကြီးက ရဲမိုး၏မျက်လုံးကို စူးစိုက်ကြည့်၍ တစ်စုံတစ်ရာကို ခပ်တိုးတိုး ရွတ်ဆိုနေသည်။

ရဲမိုးမှာ ဆရာကြီးကို မျက်တောင်မခတ်စိုက်ကြည့်နေ ရင်းမှ ရီဝေဝိုင်းတဝါးဖြစ်လာ၏။ ဆရာကြီး၏ပုံရိပ်က ဘယ်ကိုခွဲ လိုက်၊ ညာကိုခွဲသွားလိုက်နှင့် နှစ်ယောက်သုံးယောက် ဖြစ်နေသ လို့ ရဲမိုးခံစားနေရသည်။

ဆရာကြီး၏ စူးရဲတောက်ပသော မျက်လုံးစွမ်းအားက ရဲမိုး၏တစ်ကိုယ်လုံးကို ထွင်းဖောက်မတတ်ကြည့်နေ၍ ရဲမိုးမှာ ခေနိုင်တော့ပဲ မျက်လုံးများက ရီဝေသထက် ရီဝေလာခဲ့လေ သည်။ မျက်ခွံများက ပိဿာအလေး ချိတ်ဆွဲထားသလို လေးလံ လာပြီး သူ့ဦးခေါင်းထဲမှာလည်း ‘တဝီဝီ’ လည်ပတ်လျက် အသိ စိတ်က မိတစ်ချက်၊ မမိတစ်ချက် ဖြစ်နေပြန်သည်။

“မင်းမှာ အသိစိတ်မရှိတော့ဘူး၊ မင်းအိပ်ပျော်သွားပြီ” ဆရာကြီး၏ အမိန့်ပေးသံအဆုံးတွင် ရဲမိုး၏ မျက်စိ

နှစ်လုံးက လုံးဝပိတ်ကျသွားခဲ့ရသည်။ ရဲမိုး၏အသိစိတ်ကား ယာယီချုပ်ငြိမ်းနေလေပြီ။

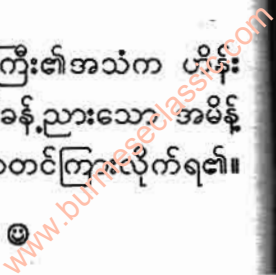
သူသည် ထိုင်လျက်နှင့် အိပ်မောကျသူတစ်ယောက် ဖြစ် သွားလေပြီ။ ဆရာကြီးက ဖထီးကိုကြည့်၍ ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ် ပြလိုက်ရာ ဖထီးက သွက်လက်စွာထ၍ ရဲမိုး၏ခန္ဓာကိုယ်အား လှဲချပေးလိုက်တော့၏။ ထိုသို့ပြုလုပ်ရန်လည်း ဖထီးကို ဆရာကြီး က ကြိုတင်ညွှန်ကြားထားပြီးဖြစ်၏။

လူတစ်ယောက်အိပ်နေသော အနေအထားတိုင်းဖြစ် အောင် ဖထီးက ရဲမိုးခန္ဓာကိုယ်အား ပြုပြင်ပေး၏။ ထိုမြင်ကွင်း အကြောင့် သံစဉ်မှာ အလိုလိုနေရင်း ရင်တလှုပ်လှုပ်ခုန်လာခဲ့သည်။ စိုးရိမ်ပူပန်မှုများကြောင့် အသက်ရှူသံပင်မမှန်ချင်တော့...။

ဆရာကြီးသည် အဝါရောင်ဆေးမှုန့်အချို့ကို ရဲမိုး၏ငယ် ထိပ်မှခြေဖျားအထိ ဖြူးချနေ၏။ ပါးစပ်မှလည်း အသံခတ်တိုးတိုး ဖြင့် တဖွဖွရွတ်နေလေရာ “ညို”တစ်လုံးသာ ပီပီသသ ကြားနေရ သည်။

“ကဲ... ငါဆရာပင့်ခေါ်တယ်၊ မဆိုင်းမတွ ကြွရောက် စေ၊ ဤနေ့ တနင်္လာသား၏ ခန္ဓာကိုယ်နာမ်ကိန်းစေ၊ မရောက် မနေရ၊ အချိန်ပေးထားတဲ့ ခွင့်ပြုထားတဲ့ ကာလအတွင်း ရောက် စေ...”

တိတ်ဆိတ်မှုကိုဖြိုခွင်း၍ ဆရာကြီး၏အသံက ယိန်း ထွက်လာသည်။ ဆရာကြီး၏ အောင်မြင်ခန့်ညားသော အမိန့် ပေးသံအဆုံးမှာ တရဲရဲမြည်သံကြီးကို စတင်ကြားလိုက်ရ၏။

အသံက လေတိုက်ခတ်၍ သစ်ရွက်များ လှုပ်ယမ်းမြည်ဟည်း
သော အသံမျိုးဖြစ်သည်။

“ဝုန်း!. . ခိုင်း!. . ဝှပ်!. . ”

သွပ်ပြားအသံများက ဆူညံစွာထွက်ပေါ်လာသည်။
ခေါင်မိုးသွပ်ပြားများပေါ်သို့ တစ်စုံတစ်ယောက် တက်လာသလို
မှီး အသံတွေကြားနေရ၏။ သံစဉ်မှာလည်း ခေါင်းမိုးပေါ်မော့
ဩည့်ရင်း ကြက်သီးတွေ တဖြန်းဖြန်းထနေမိသည်။

အခန်းထဲမှာ ထွန်းထားသော ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်၏
အလင်းရောင်အားက ကောင်းစွာမလုံလောက်ပေ။ အမှောင်ရိပ်
ထပိုများ၏။ ရဲမိုးကတော့ ပက်လက်ဆန့်ဆန့်ကြီး၊ လူသေကောင်
အလား. . .

အိပ်ပျော်နေသည်ဆိုတာထက် အသက်ဝိညာဉ်ကင်းမဲ့
နေသည်နှင့် ပိုတူလှ၏။ အခန်းထဲမှာ အခိုးငွေ့များက ပိုများလာ
သည်။ အမွှေးတိုင်အငွေ့ဆိုတာထက်ပိုသော အခိုးငွေ့များက
အခန်းထဲမှာ လွင့်မျောပျံ့နှံ့လာ၏။

ရုတ်တရက်ဆိုသလို အခန်းနံရံပေါ်မှ ထွက်လာသော
ဗျက်နှာမည်းမည်းကြီးတစ်ခု. . .

လူတစ်ယောက်၏ မျက်နှာဆိုသော်လည်း ရက်စက်
ယုတ်မာတတ်သည့် အရုပ်ဆိုးမျက်နှာပုံစံမျိုးဖြစ်ပြီး တရိပ်ရိပ်
စာငွေ့ငွေ့ဖြင့် ပုံရိပ်က ထင်ရှားပီပြင်လာသည်။ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခု
ထုံးကိုပါ အားလုံးတွေ့လိုက်ကြရ၏။

ထိုသူကား ဦးအဂ္ဂပင်တည်း. . . ။

သူပုံစံက အားမတန်၍ မာန်လျှော့ထားသော်လည်း.. အခဲကြေဟန်တော့မတူပေ။ ဆရာကြီးဦးစကြာကို အံ့ကြိတ်၍ ကြည့်နေ၏။

“အင်း.. ရောက်လာပြီပေါ့။ ကဲ.. ငါဆရာရွေ့ လက်ပြန်ကြီးတုပ်ပြီး ရောက်စေ..”

ဆရာကြီး၏ အမိန့်အသံအဆုံးတွင် အံ့ဖွယ်ရာမြင်ကွင်းကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။ ဦးအဂ္ဂသည် သူ၏လက်နှစ်ဖက်ကို တင်ပါးနောက်ဘက်သို့ တဖြည်းဖြည်းချင်းရွှေ့လိုက်ပြီး ကြိုးချည်ထားသကဲ့သို့ ပူးကပ်၍နေ၏။ မမြင်ရသောကြိုးဖြင့် လက်ပြန်ကြီး တုပ်ခံလိုက်ရသလိုပင် ဖြစ်သွားသည်။

“တရားပြုလို့ မရလောက်အောင် ဆိုးသွမ်းနေတဲ့ မင်းအတွက်အဖြေက တစ်ခုတည်းပဲ၊ ဒီအတွက် ဟောဒီတနလာသာ လိပ်ပြာရှင်ကိုယ်ထဲ စိမ့်ဝင်စမ်း”

ဆရာကြီးသည် လေသံမာမာဖြင့် အမိန့်ပေးသည်။ သို့သော် ဦးအဂ္ဂသည် အံ့ကိုကြိတ်၍ မလှုပ်မယှက်နေနေ၏။ သူရရှိမယ့် အပြစ်ဒဏ်ကို ကောင်းစွာသိနေပုံရ၏။

“ဘာလဲ.. မင်းခေါင်းမာဦးမလို့လား၊ ဝင်ရမယ့်အတူတူ ကောင်းမွန်ညင်သာစွာ ဝင်မလား၊ နဂါးပတ်ကျော့ကွင်းနဲ့ ဝင်ခိုင်းရမလား၊ ကြိုက်ရာရွေးစမ်း..”

ဦးအဂ္ဂက ‘နဂါးပတ်ကျော့ကွင်း’ ဟုကြားလိုက်ရသည်နှင့် တွန့်ခဲခဲ့ဖြစ်သွား၏။ ဆရာကြီးကို နာကြည်းမုန်းတီးစွာကြည့်ရင်း ရဲမိုး၏ခန္ဓာကိုယ်ထဲ စိမ့်ဝင်ပျောက်ကွယ်သွားတော့၏။

ရဲမိုး၏ မလှုပ်မယှက်ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဆတ်ခနဲ၊ တွန့်ခနဲ အကြောဆွဲသလိုဖြစ်သွား၏။

ထို့နောက် . . “အင်း . . . အဲ” အသံပေးရင်းမှ ဆတ်ခနဲ ခန္ဓာကိုယ်ကြီး ထထိုင်လာသည်။ မျက်လုံးအစုံကလည်း ဖျတ်ခနဲ ပွင့်လာလေသည်။ သို့သော် ရဲမိုး၏ မျက်လုံးနှင့်တော့ မတူတော့။ သူ့မျက်လုံးအစုံက နီရဲတောက်ပ၍ အခိုးအလှုံများထွက်နေကာ ခက်ထန်သော မျက်လုံးအစုံဖြင့် ဆရာကြီးကို မျက်တောင်မခတ် ကြည့်နေ၏။

ကြိုတင်ညွှန်ကြားထားသည့်အတိုင်း ဖထီးက ဆရာကြီး ထံမှ ဆေးလုံးလေးတစ်လုံးကိုယူ၍ ရဲမိုး၏ပါးစပ်ထဲ ထည့်လိုက် ၏။ သို့သော် ပါးစပ်ကိုမဖွင့်ပဲ တင်းတင်းပိတ်ခံနေ၍ ဖထီးက လည်စလုတ်ကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲချလိုက်သည်။

ဟသွားသောပါးစပ်ထဲသို့ ဆေးလုံးကိုထိုးထည့်၍ ခေါင်း တိုဆွဲမော့ကာ ပါးပြင်ကို ခတ်ဆတ်ဆတ်ရိုက်လိုက်ရာ ဆေးလုံး မှာ လည်ချောင်းထဲရောက်သွားတော့သည်။ ထို့နောက် ဖထီးက သူ့ခန္ဓာကိုယ်အား ပက်လက်အနေအထားသို့ ပြန်ဆွဲချလိုက်တော့ ၏။

တစ်မိနစ်ပင်မကြာလိုက် . . ၊ သူ့ခန္ဓာကိုယ်၏ ဒွါရ ကိုး ပေါက်မှ အဝါရောင်အခိုးအငွေ့များ အူထွက်လာသည်။ နား၊ နှာခေါင်း၊ ပါးစပ်တို့မှ အခိုးများထွက်နေသည်ကို အထင်အရှား မြင်နေရ၏။ ထို့အတူ ဦးအဂ္ဂ၏ ညည်းတွားရှိုက်အော်သံကြီး လည်း ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။

၁၅၂ ဇေဝတော

“အီး! . . . အား! . . . ဝူး! . . . ဝူး! . . . ”

ဗလုံးဗထွေးအော်ဟစ်နေသလို သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှာလည်း တီကောင်ဆားပက်သကဲ့သို့ တွန့်လိမ်ကောက်ကွေးနေပါတော့သည်။

“အား! . . . အင်း! . . . အီး! . . . ”

တိရစ္ဆာန်ရိုင်းတစ်ကောင်၏ သေအံ့မှူးမှူး မချိမဆန့် ညည်းတွားသံမျိုးနှင့် အော်ဟစ်၍ ဝေဒနာတစ်ရပ်ကို အလူးအလဲ ခံစားနေရဟန်တူသည်။

“ကဲ . . . သမီး၊ အချိန်ကျပြီ”

ဆရာကြီးက သံစဉ်ကို ကြည့်၍လှမ်းပြောလိုက်သည်။ သံစဉ်မှာ ဆရာကြီးကိုတစ်လှည့် . . . ရဲမိုးကိုတစ်လှည့် ကြည့်ရင်း ဝေခွဲမရ ဖြစ်နေပုံရ၏။ တစ်စုံတစ်ရာကို ဆုံးဖြတ်ရ ခက်နေဟန်ဖြင့် ချီတုံချီတုံဖြစ်ကာ ကတုန်ကယင်ဖြစ်ရှာသည်။

“အချိန်မရှိဘူးသမီး၊ သုံးမိနစ်ပဲအချိန်ရမယ်၊ ကျော်သွားရင် မအောင်တော့ဘူး၊ အားလုံးအတွက် အန္တရာယ်ရှိတယ်၊ တွေ ဝေမနေနဲ့ ငါ့သမီး”

ဆရာကြီးက ထပ်မံသတိပေးတော့မှ သံစဉ်မှာ သတိဝင် လာဟန်ဖြင့် ဆေးစီရင်ထားသော ဓါးမြှောင်ကိုထုတ်ယူ၍ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

ရဲမိုးအနီးသို့တိုးကပ်၍ အထိတ်တလန့်ဖြင့် ကြည့်နေ၏။ ထိုဓါးမြှောင်ဖြင့် ရဲမိုး၏ နှလုံးသားစည်ရာ ဘယ်ဘက်ရင်အုံသို့ အဆုံးထိုးစိုက်ချရမည်ဖြစ်သည်။

ကြည့်သည်။ ထို့နောက် မျက်စိကိုစုံမှိတ်၍ အားကုန်ထိုးစိုက်ချ လိုက်ပါတော့သည်။ ခါးသွားက ရဲမိုး၏ဘယ်ဘက်ရင်အုံကို ဖောက်၍ အဆုံးထိ...

“စွပ်!... အား!... အား!... အား!... ”

ကြောက်မယ်ဖွယ်အသံနက်ကြီးဖြင့် ဟစ်အော်လိုက် သော ဦးအဂ္ဂ၏အသံ...။ ရင်အုံမှ အနီးရောင်သွေးများအစား အစိမ်းရောင်ပျစ်ပျစ်ချွဲချွဲအရည်များက တပွက်ပွက်ထွက်လာ၏။

အော်ဂလီဆန်ဖွယ် အနံ့ဆိုးကြီးကြောင့်... အားလုံး နှာ ခေါင်းရှုံ့လျက်...။

သံစဉ် နောက်သို့လန်ကျလာ၍ အမိုးက အလိုက်သင့် ဖေးကာ သူ့ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲပွေ့ထားလိုက်သည်။ အမိုး ရင်ခွင်ထဲမှာ သံစဉ်က တသိမ့်သိမ့်ရှိက်ငိုနေတော့၏။

“အား!... အား!... အား!... ”

ဦးအဂ္ဂ၏ နာနာကျင်ကျင်အော်ဟစ်သံက ထွက်ပေါ်နေ ဆဲ...။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း တွန့်လိမ်ကောက်ကွေးနေ၏။

ဆယ်မိနစ်အထိ ထိုပုံစံအတိုင်းဖြစ်ပြီးနောက် ခန္ဓာကိုယ် က ငြိမ်သက်သွားပါတော့၏။ ဒွါရကိုးပေါက်မှ တလူလူထွက်နေ သော အခိုးများလည်း စဲသွားလေပြီ။ ဦးအဂ္ဂ၏ အော်ညည်းသံကို လည်း မကြားရတော့။ အရာရာသည် ပြန်လည်တိတ်ဆိတ်သွား ခဲ့၏။

ထိုအခါကျမှ ဆရာကြီးလည်း ‘ဟင်း’ခနဲ သက်ပြင်းချနိုင်ခဲ့ သည်။ ကြည့်နေသူအားလုံးမှာလည်း အခုမှ အသက်ရဲရဲ ရှူရဲ

ကြတော့သည်။ သံစဉ်က အမိုးရင်ခွင်ထဲမှ လူးလဲထရင်း ရဲမိုးကို စိုးရိမ်တကြီး ကြည့်လိုက်သည်။

“သူ့ . . . သူသေပြီလား”

“သမီးချစ်သူ ဘာမှမဖြစ်ဘူးသမီး၊ စိတ်မပူပါနဲ့”

“သူ့ရင်အုံကခါးလည်း မရှိတော့ပါလား”

“ဟုတ်တယ်သမီး၊ ခါးက မိစ္ဆာကောင်ရဲ့ရင်အုံမှာစိုက်ပြီး ပါသွားပြီ၊ အခုလောက်ဆို အားလုံးတဖျစ်ဖျစ်လောင်မြိုက်ရင်း အငွေ့ပျံပျောက်ဆုံးသွားပါပြီ . . . ၊ အန္တရာယ်ပေးမယ့် မိစ္ဆာကောင်လည်း ပျက်စီးချုပ်ငြိမ်းသွားပါပြီကွယ်”

သံစဉ်က မယုံနိုင်စွာဖြင့် ရဲမိုး၏ ရင်အုံကို လက်ဝါးဖြင့်အသာအယာပွတ်သပ်၍ စမ်းကြည့်သည်။ ခါးဝင်သွားသော အရာအတိုင်း အကျီစုတ်ပြနေရုံမှအပ ရဲမိုး၏ ရင်အုံတွင်ခြစ်ရာ၊ ရှုရာပင် မရှိပေ။ အော်ဂလီဆန်ဖွယ် အစိမ်းရောင်အရည်များလည်း မရှိတော့ပေ။

ထိုခဏမှာပင် ရဲမိုး မျက်လုံးပွင့်လာ၏။ သတိကောင်းစွာလည်လာဟန်ဖြင့် ငုတ်တုတ်ထထိုင်လိုက်သည်နှင့် သံစဉ်မှာ ပြေးဝင်ပွေ့ဖက်ရင်း တသိမ့်သိမ့် ရှိုက်ငိုရပါတော့၏။ ရဲမိုးကလည်း အလိုက်သင့်ပြန်ဖက်ရင်း နှစ်သိမ့်လိုက်သည်။

အပြာရောင်ဖဲကြိုးလေးတစ်စသည် သူတို့ချစ်သူနှစ်ဦးအကြား ခိုင်မြဲစွာ ချည်နှောင်မိလိုက်ပြီဖြစ်ပါတော့၏။

ဇာတ်သိမ်း

မြေပျော်

မိုက်မွန်းကြပ်နေသော မြေပြင်ထဲမှ သူ ထိုးထွက်လိုက်သည်။ ခါတိုင်းလို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး... မရှိ။

မြေမျက်နှာပြင်ပေါ် ရောက်ဖို့အတွက် သူ့မှာ အတော် ကြိုးစားရုန်းကန်၍ ထိုးထွက်နေရသည်။ သူတိုးထွက်မည့်နေရာ မှာ သစ်ရွက်ခြောက်များက ထူထပ်စွာရှိနေ၏။

ခြည်ထွက်လာတာနဲ့ ကွယ်ပျောက်ခဲ့ရသလို သူ့ဘဝသည်လည်း
၎င်းနှယ်ပင်. . .

“ချွင်!. . . ချလွင်!. . . ချလွင်!. . .”

ခေါင်းလောင်းသံတစ်ခု. . .

ကြည့်လိုက်တော့ မြေနီလမ်းလေးအတိုင်း တရွေ့ရွေ့
သွားနေသော နွားလှည်းတစ်စီး။ နွားလည်ပင်းတွင် ချိတ်ဆွဲထား
သော ခေါင်းလောင်းလေးမှ တချင်ချင် မြည်သံများ ထွက်ပေါ်
နေခြင်းပင်. . . ။ လှည်းကို ဖထီးက ကျွမ်းကျင်စွာမောင်းနှင်နေ၏။

သူ့နောက်မှာတော့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မြတ်နိုး
တွယ်တာစွာဖက်ရင်း ရယ်ရယ်မောမော စကားတပြောပြောဖြင့်
လိုက်ပါလာသော ရဲမိုးနှင့် သူမြတ်နိုးစွဲလမ်းရသော သံစဉ်. . . ။

သူ ဆုံးရှုံးခဲ့ရပြီဖြစ်သည်။ သူ့ရင်ကို ငရဲမီးထဲ နှစ်ထားသ
လို တဖျစ်ဖျစ်မြည်ရင်း ကြေကွဲစေ၏။ တငွေငွေလောင်ကျွမ်းနေ
စေ၏။ သူ့ဘာလုပ်ရမည်နည်း။ ဘာလုပ်သင့်ပါသလဲ. . . ။

အဖြေမရှိသော ပုစ္ဆာတစ်ပုဒ်လို ဒွိဟတွေဝေစိတ်များဖြင့်
တွေတွေကြီး ရပ်ကြည့်နေမိသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် သူသည်လည်း
လှည်းပေါ်မှာ လိုက်ပါစီးနင်းခွင့် ရချင်မိသည်။

သို့သော်. . . ထိုမျှအထိ အခွင့်ရေးရမည်မဟုတ်တော့။
အထက်လမ်းဆရာကြီး စီရင်ပြုလုပ်ပေးထားသော လည်ဆွဲများ
ကို သူတို့ဆင်မြန်းထားကြသည်။ ရွှေရောင်တဖျတ်ဖျတ်လက်နေ
သော အလင်းများက ထိုလည်ဆွဲများမှ ထွက်နေကြသည်ကို
အဝေးမှပင် သူတွေ့နေရသည်။

သူ့ဘဝက ချစ်သူနှင့်သုံးကိုက်အကွာတွင် ဝင်နိုင်ခွင့်မရှိ တော့ပါ။

“ခစ်. . ခစ်. . ခစ်. . ”

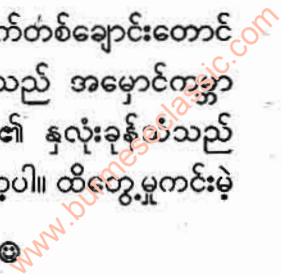
ချစ်သူ၏ ရယ်သံများက လေထဲမှာပျံ့လွင့်လာ၏။

ဆိုနှင့်စွာကြည့်ရင်း သူ့ကြော့ကွဲနေခဲ့ရသည်။ ချစ်သူကို အပြုံးတစ်ပွင့်တောင် မပေးနိုင်သောသူ့ဘဝကို သူ မကျေနပ်တော့ ပေ။ အချစ်ဆိုတာ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူကို သာယာစေရမည်၊ ပျော်ရွှင် စေရမည်၊ ကြည်နူးမှုလည်း ပေးနိုင်ရမည်၊ လုံခြုံမှုလည်း ပေးနိုင် ရမည်။

အခု သူ့ဘာပေးနိုင်ခဲ့ပါသလဲ။ ဘာတစ်ခုမှမပေးနိုင်ခဲ့ပေ။ သုတ်စွအဆုံး သူ့ကြောင့်ပြုံးရွှင်သွားရသော ချစ်သူမျက်နှာကို ပင် မမြင်နိုင်တော့။ သူ့ကြောင့် ကြည်နူးစွာရယ်မောလိုက်သော ချစ်သူ၏အသံကို မကြားနိုင်တော့. . . ။

လုံခြုံမှု၊ ပြည့်စုံမှုဆိုတာ ဝေလာဝေးပြီ။ လောကကြီးမှာ တိုယ်လိုချင်တဲ့အရာကို လွတ်လပ်စွာရယူခွင့်ရှိရမည် ဆိုပါက. . သံစဉ်ကို မြတ်နိုးခုံမင်စွာ ရယူပိုင်ခွင့်ရှိချင်သေးသည်။ သူ၏ ကြီးမားသော ချစ်ခြင်းမေတ္တာကိုလည်း လောကကြီးက အသိမှတ်ပြု ပေးစေချင်သည်။

ချစ်သူအတွက် ပေးဆပ်စရာအသက်တစ်ချောင်းတောင် မပိုင်ဆိုင်သော သူ့ဘဝအတွက် နားခိုရာသည် အမှောင်ကမ္ဘာ သာဖြစ်၏။ စည်းချက်မမှန်သော သူ့ဘဝ၏ နှလုံးခုန်သံသည် ချစ်သူအတွက် ကဗျာတစ်ပုဒ် မဖြစ်နိုင်တော့ပါ။ ထိတွေ့မှုကင်းမဲ့

သော နမ်းရွက်မှုက ချစ်သူကို ရင်မခုန်စေနိုင်တော့ပါ။

ရဲမိုး. . .။ သူသည် ပြိုင်ဘက်၊ ထိုသူသည် သူ့နှလုံးသား
ကို ခွဲခဲ့သူ၊ သူ့အချစ်ကို ပိုင်စိုးယူသွားသူ. . . .။

ဒါပေမယ့်လည်း ရဲမိုးသည် ချစ်သူအပေါ် သာယာမှု၊
ပျော်ရွှင်မှုတို့ ပေးနိုင်စွမ်းရှိ၏။ ကြည်နူးမှု၊ တက်ကြွမှုလည်း ပေး
နိုင်၏။ လုံခြုံမှုလည်းပေးနိုင်သလို အကောင်းဆုံး အားပေးစကား
များဖြင့်လည်း သူ့ချစ်သူကို နှစ်သိမ့်ပေးနိုင်၏။ သူ့ဘဝကား အရှင်
သခင်အစစ်သာတည်း။ ဦးဆောင်ဦးရွက် ပြုနိုင်စွမ်းသူပင်တည်း။

အငွေသာသာရှိသော ‘သူရိန်စိုး’ဆိုသော သူ့အတွက်
တော့ အရာရာသည် အငွေလိုပင် အလွယ်တကူ ကွယ်ပျောက်
သွားပါလိမ့်မည်။ အမှန်တကယ်ဆုံးရှုံးရပြီဟူသော အသိက သူ့
အတွက် လောင်မီးကျသလို ပူလောင်နေစေ၏။

ထိုခဏ၌. . . နွားလှည်းက ရပ်သွားသည်။ လှည်းရှေ့မှ
လျှောက်လာသော တောမှီရသေ့တစ်ပါးကြောင့်ဖြစ်၏။ လိုက်
ဖက်ညီသော ချစ်သူအတွဲသည် လှည်းပေါ်မှဆင်းကာ. . . တစ်စုံ
တစ်ခုကို လှူဒါန်းနေကြသည်။

ထို့နောက်. . . ရသေ့ကို နှစ်ယောက်သားရှိခိုးကြသည်။
မည်မျှသာယာကြည်နူးဖွယ်ပါသနည်း။ ရသေ့က မျက်လွှာချ၍
သူတို့ကို ‘တစ်စုံတစ်ခုပြောကြားနေ၏။

“ဒကာတို့နှစ်ယောက် ရွှေလက်တွဲ၍ ဘဝခရီးလမ်း၌
ခလုတ်မထိ၊ ဆူးမငြိပဲ သာယာစွာ လျှောက်လှမ်းနိုင်ကြပါစေ. . .”

သူ့အတွက်ကော ထိုရသေ့က မည်သည့်သူမျိုး ပေးနိုင်

ဝါမည်နည်း။ သူ၏ ဒုက္ခ၊ သောကတို့ကို ထိုရသေ့မှ မည်သို့အကူ အညီပေးနိုင်ပါမည်နည်း။

မရေမရာမသေချာသော ခပ်နဲ့နဲ့မျှော်လင့်ချက် ငွေငွေလေးဖြင့် သူ ရွှေ့လျားလိုက်၏။ သူတို့နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ဒူးထောက်ထိုင်၍ ရသေ့မြတ်ကို ဤဘဝအတွင်း၌ ပထမဆုံး အကြိမ် ရှိခိုးဦးချလိုက်ပါတော့သည်။

“တပည့်တော်သည်လည်း ချစ်ရသူနှင့် တပည့်တော်အကြား.. အနိမ့်အမြင့်၊ အဖြူအမည်းမရှိပဲ ရွှေ့လက်တွဲရပါလို၏ ဘုရား.. .”

သူရိန်စိုး လိုလိုလားလား ဆုတောင်းလိုက်မိ၏။

ရသေ့က တစ်စုံတစ်ရာကို ကောင်းစွာသိရှိနားလည်ပုံဖြင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း ဆုပေး၏။

“အင်း.. . ဂါရဝေါစကို လက်ကိုင်ထား၍ ရှိသေသင့်သူ တို့ရှိသေ၊ ရှိခိုးထိုက်သူကို ရှိခိုးကြသော အသင်တို့သုံးဦးစလုံး သည်.. ဤကောင်းမှုကြောင့် ယနေ့မှစ၍ သောက ဒုက္ခ ဗျာပါဒ တင်းသောကိုယ် ဖြစ်စေသတည်း၊ သမုဒယ၏ဒုက္ခကို သိမြင်၍ ဇွန်ပယ်နိုင် ကြပါစေသတည်း၊ ဆန္ဒကို ရောင့်ရဲစွာ ထိန်းချုပ်နိုင်ကြ ပါစေသတည်း၊ မဂ်တရား၊ ဖိုလ်တရားတို့ကို တွေ့မြင်၍ အဆုံး ဇွန်သောဘဝ၌ အမြိုက်နိဗ္ဗာန်ကို တက်လှမ်းနိုင်ကြပါစေကွယ်”

“ပေးတဲ့ဆုနဲ့ပြည့်ဝပါစေဘုရား.. .”

ရဲမိုးက လက်အုပ်ချီ၍ မေးလိုက်၏။

“တပည့်တော် တစ်ခုပေးလျှောက်ပါရစေ”

“မေးပါဒကာကြီး”

“ဒကာတို့သုံးဦးစလုံးလို့ပြောတာ တပည့်တော် မရှင်းလို့
ပါ”

“အိမ်း. . လှည်းနဲ့လာကြတဲ့ လူသားသုံးဦးအပြင် နောက်
တစ်ယောက်လည်း ရှိပေသေးတယ်ဒကာ၊ သာမန် မံစကျွနဲ့ မမြင်
ရတဲ့သူလည်း ဒကာတို့နည်းတူ ရှိခိုးလေရဲ့၊ ဒါကြောင့်. . ဤသို့
ဆုပေးခြင်းသာဖြစ်ပေသည်. . ဒကာ”

ရသေ့စကားကြောင့် ရဲမိုးနှင့် သံစဉ်တို့မှာ ပါးစပ်အ
ဟောင်းသားဖြင့် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်လိုက်သည်။

“မမြင်ရသော တစ်ယောက်ဆိုတာက. . .”

သံစဉ်၏ အမေးစကားမဆုံးခင် ရသေ့က ကြားဖြတ်၍
အဖြေပေး၏။

“သူက အခြားသူမဟုတ်ဘူး၊ ဒကာမလေးနဲ့သိထားပြီး
သားသူပဲ၊ ဒကာမလေးနှင့်လည်း ကောင်းစွာပတ်သက်မှုရှိတယ်၊
အစွဲလမ်းကြီးမှုကြောင့် ဒုက္ခများနေသော ဒုက္ခသားကောင်ပဲပေါ့”

“အိုး. . သူရိန်စိုး. . သူ. . . သူ. . .”

အားလုံးအံ့ဩသွားကြရသည်။

ရသေ့မြတ်ကို သူ့ကျေးဇူးတင်မိသည်။ ထိုရသေ့ကျေးဇူး
ကြောင့် အခုလို ချစ်သူသိခွင့်ရခဲ့သည် မဟုတ်လား။ အနည်းဆုံး
တော့ တစ်ခုခုကို သက်သေပြနိုင်ခဲ့တာပေါ့လေ. . . ။ ထိုတစ်ခုခုက
လည်းသူ့အတွက်တော့ နောက်ဆုံးဖြစ်ရတော့မည်လား. . . ။

ချစ်ရသူသည် တစ်စုံတစ်ခု မြင်ရနိုးနိုးဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်

ကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုနေရာသည်။ ချစ်သူမြင်သာအောင် ထုတ်ပြ
ရန်အခွင့် သူမှာမရှိတော့ပေ။ ချစ်သူကြားသွားအောင်လည်း တီး
တိုးစကား မဆိုနိုင်တော့ပေ။ ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှုများစွာကြောင့်
သူကိုယ်က မြေကြီးထဲ တစ်ပိုင်းကျွံဝင်သွားခဲ့၏။

“မမြင်ချင်ပါနဲ့တော့ မကြားချင်ပါနဲ့တော့ကွယ်. . အရာ
ရာပြီးဆုံးခဲ့ပါပြီ”

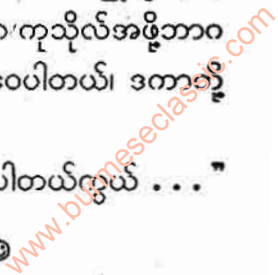
ရသေ့က မျက်လွှာကိုချ၍စကားဆို၏။ အားလုံးရှေ့မှာ
မိန့်ကြားနေသော်ငြား ထိုစကားတွေက သူ့အတွက် ရည်ညွှန်းနေ
ကြောင်း သူသာအသိဆုံးဖြစ်၏။

“စွဲလမ်းမှုဟာ လောဘပဲ၊ မောဟဆိုတဲ့ အသိမိုက်မဲမှု
ကြောင့် လောဘဖြစ်လာတယ်၊ လောဘကို အခြေခံတော့ ဒေါသ
ဖြစ်ရတယ်၊ ဒါတွေဟာ ကိလေသာဆွဲအားတွေပဲ၊ သံသရာလည်
စေသော အကြောင်းတရားတွေပဲ၊ မပယ်စွန့်နိုင်သရွေ့. . ဒုက္ခ
သောကဆိုတာ ရှိနေမှာပဲ၊ ဆင်းရဲပူပန်မှုတွေ ဖြစ်နေရမှာပဲ၊

ဘုံဘဝဆိုတာဘေးရန်ပဲ၊ ‘ဘယ်ဘဝမှ ငါမစွဲ’လို့ တို့ရဲ့ဗုဒ္ဓ
မြတ်ဘုရားက ဟောကြားထားခဲ့တာပေါ့၊ နိမ့်ကျတဲ့ဘဝကနေ
မြင့်မားတဲ့ဘဝ၊ ဒီကမ္ဘာလွတ်ငြိမ်းချမ်းသာမှုကို ကြိုးစားအားထုတ်
ပြီး အရောက်သွားကြရမယ်ကွဲ့၊ ဒီအတွက်. . အဘပြုလုပ်ခဲ့တဲ့
ဒါနကုသိုလ်၊ သီလကုသိုလ်၊ ဘာဝနာစရဏ/ကုသိုလ်အဖို့ဘာဝ
တို့ကိုလည်း ဒကာတို့အားလုံးကို အမျှပေးဝေပါတယ်၊ ဒကာတို့
အားလုံး အမျှရကြပါစေ”

“အမျှ. . . အမျှ. . . အမျှ ပေးဝေပါတယ်ကွယ် . . . ”

“သာဓု. . . . သာဓု. . . သာဓုပါဘုရား”

သူတို့နည်းအတူ သူလည်းသာဓုခေါ်၏။

ဆိုနှင့်ကြေကွဲလွန်း၍ သာဓုနှစ်ခွန်းသာ ခေါ်နိုင်ခဲ့သည်။

ရသေ့က အမျှဝေပြီးနောက် ဆက်လက်ထွက်ခွာသွားပါတော့သည်။

“ကဲ. . . ကိုယ်တို့လည်း သွားကြရအောင်ကွယ်. . .”

ရဲမိုးက သံစဉ်၏ လက်ကိုဆွဲ၍ လှည်းပေါ်ခေါ်လာ၏။

သံစဉ်မှာ နောက်သို့စောင်းငဲ့ကြည့်ရင်း လှည်းပေါ်တက်လိုက်ရပါတော့၏။

လှည်းက စတင်ထွက်ခွာပါပြီ။ တရွေ့ရွေ့ဝေးကွာသွားသော ချစ်သူ၏ကျောပြင်ကို ကြည့်ရင်း သူ့မျက်ဝန်းမှ ခြပ်ထုမဲ့မျက်ရည်တစ်ပေါက် လိမ့်ဆင်းကျခဲ့ရပြီ။ သူ့မျက်ဝန်းမှကျသော မျက်ရည်တစ်ပေါက်ကို ဘယ်သူမြင်နိုင်မည်နည်း။ အဘယ်သူသည် သိရှိစာနာ၍ ကရုဏာသက်မိမည်နည်း။

သံသရာဟူသည် အရှည်ဆုံးမြစ်တစ်မြစ်ဆိုပါက သမုဒယသည် ထိုမြစ်၏ ကမ်းပါးဖြစ်မည်ဟု ဆိုချင်ပါသည်။

နိဗ္ဗာန်ဟူသော ပင်လယ်သို့မရောက်မီ ထိုသံသရာမြစ်သည် ကောက်ကွေးဝေလည်စီးရစ်သွယ်ပေလိမ့်မည်။

ရေအကျမှာ သောကသောင်တို့ ထွန်းသည့်အခါထွန်းမည်။ အကြင်နာကျွန်းတို့ ပေါ်သည့်အခါပေါ်မည်။

သို့သော် ကမ်းပါးမဲ့စွာဖြင့် ပင်လယ်တွင်းသို့ စီးဝင်သော မြစ်ဟူသည် မရှိစကောင်း. . . ။ ထိုမြစ်၏ အကျိုးတရားသည်

ကမ်းပါးကိုဖြစ်စေသော အကြောင်းတရားတစ်ခု ဖြစ်ပါတော့၏။

လှည်းက တစ္ဆေ့့့သွားနေဆဲ... .

မြင်ကွင်း၌... . ချစ်သူက တစ်စထက်တစ်စ သေးငယ်
လျက်... .

သူ့ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်တွေက တစ်ပေါက်ပြီးတစ်
ပေါက်... .

ကမ္ဘာမြေပေါ်သို့ စီးကျသွားသာ တစ္ဆေ့့တစ်ကောင်၏
မျက်ရည်ဆိုတာက... . မြေပြင်ပေါ်မှာ ခြောက်ခမ်းသွားသည့်တိုင်
လေထုအတွင်း၌ ထာဝရတည်ရှိနေမည်ကိုတော့ သူ့သာအသိ
ဆုံး ဖြစ်ပါတော့သတည်း။ ။

BURMESE
CLASSIC

